

Giới thiệu Bá Y Thiên Hạ Convert

Đoạn Văn là một anh chàng "sinh viên trường thuốc" theo kiểu trung-tây y kết hợp. Anh chàng này bị đưa đến một thế giới khác, nơi có vô số những quốc gia cổ xưa với ma pháp, thú nhân, linh tinh, thiên sứ v.v.. Ở đây hắn tỏ ra là một người có năng lực vượt trội nhờ những hiểu biết về y dược ở trái đất, cộng với những thủ đoạn mua bán của gian thương, kết hợp với những mô kiến thức tạp nhạp về chính trị ở Trung Quốc, trở thành đệ nhất cường giả của toàn đại lục. Hắn xây dựng một quân chủng hỗn hợp gồm bộ binh (xem đoạn trích dưới đây), kỵ binh + không quân (ở đây là cưỡi rồng đó), pháo binh (hic, hắn đã mạn tới mức giết kẻ thù lấy tinh hạch chế tạo đạn pháo) ... đánh đâu thắng đó.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bạo Vũ Cuồng Bôn Chiêu Lôi Phách

- Tại sao ? Đoạn Văn thật sự không sao giải thích nổi, Kỳ Kỳ tại sao lại đòi chia tay với mình ?

- Không tại sao cả, bởi vì ta đối với ngươi không còn cảm giác nữa - Nữ hữu Kỳ Kỳ đáng vẻ kiên quyết trả lời.

Tim Đoạn Văn cơ hồ vỡ nát, hắn ngẹn ngào, rất là thống khổ nhưng cũng ráng hết sức kiên trì nói :

- Chẳng lẽ không còn một nửa điểm có thể vấn hồi ư, ta có thiếu sót gì không thể sửa chữa ?

- Không còn gì cả, ngươi rất tốt, là ta không tốt. Văn, ngươi hãy quên ta đi” - Kỳ Kỳ vẫn kiên quyết như cũ.

- Không, ta không quên, nàng rõ ràng là còn yêu ta, ta không tin!

Đoạn Văn cơ hồ muốn phát cuồng, trong lòng niềm đau xót như thủy triều dâng lên. Sáu năm rồi, bao nhiêu sự kiện đã đi qua, hai người đã trải qua biết bao sóng gió mới có ngày hôm nay, như thế nào có thể muốn nói chia tay là chia tay ?

Đoạn Văn vốn là một cô nhi, khi hắn bốn tuổi thì mẫu thân hắn qua đời vì bệnh tim, sáu tuổi thì cha hắn cũng không qua khỏi vì căn bệnh ung thư não. Cho nên Đoạn Văn từ nhỏ đã có một hoài bão to lớn là - trở thành thầy thuốc, cứu tử phù thương, giúp đỡ mọi người. Cũng vì như thế, hắn từ nhỏ đã tập trung vào học y thuật. Để học y thuật, hắn bái lão trung y (thầy lang - bốc thuốc dân tộc) làm thầy, thậm chí còn tìm đến vị thú ý nổi danh trong thôn để hỏi y lý. Đoạn Văn từ nhỏ đã thông minh, y thuật học đâu hiểu đó, thành tích học tập hàng năm cũng rất tốt. Mỗi năm đều “ba hảo” (đạo đức, văn hóa, sức khỏe). Sau lại được chính phủ và một số người hảo tâm giúp đỡ, Đoạn Văn cuối cùng đã thuận lợi học xong cao trung (PTHH) lại đạt loại ưu trong kỳ thi tuyển vào Đại Học Y Khoa.

Cũng tại thời điểm này, Đoạn Văn đã gặp Kỳ Kỳ. Ngồi thanh niên tuần tú, nghị lực Đoạn Văn sớm đã khiến Kỳ Kỳ có hảo cảm. Mà tiểu thư xinh đẹp, hoạt bát Kỳ Kỳ cũng làm cho Đoạn Văn chú ý. Rồi hai người lại học chung một khối. Kỳ Kỳ có thể nói là phú gia tiểu thư, cha nàng là kinh lý trong công ty của gia tộc, gia đình rất giàu có. Mà Đoạn Văn bây giờ là một cô nhi, gia sản chẳng có gì. Cho nên, Đoạn Văn luôn phải chịu không ít lời đồn đãi vô căn cứ, trong làng vì thế cũng có không ít tự ti. May có Kỳ Kỳ thường xuyên an ủi, trợ giúp Đoạn Văn, lại khuyên hắn đừng nên để ý đến những lời đồn đãi vô căn cứ kia.

Một cô gái có thể làm như vậy đủ để chứng tỏ, Kỳ Kỳ quả là thiếu nữ chân tình hiếm có. Hai người cứ như vậy bên nhau sáu năm, ngay cả khi thi cử đều cùng một khu nhà trong trường học. Cho nên, đối với Đoạn Văn mà nói, Kỳ Kỳ cơ hồ là tất cả đối với hắn.

Đoạn Văn nắm lấy tay Kỳ Kỳ, nóng nảy nói : “Tại sao ?”

Thân hình Kỳ Kỳ rõ ràng run lên một chút, rồi như quyết định điều gì đó, chậm rãi quay đầu sang một bên, giọng nói có chút cứng rắn :

- Hừ! Đoạn Văn, ngươi nghĩ rằng ta thật sự thích ngươi sao ? Đừng nằm mộng nữa, ngươi chỉ là một kẻ mặt trắng không tiền bạc, không địa vị. Ai mà chân chính đem tình yêu giao phó cho ngươi, thôi đi! Ta chính là thiên kim đại tiểu thư, còn ngươi . . . hừ! ngươi tự nghĩ mình có bao nhiêu điểm ốt a? buồn cười chết đi được!

Nghe Kỳ Kỳ nói, trong đầu Đoạn Văn bỗng “Oanh” một tiếng, cảm giác như vỡ ra, nước mắt cứ thế tuôn trào. Thời khắc đó, Đoạn Văn cảm giác được nỗi đau trong lòng như khắc cốt ghi tâm. Đoạn Văn im lặng, hắn rất bình tĩnh, lặng lẽ xoay người từng bước, từng bước . . bước đi. Vô thanh vô tức, cứ như vậy bước đi.

Song khi hắn xoay người, Đoạn Văn không có phát hiện ra từ trong mắt Kỳ Kỳ, nước mắt từng hàng đang tuôn ra ràn rụa. Khi Đoạn Văn đã đi xa, Kỳ Kỳ rút cục cũng không còn khống chế được bi thương vô tận trong lòng mình, khóc rống lên thân hình lão đảo ngã xuống.

Tâm tình Đoạn Văn cực kỳ không ổn, hần chưa bao giờ uống rượu mà cuối cùng đã uống thật say. Sự ra đi của Kỳ Kỳ khiến hần không chịu nổi, hồi tưởng lại lời nói của nàng. Đoạn Văn lại cảm thấy thương tâm, những giọt nước mắt dần ông hiểmhỏi lại chảy ra. Cõi lòng hần tan nát ! Đêm sâu tĩnh lặng, ánh đèn đường ngày thường rất sáng, không hiểu sao hôm nay lại trở rất nên mờ mờ. Đêm đã khuya, Đoạn Văn một mình tập tễnh trên đường trở về ký túc xá. Đột nhiên, một tia chớp sáng ngời xẹt qua, một tiếng nổ lớn khiến Đoạn Văn đang say rượu cũng giật mình. Trong chớp lát, bầu trời quang đãng bỗng nổi nên một trận mưa to. Đoạn Văn vội tìm chỗ để trú mưa.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Đoạn Văn bỗng vang lên, Đoạn Văn cầm lấy điện thoại, vừa nhìn thấy tên bạn cùng phòng của Kỳ Kỳ là Mẫn Mẫn, liền dập máy, không có nghe tiếp. Nhưng lại một hồi chuông điện thoại nữa vang lên, lúc này Đoạn Văn có chút nóng nảy, cầm điện thoại liền nghe, đang muốn phát tiết, lúc này thanh âm Mẫn Mẫn truyền tới :

- Đoạn Văn, mau tới trung tâm bệnh viện, Kỳ Kỳ trên đường đột nhiên ngã, bác sĩ chẩn đoán là bị bệnh bạch huyết giai đoạn cuối, có thể không chữa được.

Đoạn Văn bỗng ngây dại, tất thảy đều đã rõ ràng ! Nguyên lai, Kỳ Kỳ đã sớm biết bệnh tình của mình, mà nàng vốn thuần khiết thiện lương nên không muốn chứng kiến bộ dạng thương tâm của hần, cho nên mới nói ra những lời cay nghiệt đó, nghĩ vậy, Đoạn Văn vội nhắm hướng bệnh viện chạy tới. Lúc này, bầu trời vô cùng quý dị, mưa rất lớn, gió cũng rất to, hơn nữa trên bầu trời thỉnh thoảng lại nổi lên những tia chớp sáng loà. Đoạn Văn trong trận cuồng phong bạo vũ, chạy như điên dại, chính là chạy như điên. Lúc này trong lòng Đoạn Văn chỉ có hai chữ : Kỳ Kỳ.

Mưa gió ngày càng lớn, Đoạn Văn cũng không để tâm, ngã xuống rồi lại đứng lên tiếp tục chạy. Có thể là lão Thiên đang nhìn cũng không nhìn nổi nữa, một tia chớp xẹt vòng qua, bỗng quay trở lại đánh trúng vào vị trí của Đoạn Văn. Mà tại nơi Đoạn Văn đứng, không gian cũng trở nên quý dị. Đoạn Văn trong một khắc bỗng mất đi ý thức, vẫn tiếp tục tư thế chạy như điên, bỗng cả người bỗng loé sáng rồi sau đó biến mất.

“Ai ui !” Đoạn Văn sau khi khôi phục được ý thức, đột nhiên cảm giác được chân mình dường như không đặt trên mặt đất, một loại cảm giác mất trọng lượng khiến cho hần không tự giác được bị quăng xuống, bất hạnh không biết tại địa phương nào lăn xuống. Vạn hạnh là chỗ đó toàn bùn đất nên rất mềm, Đoạn Văn quát to, lăn người đi. Cảm giác trên người một chút đau đớn, hần cố hết sức đứng dậy, định tiếp tục chạy đi.

Đây là nơi nào ? Ta không phải đang trên đường sao? – mọi thứ xung quanh hết thảy đều làm cho Đoạn Văn cảm thấy rất là nghi hoặc. Đoạn Văn cố nén sự đau đớn toàn thân cùng mơ hồ do say rượu, cẩn thận quan sát xung quanh. Ánh trăng nhà nhật khiến cho không gian xung quanh phủ một màu bàng bạc. Trong sơn cốc xa xa, truyền đến âm thanh tiếng kêu có không ít động vật, thanh âm rất tán loạn, Đoạn Văn khẳng định loại âm thanh này hần chưa từng nghe qua. Chung quanh rất trống trải, dường như là chốn rừng núi. Dưới ánh trăng, Đoạn Văn vẫn có thể nhìn thấy không ít cây đại thụ, có bộ dạng rất kỳ quái.

Hồng – sơn cốc xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng rống rung trời, thanh âm khiến Đoạn Văn vờ say rượu tỉnh lại chút ít : “Ta không phải là đã chạy đến chốn rừng rậm đất chứ ? lúc đó không phải là trời đang mưa rất to sao? Không phải là lại giống trong tiểu thuyết, được tia chớp đưa qua không gian khác!”

Vừa nghĩ đến tia chớp, Đoạn Văn không kiềm được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Thiên nột (trời ạ!)! Chỉ thấy hai mặt trăng, một đồng một tây hơn nửa cách nhau không xa ở trên bầu trời. Đoạn Văn lúc này, đầu óc rất loạn, từ khi lúc này đã đi lên đầu, trong trạng thái mơ hồ hần đã quên chuyện hần vừa chia tay Kỳ Kỳ, rồi chuyện Kỳ Kỳ đang ở trong bệnh viện, mà dường như cả Kỳ Kỳ là ai cũng đã quên mất. Tình huống này của Đoạn Văn trong y học thường gọi là “Quên có lựa chọn”. Nghĩa là, khi có một việc hoặc người khiến cho người ta quá sợ hãi, hoặc là những người này khiến người ta khắc cốt ghi tâm mà lại không muốn suy nghĩ đến do người đó gây ra hoặc làm chuyện gì đó không như ý. Người này sẽ đem chuyện đó thay đổi đi hoặc là tạm thời, vĩnh viễn quên chuyện đó đi

Đoạn Văn chóang váng, cười cười : “ta nhất định là đang nằm mơ” - Chủ nghĩa duy vật biện chứng của Karl Mark khiến cho Đoạn Văn tin tưởng rằng mình đang nằm mộng. Ngủ đi! Ngủ đi! để cho ý nghĩ đáng sợ trong ký ức rời đi, Đoạn Văn tự thôi miên chính mình.

Có một số nghiên cứu của chúng ta cho thấy rằng, những giấc mơ cũng dựa vào những âm thanh chúng ta nghe được trong khi ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng, Đoạn Văn bị đánh thức bởi tiếng đánh nhau, nhưng hần nhìn thấy hai cự thú đánh nhau thì lại tự cười : ta nhất định là chơi games quá độ rồi, như thế nào mà ngay cả trong mơ cũng nhìn thấy ma thú, ta sẽ không nằm mộng thấy cả thiên sứ đấy chứ? Ai, nhân phẩm không tốt. Ngẫm nghĩ một chút rồi Đoạn Văn lại tiến vào giấc mộng.

Vừa rồi, chúng ta đã nhắc đến lưỡng cự thú! đây là hai quái thú, một lớn một nhỏ. Con lớn rất giống con trâu, chỉ là trên đầu có hai cái sừng, khoé miệng nhô ra hai chiếc răng nanh sắc bén, lại thêm đôi cánh tay rất kỳ quái. Còn con nhỏ kia là một bạch lang khá lớn so với đồng loại, mà nhìn kỹ nó so với bạch lang thông thường càng thêm kinh khủng, uy vũ hơn rất nhiều. Bạch Lang cao chừng năm thước, song vẫn quá nhỏ so với Ngưu hình quái thú, nó cao đến tám thước. Nếu có dân bản xứ ở đây, hần họ đã nhận ra – là bảy cấp Phong Lang Vương cùng bảy cấp Cuồng Bạo Hoả Ngưu. Hai quái thú lao vào nhau không ngừng công kích, cắn xé, khi thì phát ra phong nhận (đao gió) hoặc hoả cầu. Sức phá hoại thật lớn, bọn chúng phát hiện ra Đoạn Văn, nhìn hần với ánh mắt coi thường, vô luận như thế nào cũng không đánh thức hần khỏi mộng đẹp. Đoạn Văn của chúng ta hoàn toàn không biết đến những biến cố xảy ra xung quanh hần, lúc này hần chính là đang ngủ rất say, trong mơ dường như hần đang thấy thiên sứ cười cười.

Chương 2: Lưỡng Giới Tương Cách Sầu Đoạn Trường

Sáng sớm, không khí vô cùng trong lành, trên bầu trời còn có vài đám mây màu vàng đang bay lượn đáng vẻ vô cùng đẹp mắt, chung quang sương sớm từ từ tản mát ra xung quanh, mà Đoạn đại lương nhân (người may mắn) của chúng ta cũng đang bối rối tỉnh lại từ trong giấc mộng. Cố gượng lại cái đầu nhức buốt, ráng đứng lên, lúc đầu Đoạn Vân dần dần nhớ lại mọi sự tình, cuối cùng nhớ đến việc Kỳ Kỳ còn đang ở trong bệnh viện.

Đoạn Vân vừa định cất bước, bỗng khung cảnh xung quanh khiến hắn trở nên ngốc nghếch. Trời ạ ! hắn vẫn ở trong khu rừng đó, cây đại thụ kia vẫn còn đứng nguyên ở đó, mà cách đó không xa là mặt đất bị tàn phá cùng cây cỏ héo rữa, đủ để Đoạn Vân đoán đọc tới hôm qua lưỡng quái thú đã phá huỷ như thế nào rồi. Hết thấy đều là sự thật, chính mình vừa từ quỷ môn quan trở về, nếu bọn chúng tới gần thêm chút nữa . . . .

Đoạn Vân lúc này lại nhớ tới Kỳ Kỳ tính mạng đang bị đe dọa, khuôn mặt xinh đẹp thiện lương vẫn in sâu trong trí nhớ của hắn. Cõi lòng tan nát, Đoạn Vân xướng lên một khúc ca:

Phiên âm Hán Việt

đáo tối hậu chung vu hoàn thị yếu ly khai

bất yếu khóc tha thuyết ngã môn bất yếu khóc

điểm liễu nhất bôi già phê phóng hạ nhất cá tiểu tiểu đích chung

ước định liễu thì gian bất yếu thuyết tái kiến nhiên hậu ngã môn các tây đông

đáo kim thiên hồi đáo tương ước đích địa điểm

tài phát hiện thân thương đái trừ na cá chung

điểm liễu nhất bôi già phê gia liễu nhất điểm nhất điểm tâm toái

tương khôi na nhất thiên một hữu thuyết tái kiến nhãn bất trụ hữu điểm tâm toan

vong liễu tha yếu ngã chăm ma vong liễu tha

phóng liễu ba tự tượng phóng khai thủ trung sa

như quả a như thử thâm ái hoàn thị hư giả

ngã tương vĩnh viễn mê thất tại vô biên đích hải dương

vong liễu tha yếu ngã chăm ma vong liễu tha

phóng liễu ba nhất thiết đô thị thủy trung hoa

thị tha ba bàng phạt khán kiến tha đích trường phát

tòng tối thực tất tẩu đáo tối mạch sanh đích tranh trát

Dịch nghĩa

Đến lúc cuối cùng vẫn phải ly khai

Đừng khóc, nằng nói chúng ta không được khóc

Uống một ngụm cà phê nhỏ nhỏ trong chén

Ước định thời gian chúng ta sẽ gặp lại nhau

hôm nay, trở lại nơi ước định khi xưa

Mới phát hiện trên người vẫn mang theo chiếc chén khi xưa

Nhấp thêm ngụm cà phê, lại thêm chút nát tan trong lòng

Nhớ tới lúc xưa nói sẽ gặp lại nhau không kìm được cảm giác buồn đau tận đáy lòng

Quên nàng sao, muốn ta quên nàng sao

Buông tay, hãy buông tay ra

Nếu như quả tình thâm chi là dối lừa

Ta vĩnh viễn sẽ bị lạc trong đại dương khôn cùng

Quên nàng sao, muốn ta quên nàng sao.

Buông đi, tất cả chỉ là hoa trong nước (áo ảnh)

Là nàng sao, phảng phất như đã nhìn thấy mái tóc dài của nàng

vốn rất quen thuộc mà dường như xa lạ

Trải qua nửa ngày không ngừng than thân trách phận chửi trời chửi đất, Đoạn Văn rốt cục cũng phải chấp nhận một sự thật tàn khốc - mình đã bị xuyên việt* rồi, hơn nữa xuyên việt một cách không giải thích được. Còn nơi này tuyệt đối không phải là địa cầu, mình cùng Kì Kì cũng cuối cùng đã hoàn toàn chia lìa rồi. Mặc dù Đoạn Văn từng nhiều lần có ảo tưởng mình cũng được như những người xuyên việt trong các quyển tiểu thuyết, nhưng mà chuyện mơ mộng thì ai mà chẳng có, hơn nữa có quý mới biết nơi này người hay không.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng Đoạn Văn có thể làm được gì đây? Chấp nhận sự thật ư! Mặc dù cuộc sống có rất nhiều lắm việc không như ý, nhưng chúng ta luôn luôn muốn tiếp tục sống cơ mà. Còn Kì Kì ư! Cha nàng là giám đốc hẳn có thể sẽ tìm được thuốc trị căn bệnh ung thư bạch huyết đã đi thực vào xương.

Thôi thì hướng về tương lai thôi. Đoạn Văn bắt đầu tự kiểm tra trang bị của mình: một điện thoại di động Nokia muốn sạc phải mất hơn hai ngày; trong túi quần có một cái bật lửa mới mua do ngày hôm qua mới bắt đầu học hút thuốc, còn không còn thấy mẩu thuốc lá nào. Có lẽ ngày hôm qua bỏ lại trong tủ diêm rồi. Hừm, mặc kệ đi, hút thuốc có hại cho sức khỏe; Túi bên trong áo khoác ngoài có thể là "vũ khí" duy nhất trên người hắn - Kim châm cứu chuyên dụng và một cây dao mổ bằng inox, đây đều những vật do Kì Kì tốn rất nhiều tiền mua tặng Đoạn Văn nhân dịp sinh nhật hắn. Y phục khá hoàn hảo cùng với sự tồn tại của cái bật lửa làm cho trong lòng Đoạn Văn thư thái không ít. Dù sao không cần phải như những người xuyên việt phải sử dụng công cụ nguyên thủy làm cả một công trình để kéo gỗ lấy lửa, hoặc xé vỏ cây để che thân một cách nghệ thuật.

Thấy dao phẫu thuật và ngân châm, Đoạn Văn một lần nữa lại cảm thấy rất đau lòng: Kì Kì, vĩnh biệt! Ta vĩnh viễn giữ nàng trong nơi sâu kín nhất của tâm linh ta.

Thấy cách đó không xa vừa lúc có một dòng suối nhỏ, Đoạn Văn bụng rỗng không, hơn nữa còn đói đến cả người phát run, bao tử sôi ùng ục, chạy vội tới. Rửa mặt rửa mũi xong, Đoạn Văn đi dọc theo hạ lưu của con suối nhỏ cẩn thận liếc nhìn bốn phía, hy vọng tìm được cái gì đó có thể bỏ vào bụng. Dã quả này không biết có độc hay không? Mặc kệ, bị độc chết so với đói chết cũng thế thôi. Tìm nửa ngày, Đoạn Văn rốt cục tìm được vài thứ quả gì đó rất giống táo. Đang muốn mở miệng đón ngay, đột nhiên, ở một bụi cỏ cách đó hai thước truyền đến vài tiếng động loạt xoạt, những thanh âm rất nhẹ. Chắc không phải là rắn chứ? Ừc, ừc món súp rắn. Đã lâu rồi không có ăn món này rồi.

Nghĩ vậy, Đoạn Văn cẩn thận đưa tay vén bụi cỏ, chỉ thấy một "con chó nhỏ" trắng như tuyết đang khoanh chân nằm trên thảm cỏ. Nói nó là chó cũng không đúng, vì so với những con chó ở địa cầu thì nó bất đồng rất lớn. Con chó nhỏ này toàn thân trắng muốt, toàn thân thuần túy một màu trắng, hơn nữa cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, còn nhỏ hơn cả chó bắc kinh nhiều. Thấy con chó nhỏ kia trông rất bắt mắt, nhưng ở chân trước lại có một vết thương loang lổ. Đoạn Văn liền tưởng có lẽ nó bị rắn độc cắn phải. Chà, tiếc quá, sao lại là rắn độc chứ. Súp rắn không có, thịt chó cũng không thể ăn. Trời, quả là ta xấu số quá!

Đang muốn xoay người rời đi, Đoạn Văn đột nhiên bị cử động của con chó nhỏ làm cho ngẩng cả người. Nó đứng lên run rẩy, bàn chân trước có vết rách máu lên, hơn nữa Đoạn Văn lại hiểu được ý của nó. Nó nhờ Đoạn Văn tìm một cái gì nhón nhón đâm vào vào ngực nó hoặc là cầm lấy hòn đá đập vỡ đầu nó. Nó muốn dùng cái chết để chấm dứt sự thống khổ. Nhìn kỹ lại, Đoạn Văn cũng có người. Hắn nhìn thấy gì trong mắt tiểu bạch cầu? Nơi đó không chỉ có nước mắt, mà còn không ngừng toát ra vẻ cương quyết và sự lưu luyến đối với thế giới này. Loại ánh mắt này lại làm cho Đoạn Văn nhớ tới Kì Kì, lại còn thần thái đau thương của tiểu bạch cầu kia làm sao Đoạn Văn bỏ đi cho đành.

Một hồi lâu Đoạn Văn mới lấy lại tinh thần, lúc này đột nhiên nhớ tới mình vốn là một thầy thuốc! Mặc dù lưu lạc tha hương, nhưng mình sao lại thấy chết mà không cứu được? Không có nhân tính à! Mặc dù không rõ sinh vật trước mắt vì sao lại có nhân tính như thế, nhưng đã là một thầy thuốc, Đoạn Văn quyết định phải cứu nó.

Xả độc kỳ thật rất phiền toái, hơn nữa để càng lâu càng khó trị liệu. Hiển nhiên vết cắn này chắc là khoảng vài giờ rồi, Đoạn Văn thấy nó còn sống đến bây giờ đã là một kỳ tích. Nhưng đối với Đoạn Văn vốn học cả trung-tây y mà nói thì việc này cũng không khó. Dùng ngân châm khai huyết, làm cho số lượng lớn máu độc chảy ra. Rửa sạch cẩn thận vết thương xong, Đoạn Văn tìm xung quanh hái tạm vài lá thảo dược băng lại cho nó. Làm xong việc này, Đoạn Văn lại dùng thuật châm cứu trung y kích thích các bộ vị của con chó, làm cho bộ phận huyết độc còn lại chảy ra từ lỗ kim. Pháp môn này là nhờ có một lương y già trước kia dạy cho hắn, cũng phải hy sinh khá nhiều động vật nhỏ nhỏ mới tìm đúng được huyết đạo, hiểu được phương pháp trị liệu. Đối với việc này, Đoạn thú y của chúng ta có nghiên cứu rất sâu sau vô số những ca thất bại làm con vật xấu số bị chết oan. Ngoài ra, hắn còn có thể dưới những thời kỳ bình thường, dùng được vật làm cho gia súc động cõn, hơn nữa làm cho xác suất thụ tinh cực kỳ cao. Đương nhiên chỉ áp dụng được cho động vật có vú, đối với gà vịt gia cầm thì phương pháp của Đoạn Văn tự nhiên cũng không có hiệu quả cho lắm.

Là một thầy thuốc thú y, Đoạn Văn hiển nhiên là rất vĩ đại. Trong quá trình trị liệu, Đoạn Văn rất chăm chú nên hoàn toàn không phát hiện thấy ánh mắt đầy nghi hoặc lẫn vẻ mặt khó tin của con tiểu bạch cầu kia.

Rốt cục hoàn thành rồi. Đoạn Văn vắn vắn người, xoay đôi chân hơi tê dại, rồi đứng lên. Còn tiểu bạch cầu được Đoạn Văn châm cứu đã ngủ rồi. Đoạn Văn đi đến bên bờ con suối nhỏ lúc nãy, hái lấy vài quả hoang, rửa sơ rồi cạo lia lia. Ngẫm nghĩ hồi lâu, Đoạn Văn quyết định mang theo con chó nhỏ mà có nhân tính theo bên mình để có bạn, một người cô đơn thật sự quá thống khổ.

Đoạn Văn vốn còn muốn truyền máu cho con chó nhỏ nữa, nhưng vừa nghĩ tới lại nuốt vào bụng ngay. Bộ tướng máu người và máu thú có thể giống nhau sao? Mà nói cho cùng, cho dù hai loại máu có thể dung hợp, nhưng ở nơi hoang giao dã ngoại này thì làm gì có công cụ chứ!

Ăn no xong, ôm lấy tiểu cầu cầu, Đoạn Văn tiếp tục đi dọc theo bờ suối xuống phía dưới. Dựa theo Đoạn Văn tính toán, xuống hạ lưu mới có thể gặp loài người văn minh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thần Tiên Hoa Viên Bả Dược Thải

Trong khi trị thương cho con chó nhỏ, Đoạn Văn phát hiện nơi này có vô số loại thảo dược Trung Quốc, hơn nữa đều là cực phẩm. Đi dọc theo con suối nhỏ, Đoạn Văn có một cảm xúc muốn giết người. Xem kìa, trên thạch nhâm kia là cái gì? Linh chi, lớn vậy sao, sợ ít nhất cũng phải mấy ngàn năm rồi; lại nhìn tảng lớn trên mặt đất phía trước kia là cái gì? Mẹ ơi! Ai mà trồng nhân sâm hảo hạng như vậy ở đây thế này? Bất quá nếu là người trồng thì tại sao lại có những năm tuổi khác nhau chứ? Hơn nữa lại có rất nhiều loại hơn một ngàn tuổi như vậy; mau nhìn đi, lại một khoảng đất kia là cái gì kìa .... ?

Tìm Đoạn Văn đã sớm bị kích thích đập thành thịch như muốn lột cả ra người. mặc kệ, cứ thu hoạch trước rồi tính sau. Cái gì? Không có đồ để đựng hả? Cởi quần ra, mặc cái quần lót là được, hái sạch mấy củ nhân sâm ngàn năm nhồi vào đó cái đã. Cái gì nữa đây? Linh chi sẽ bị đè dẹp hả. Đúng đó! Bất quá không thể làm khó được người tài hoa hoành đạt, thượng thông thiên văn hạ hiểu địa lý như Đoạn Văn, Đoạn đại tài tử. Dùng nhánh cây và dây leo đan một cái giỏ, chứa những cực phẩm linh chi vào đó, những cây nào chưa đủ năm ngàn năm không có tiêu chuẩn vào được cái giỏ này. Ngoài ra hẳn còn tùy tiện hái các loại thảo dược khác bỏ vào giỏ. Rốt cục mới thấy được nhân phẩm tham lam của hần bực phát ra !

Chẳng lẽ nơi này là một hậu hoa viên của một bác thần tiên đại nhân nào đó sao?

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao bây giờ Đoạn Văn đã có một hình tượng mới. Chỉ thấy hần, chân xỏ giày da cá sấu, mang vớ trắng, bất quá vớ trắng của hần đã thành màu *** ngà; không có quần, chỉ có một tam giác màu đen bó sát người che chắn bộ phận cần che. Trong khi đi thỉnh thoảng lại ần ần hiện hiện, hờ hờ hang hang như các người mẫu trên sàn diễn, làm cho người ta rất thẹn thùng khi phải chào hỏi. Bất quá nơi này vốn không có ai; Áo thì hoàn hảo, trên lưng có một giỏ đầy dược thảo và linh chi, lại còn có một tiểu bạch cầu kỳ quái đang ngủ say; Đoạn Văn đầu tóc bờm xờm, tay trái kéo cái "túi" trước kia vốn là quần của hần bây giờ chứa đầy nhân sâm, tay trái cầm một cây gậy gỗ quơ quơ về phía trước đi tới. Nhìn kìa vẻ mặt cười cười ngớ ngẩn của hần, không ai hoài nghi hần sẽ tùy thời nói với bất kỳ người nào mình gặp phải "Tiên sinh, cho xin vài xu đi!"

Đã giữa trưa rồi, Đoạn Văn buông tất cả hành lý trên người xuống nghỉ ngơi. Lúc này tiểu bạch cầu đã tỉnh lại, vừa tỉnh lại nó liếc mắt đánh giá thân thể rất kỳ quái bên cạnh mình, rồi khựng lại áp ứng nhìn Đoạn Văn. Khi nó phát hiện Đoạn Văn không mặc quần lót vào giờ này, mà lại mặc giữa trưa thì gò má của nó nhất thời đỏ hây hây.

Nghé tiếng động phát ra từ giỏ thuốc, Đoạn Văn biết nhất định là con chó nhỏ đã tỉnh rồi. Hần ôm con chó nhỏ lên, cũng không hề chú ý tới biểu hiện ngưng ngưng trên mặt của nó, cứ thế nói nửa ngày về chuyện dược thảo một cách hưng phấn với tiểu bạch cầu. Giảng nửa ngày xong hần mới phát hiện tiểu bạch cầu vẻ mặt rất nghi hoặc, Đoạn Văn biết ngay nó căn bản nghe không hiểu gì cả. hần không khỏi thở khịt ra nói: "Tính ra không nói nữa. Vết thương của ngươi hẳn là không sao nữa đâu. Được rồi, ngươi sau này cứ đi theo ta. Cam đoan ăn gió uống sương. Được rồi, a a! Ta nói việc này làm gì chứ, ngươi đâu có hiểu đâu. Lúc nãy thấy cử động của ngươi có vẻ rất nhân tính, ta còn tưởng rằng có thể tìm kiếm một bạn để nói chuyện nữa! Ai! Tính ra, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta tiếp tục đi thôi!"

Còn con chó nhỏ lúc này càng thêm nghi hoặc, đang muốn múa tay nói cái gì, nhưng vừa thấy vẻ mặt đau thương của Đoạn Văn vội dừng lại, lém lỉnh dựa vào ngực Đoạn Văn rúc nhẹ, như đang an ủi hần. Đoạn Văn cười với tiểu bạch cầu rồi nói: "Không nghĩ tới ngươi còn biết nịnh nọt nữa, tốt lắm, sau này ta gọi ngươi là Tiểu Bạch. Chúng ta nghỉ ngơi một hồi rồi tìm đường đi, chỉ mong có thể tìm được loài người sớm một chút. Ngươi đói bụng hả? Lấy củ nhân sâm này ăn đi, thân thể ngươi đang rất suy nhược, cần ăn đại bổ. Cái gì? Sợ đắng hả, đắng mấy cũng phải ăn, đây là nhân sâm ngàn năm đó! Đừng tưởng xấu xí. Sợ nhiễm trùng hả, ta giúp ngươi sát trùng. Muốn rửa hả? Ngươi là một con chó nhỏ như vậy mà lăm thử vệ sinh thế?"

Đoạn Văn dụ dỗ nửa ngày mới cưỡng chế Tiểu Bạch ăn được củ nhân sâm ngàn năm kia. Mấy ngày nay sau, bọn Đoạn Văn đói ăn đã quá, khát cũng ăn đã quá. Còn mỗi ngày Đoạn Văn đều bắt Tiểu Bạch ăn một gốc nhân sâm và một chút dược thảo phối trí. Đương nhiên Đoạn Văn cũng nhân đó lấy vài nhánh nhân sâm hoặc linh chi làm lương thực. Trong lòng Đoạn Văn thâm hô xa xỉ, cảm thấy mình quả là lãng phí. Vào ngày thứ ba, vì quá nặng, Đoạn

Vân không thể không vứt bỏ cái quần nhân sâm, chỉ lựa ra vài nhánh nhân sâm quý nhất bỏ vào giỏ linh chi. Hắn có cảm giác tựa như đang vứt đi một nắm nhân dân tệ, à không, là đô la mỹ. Những nhánh nhân sâm đó đều là trân bảo, còn quý hơn tiền nhiều lắm! Lấy ra mấy nhánh cực phẩm nhân sâm bỏ vào giỏ sau lưng, Đoạn Vân rút cục lại xô quần vào như trước.

Đã bảy ngày rồi, Đoạn Vân cũng vẫn không tìm được người nào. Tiểu Bạch được Đoạn Vân cẩn thận liệu lý đã sớm có thể tự do hoạt động rồi, nó cả ngày hoạt bát chạy tới chạy lui quanh quần bên chân của Đoạn Vân tựa như một tiểu thiên sứ. Hơn nữa cách trao đổi giữa bọn họ cũng có điều biến thái: Đoạn Vân lúc này có khả năng giải thích các ngôn ngữ cơ thể của Tiểu Bạch, còn Tiểu Bạch nhưng lại không thể hiểu Đoạn Vân cả ngày đang nói những gì.

Hôm nay một người một thú đang nghỉ ngơi. Tiểu Bạch thấy Đoạn Vân lại hướng về phía nó xô ra một tràng ngôn ngữ không thể giải thích được, ánh mắt chớp chớp nghi hoặc, con ngươi trong veo như thủy tinh cứ xoay chuyển vòng vòng, dường như có một quyết định gì đó. "Tiểu Bạch, tới đây nào. Tiểu Bạch! Tiểu Bạch, ngươi có nghe không." Mặc dù không hiểu tiếng Hán, nhưng Tiểu Bạch thông minh đã có thể hiểu được Đoạn Vân khi gọi "Tiểu Bạch" Là chỉ mình, hơn nữa cũng đã tiếp nhận cái tên mới này. Bình thường chỉ cần Đoạn Vân gọi Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức sẽ nhảy tung tung lên chạy về phía Đoạn Vân. Khả Đoạn Vân rất kỳ quái là hôm nay hình như Tiểu Bạch không có phản ứng gì cả?

Tiểu Bạch bị Đoạn Vân lớn tiếng gọi sức tỉnh lại. Con ngươi một lần nữa xoay tròn, đứng dậy nhảy đến trước mặt Đoạn Vân. Nhìn Đoạn Vân rồi nhếch miệng, đưa chân trước lên nắm chặt lấy tay của Đoạn Vân. Đoạn Vân vừa thấy tức thì hiểu ngay là nó muốn gọi hắn. Mặc dù không rõ nó muốn làm gì. Đầu của Tiểu Bạch rụt lại, lúc này Tiểu Bạch bắt đầu nhảy múa những vũ điệu kỳ quái, một hồi quay vòng vòng, một hồi sau lại dùng mũi chân sau trụ xuống đất, giờ cả hai chân trước cao hơn đỉnh đầu, hơn nữa trong miệng phát ra những âm thanh kỳ quái rất có tiết tấu.

"Tiểu Bạch đang làm gì nhỉ? Chẳng lẽ nó muốn nhảy múa cho ta xem? Nó không phải không hiểu ta nói gì sao? Bất quá này vũ đạo này cũng rất hấp dẫn! Ha ha!" Đang lúc Đoạn Vân nghi hoặc, trên người Tiểu Bạch bỗng nổi lên trận trận bạch quang, đến lúc này thì cho dù Đoạn Vân là thằng ngu cũng hiểu được sự tình không đơn giản rồi, nụ cười trên mặt nhất thời tắt lịm. Nhưng trước giờ do luôn luôn tín nhiệm Tiểu Bạch nên Đoạn Vân cũng cũng không lui lại. Đột nhiên, một đạo bạch quang từ mi tâm của Tiểu Bạch chọt bắn ra, hơn nữa lại bắn thẳng vào mi tâm của Đoạn Vân. Khoảng cách quá gần, Đoạn Vân còn chưa không có phản ứng xem xảy ra chuyện gì, thì đã cảm giác đầu mình như bị cái gì đập trúng, sau đó là trống rỗng, rồi ngất ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhân Tích Sơ Hiện Lưỡng Câu Thương

"Tiểu Bạch đáng chết, dám đánh lên ta! Ủa mà có chuyện gì thế? Làm sao trong đầu mình dường như lại hiện ra một thứ ký tự gì thế nhỉ?"

Đại khái phải hơn mười phút sau, Đoạn Vân mới dần dần tỉnh lại. Khi hắn tỉnh lại thì việc đầu tiên chính là muốn tìm Tiểu Bạch tính sổ. Trong quá trình hôn mê, hắn cảm giác thấy đầu mình dường như bị cái gì rất lớn xoáy vào làm xóc óc rất khó chịu, trong ý thức thỉnh thoảng có những nét chữ kỳ quái hiện lên. Hơn nữa sau khi khôi phục lại ý thức, hắn cảm giác mình đã nắm bắt được cái đó. Đúng rồi, là ngôn ngữ! Trải qua cơn chấn động do Tiểu Bạch gây ra, Đoạn Vân trong nháy mắt đã thành thạo được một thứ ngôn ngữ mới.

"Quá thần kỳ, nhớ hồi trước ở trường đại học mà được vậy thì đỡ quá, Anh Ngữ cấp bốn không cần phải thi lại rồi. Cứ như vậy vài lần thì mình chẳng phải trở thành siêu nhân rồi sao? Ha ha! Tiểu Bạch, ngươi thấy có gì mắc cười hả? Sao không làm vậy thêm vài lần đi, như vậy ta có thể trở thành một bác học đó. Đây là ngôn ngữ gì, sao mà kỳ quái như vậy! Không phải là ngôn ngữ thú vật chứ?"

Đoạn Vân khúc trước chỉ dùng tiếng Hán để nói, còn vài câu khúc sau Đoạn Vân lại thử dùng tân ngữ mới học được để nói với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch hiển nhiên nghe hiểu được, trừng mắt nhìn hắn có vẻ rất tức giận. Thấy Tiểu Bạch dường như chuẩn bị đại chiến với mình, vội về mặt cực kì mất hứng, Đoạn Vân xoa dịu: "Thôi thôi, đừng có hợp hời như vậy, nói một hai câu đâu có chết ai đâu."

Từ việc Tiểu Bạch nghe được khúc sau, hắn biết Tiểu Bạch hiểu những gì hắn nói. Do đó Đoạn Vân cứ thế cả ngày dè Tiểu Bạch ra mà hỏi đông hỏi tây. Hơn nữa thường xuyên hỏi một vài vấn đề rất ngu ngốc. Việc này làm Tiểu Bạch cực kì buồn bực, lòng chán ngán lên không biết bao nhiêu lần. Đang suy nghĩ không biết có nên tiếp tục hỏi vài câu nữa không, để hắn chính thức trở thành ngu ngốc, Đoạn Vân bỗng nói: "Nghe coi, phía trước có tiếng đánh nhau, hơn nữa là tiếng binh khí va chạm, thật tốt quá. Rất cực cũng gặp được người rồi!" Đoạn Vân nhanh chóng ôm lấy Tiểu Bạch, cực kỳ cẩn thận bước nhẹ nhẹ về phía trước nơi có đám đánh nhau.

Trong chốc lát, bọn họ chỉ còn cách nơi có tiếng đánh nhau rất gần. Khi xuyên qua một đám bụi cây hỗn loạn và vùng cỏ rậm rạp mọc thấp, Đoạn Vân đã thấy được một vài thân ảnh. Những người đó đang giằng co nhau trong một căn nhà. Cẩn thận nhìn khắp căn mao thảo hình bát giác, cảnh tượng trên mặt đất làm Đoạn Vân cũng có thể có một vài suy đoán nhất định.

Chỉ thấy sáu gã Hắc y nhân đang cầm trường kiếm đứng vây tròn bao vây một ông già mặc trường bào, còn có ba gã Hắc y nhân nằm dưới đất, hiển nhiên đã chết. Ông già tay cầm một cây pháp trượng, trên người lộ vẻ rất mệt mỏi, tiếng thở hào hển nặng nề thỉnh thoảng lại đứt quãng.

Lúc này một Hắc y nhân tiến từng bước một về phía ông già quắt tháo, những gì hắn nói làm cho Đoạn Vân rất kích động. Những lời nói đó hiển nhiên là ngôn ngữ mà Tiểu Bạch truyền cho hắn. Nhìn Tiểu Bạch cảm kích xong, Đoạn Vân tiếp tục quay sang chú ý đến tình huống bên dưới.

"Phổ Hi Kim, ngươi nên đầu hàng đi! Ngươi trốn không thoát đâu. Chỉ cần ngươi giao Hiệp nghị thư giữa Thiên Long Đế Quốc và Long Tộc ra, ta sẽ cho ngươi đi." Hắc y nhân đang nói hiển nhiên là đầu lĩnh của đám Hắc y, hắn đang thuyết phục để ông già tự nguyện khuất phục. Bất quá khi hắn nhắc tới Long Tộc làm cho Đoạn Vân rất cảm thấy hứng thú, thế giới này lại có rồng à!

"Ha ha ! Phong chi Kiếm thánh Bì Đặc, ngươi cũng quá coi thường Phổ Hi Kim ta rồi. Ta là Thánh ma pháp sư, chẳng lẽ đầu hàng đám sát thủ các ngươi sao? Buồn cười quá, nếu ngươi là ta thì ngươi có đầu hàng không ? Đến đây đi ! Đừng có nhiều lời nữa !" Ông già nói rất kiên cường.

"Ta kính nể khí tiết của ngươi, bất quá, ta phải xin lỗi rồi. Ta chỉ là một sát thủ ! Lên, giết chết rồi tính sau !" Về mặt Hắc y đầu lĩnh có chút tiếc nuối. Tay Hắc y thủ lĩnh bỗng vùng lên hạ lệnh cho thuộc hạ. Năm tên kiếm sĩ còn lại thực lực cũng rất khá, lập tức vọt lên, bắt đầu phát động tiến công mãnh liệt. Chỉ thấy một màn kiếm khí màu vàng kim công kích thẳng tới ông già. Ông già không ngừng di chuyển tìm mọi biện pháp để né rộng khoảng cách, trên người thỉnh thoảng hiện lên một chút bạch quang chống cự với kiếm khí, hơn nữa thỉnh thoảng lại còn phát ra vài luồng khí kinh mạnh mẽ cuốn lấy xung quanh các Hắc y nhân khiến cho các vết thương cũ của bọn chúng vỡ ra, máu tươi tóe ra rải rác.

Kiếm khí hoa lệ cùng ma pháp tinh kì tỏa ra bốn phía, chỉ đứng một bên nhìn lên mà Đoạn Vân đã phải trợn mắt há mồm. Quang cảnh cuộc chiến quả thực quá huy hoàng, quá chấn động. Nếu có cái camera quay lại cảnh này nhỉ. Chắc chắn còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn cả phim Hồng Kông ấy chứ. Cái gì, ngươi nói gì cơ? Hơi bạo lực hả? Nói đùa ... thấy thuốc như ta còn ngại gì chuyện máu me, mà đạo này trên TV chiếu mấy cảnh phim còn đậm đặc máu tanh hơn cả vụn dăm ấy chứ!

Thấy năm tên thủ hạ lần lượt ngã xuống gần hết, Hắc y nhân thủ lĩnh rốt cục cũng phải ra tay. Cao thủ đúng là cao thủ có khác, chỉ thấy hắn vừa nhảy lên liền có màn kiếm khí màu trắng vùng ra, đánh thẳng vào người ông già, còn ông già đang mãi đối phó với mấy tên thủ hạ du đầu, vì không đề ý, nên bạch quang hộ thể trên người bị kiếm khí bạch sắc chém rách. Hắc y thủ lĩnh Bì Đặc vừa xuất một kiếm, kiếm khí chém xuống lưng Phổ Hi Kim gây nên một vết thương rất sâu. Tấm áo ma pháp của ông già bị phá vỡ, phía sau lưng hoàn toàn lộ ra, trên lưng lưu lại một vết thương rất rõ ràng, chỉ chốc lát, máu đỏ tươi đã phun trào ra. Đang lúc Đoạn Vân cho rằng ông già này coi như đã tiêu đời, thì ông già gầm lên một tiếng, làm bắn phóng xuất vài câu chú ngữ. Đột nhiên, một đạo sáng công kích mà mắt thường có thể thấy được từ ông già này hình thành một vòng tròn khuếch tán ra chung quanh. Nhất thời bốn phía bụi đất bốc lên mù mịt, tất cả đám Hắc y nhân vội vã dừng lại. Ông già bỗng ngã gục xuống, nằm dài trên mặt đất một cách vô lực, hiển nhiên đã không diễn trì được nữa rồi. Chuyện kể tiếp mới làm cho năng lực chịu đựng trong lòng Đoạn Vân lại một lần nữa bị khiêu khích. Chỉ thấy vây quanh chỗ ông già nằm là xác năm tên Hắc y nhân đều bị chém thẳng vào eo, thân thể chia làm hai đoạn, kinh khiếp hơn nữa còn có vài người cũng chưa hoàn toàn chết, bọn họ trong miệng liên tiếp hô ra từng ngum từng ngum máu tươi, về mặt vô cùng thống khổ, nửa trên thân thể còn lấy tay cào loạn ra phía trước. Còn Hắc y thủ lĩnh Bì Đặc cũng không thể hoàn toàn ngăn cản và né tránh lần công kích này. Kết quả là hai chân của hắn đang muốn nhảy lên tránh né vẫn bị trúng thương nặng, cả hai chân đều bị chém nát mất quá nửa, ngay cả xương đùi cũng đã lộ ra.

"Không, không hồ là Thánh ma đạo sư sắp trở thành Pháp thần, đã bị kiếm thánh của ta đánh cho một kích trí mạng mà vẫn có khả năng liều mạng vượt giai (vượt qua năng lực của mình) xuất ra một thần kỹ - Cuồng Phong Công Kích Ba (sóng cuồng phong công kích). Mặc dù ngươi phế đi đôi chân của ta, nhưng ngươi cũng không sống nổi nữa,... ục!.."

Nói xong, Bì Đặc ói ra một búng máu, vì hai chân gần đứt lìa khúc dưới nên gục xuống, nằm trên mặt đất lăn lộn rất khổ sở. Còn ông già cũng nhắm mắt lại mặt lộ vẻ thống khổ bị thương...

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cứu Tử Phù Thương Y sanh Chức

Quá kích động mà! Thật là quá huyết tanh mưa máu, bạo lực quá đi thôi. Cho dù đã xem qua vô số phim ảnh, và mặc dù là một thầy thuốc, Đoạn Vân cũng vị tất có thể chịu được cảnh máu me như vậy dù rằng đã được trang bị đầy đủ lực miễn dịch tới tận chân răng. Thấy đầu đầu cũng đều là máu tươi tràn lan tanh khét, rải rác nơi nơi đều là cánh tay gãy lòi xương rồi những miếng thịt vụn be bét, Đoạn Vân rốt cuộc không chịu được nữa, bao nhiêu đã quả vừa ăn xong, không thể giữ lại trong bao tử được nữa, ọc lên một tiếng rồi ỏi ra bằng sạch.

Hiển nhiên lúc này Đoạn Vân đã bị bại lộ rồi. Bị phát hiện thì cũng bị phát hiện rồi, mặc kệ chứ, dù sao bọn họ đều ngạc nhiên sắp chết cả rồi. Hơn nữa, mình lại không có cừ hận gì với bọn họ, hắn là họ sẽ không gây khó dễ cho mình đâu! Đi ra ngoài thôi! Xem ông già có còn cứu được hay không. Hắc y nhân thì không cần quan tâm, theo như các phim ảnh bình thường thì đám Hắc y nhân đều là người xấu cả. Nghĩ vậy, Đoạn Vân hướng về phía lão ma pháp sư kia đi tới. Còn Tiểu Bạch cứ ở nguyên tại chỗ, không dám lơ dờ đi về phía trước, cứ ở chỗ đó mà kêu Đoạn Vân. Ông già cố gắng mở mắt ra một cách khó khăn, giật mình nhìn Đoạn Vân, còn Bì Đặc cũng có vẻ kinh ngạc: " Lại có người ở chung quanh sao? Vậy mà ta không có hề phát hiện ra." Ông già Phổ Hi Kim thử muốn nhòm người lên, nhưng vết thương nghiêm trọng trên lưng cùng với bị ma lực cản trở mãnh liệt làm cho lão già đáng

thương không thể nhúc nhích được chút nào. Đoạn Văn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng và những cơn đau quặn thắt trong bụng tiến đến trước mặt lão pháp sư già.

Đoạn Văn cẩn thận đánh giá vết thương của ông già, thấy lão muốn đứng lên, vội ngăn lại nói : " Ma pháp sư tiền sinh tôn kính, ngài bây giờ bị thương rất nặng, nếu không lập tức trị liệu, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó, do đó xin ngài đừng có lộn xộn mà cử động!"

Lão pháp sư cười cười về khó khăn, nói đứt quãng : "Tiểu... tiểu tử... ta... ta chắc... chắc không xong rồi. Ngươi có thể... có thể giúp... giúp ta một việc, ngươi... ngươi cầm khế ước trong ngực ta mang về ..."

Còn không đợi cho lão pháp sư nói xong, Đoạn Văn ngắt lời luôn : " Ngươi nhờ ta cầm cái khế ước đó mang về Thiên Long quốc phải không ?"

Lão pháp sư khẽ gật đầu một cách khổ sở. " Không thể, ta muốn ngươi phải tự mình đi. " Nghe Đoạn Văn không đáp ứng, Phổ Hi Kim lại dùng ánh mắt cầu xin nhìn Đoạn Văn, cố hết sức nói : " Tiểu tử, chúng ta... chúng ta có thể hứa cho ngươi bất kỳ điều kiện gì. Bản khế ước đó, thật sự... thật sự rất trọng yếu." Thấy vẻ kích động của lão già, Đoạn Văn lập tức lấy tay đè lại vết thương của lão, vội vàng nói : " Lão gia già, ngài đừng kích động. Ý của ta là ta có thể chữa lành cho ngươi, sau đó ngươi tự mình đi làm."

Nghe Đoạn Văn nói, Bi Đặc cách đó không xa lập tức trào phúng nói leo vào:" Ha ha ha, khắc khắc! Nói đùa chứ, đã bị trúng một kích trí mạng của Kiếm thánh Bi Đặc ta, hơn nữa còn dám vượt cấp sử dụng ma pháp nữa, nay đang bị ma lực cản trở nghiêm trọng. Trừ phi ngươi là thần, không, ngươi phải là thần cấp tể tự mới có thể chữa được. Bằng không, không có khả năng cứu hần đâu. Anh bạn trẻ, ta khuyên ngươi không cần uống phí sức lực nữa. Biến đi ! Bi Đặc trước nay không giết người bình dân tay không, sức không trói chặt con gà như ngươi đâu."

"Đúng vậy, tiểu... tiểu tử, ngươi... ngươi không cứu được ta đâu." Vẻ mặt ông già rất thống khổ, trong ánh mắt lại toát ra mấy phần nhu tình, rồi còn chảy ra vài giọt nước mắt long lanh trong suốt nữa chứ.

Mẹ kiếp, cảm giác bị người coi rẻ rất là khó chịu. Rồi khi nghe lão pháp sư già nói để theo làm Đoạn Văn càng không phục. Nhìn ánh mắt lão pháp sư đầy thâm tình càng làm Đoạn Văn thêm kiên định với ý nghĩ cứu người. Hần lấy ngân châm và thủ thuật đao ra, lập tức múa lên.

Hần trước tiên dùng ngân châm đâm vào các mạch máu chủ yếu của lão pháp sư để cầm máu. Sau đó hắn cẩn thận rạch bỏ những chỗ thịt da bị kiếm rạch nát. Lúc đầu lão pháp sư còn muốn giãy dụa, Đoạn Văn vì đảm bảo trị liệu có hiệu quả nên phải dùng ngân châm chế trụ vài huyệt đạo của ông già làm cho lão không thể cựa quậy nữa. Kế tiếp là dùng thuốc. Châm cứu, bó thuốc. Những khâu này đúng là những gì mà Đoạn Văn sớm đã thành thục. Lục đục một lát sau, Đoạn Văn cầm tay Phổ Hi Kim bắt mạch, phát hiện nội tạng của ông già rất loạn. Vì vậy phải dùng phương pháp châm cứu điều trị cho ông già một chút. Cuối cùng, nén nỗi đau lòng lấy vài nhánh cực phẩm nhân sâm và linh chi cùng với vài thứ thảo dược có tác dụng tiêu viêm điều chế một hời, rồi cũng vắt ra chút nước ép ông già uống vào. Có câu: "Nhân sâm tặc mệnh, linh chi bổ khí dưỡng huyết". Với số cực phẩm dược tài nhiều như vậy, chỉ cần niệm còn thở vẫn có thể cứu sống, huống chi ông già này đúng là một lão gia hỏa có thực lực cường hãn.

Sau khi làm những việc này xong, Phổ Hi Kim chìm vào giấc ngủ một cách rất thanh bình. Còn Tiểu Bạch cũng đã ở dưới chân Đoạn Văn. Lúc này tên chủ nhân vô lương tâm của nó đã bế nó ra đây khi quay về lấy dược tài.

Đoạn Văn suốt quá trình điều trị lão ma pháp sư được Bi Đặc xem không sót một chi tiết nào. Thấy vẻ giật mình của Bi Đặc, Đoạn Văn nhìn hắn cười cười. Đoạn Văn cầm lấy công cụ, lấy hết can đảm đi đến bên cạnh Bi Đặc, nhanh chóng lần đến sau lưng hắn, lấy một cây châm đâm vào cổ anh chàng Kiếm thánh một phát rất nhanh. Bi Đặc thoát khỏi cảm giác khiếp sợ, vừa phục hồi tinh thần lại đã cảm thấy đau đau ở sau cổ, hoảng sợ định cầm lấy kiếm, nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện ra mình cả người toàn thân trên dưới đều không thể động đậy được. Cả cái cổ có cảm giác như bị phong chấp làm hắn hiểu ra thủ đoạn của Đoạn Văn thần kỳ như thế nào. Kỳ thật với thực lực của Đoạn Văn, hắn chỉ cần né một chút là thoát khỏi cây châm của Đoạn Văn mà Đoạn Văn cũng chẳng làm gì được hắn. Bất quá hắn không có cơ hội nữa.

"Thế nào, sát thủ tiền sinh. Ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ đây? Giết ngươi à? Hay là ....."

Từ khi tên y sư vô lương tâm Đoạn Văn này chữa cho lão già bắt từ lúc này, trong lòng Đoạn Văn đã nổi lên chủ ý lợi dụng vị kiếm thánh này rồi. Kiếm thánh hẳn là rất có giá trị, nếu có khả năng biến hắn thành thủ hạ của mình cũng tốt.

"Ngươi muốn gì ? Muốn giết ta thì cứ động thủ phát đi cho xong".

Đoạn Văn cũng không làm cho hắn cảm phiền, nhưng cả người trên dưới đều không thể nhúc nhích làm Bi Đặc rất sợ hãi. Hắn dùng cái phương pháp gì mà có thể khống chế thân thể mình như vậy, hắn không phải là vong linh ma pháp sư đó chứ? Bất quá trên người ta lại không có ma lực ba động gì cả, Bi Đặc trầm nghĩ!

"Được, ta muốn ngươi đứng trước các thần linh mà thề, làm thủ hạ cho ta ..."

"Không bao giờ, Bi Đặc ta mặc dù hai chân bị phế, nhưng tốt xấu gì cũng là cấp bậc Kiếm thánh. Với lại, ta đã là phế nhân, ngươi muốn ta làm gì đây?" Đoạn Văn còn chưa nói xong Bi Đặc đã cự tuyệt rồi.

Đoạn Văn ngẫm nghĩ, rồi nói : " Nếu ta có thể trị khỏi cho ngươi thì sao?"

"Không có khả năng, ta đã bị thương tổn từ pháp thần, chỉ có tể tự cấp mười, mà theo ta được biết trên đời này không hề có tể tự cấp mười. Nếu muốn chữa khỏi vết thương của ta, trừ phi ngươi là thần."

"Vết thương của ngươi đối với ta mà nói không phải là cái gì khó khăn quá mức. Ngươi xem, ông già kia cũng được ta cứu sống rồi đó? Hắn xem ra còn bị thương nặng hơn ngươi nhiều !" Đoạn Văn chỉ Phổ Hi Kim đang ngủ vui.

Người này có năng lực kỳ lạ như thế, tế tự thuật với phương thức cứu người kỳ quái vô cùng, hơn nữa lại không có cấp bậc gì, tiền đồ quả thực không thể hạn lượng. Ta đi theo hắn, nếu so với việc làm sát thủ không biết lúc nào chết sống thì .... Bi Đặc ngẫm nghĩ cẩn thận, rốt cục đưa ra một quyết định mà hắn cho rằng là một quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời hắn : "Được, ta lấy danh nghĩa nữ thần xin thẻ: nếu ... ủa mà xin hỏi ngài tên gì ? "

"Đoạn Vân"

"Nếu Đoạn Vân thiếu gia có thể chữa khỏi cho ta, cho ta khôi phục năng lực của hai chân, Bi Đặc ta sẽ phục vụ cho Đoạn Vân thiếu gia, cả đời thuần phục !"

Đoạn Vân thấy rằng cổ nhân rất mê tín, họ không dám dùng thần linh để gạt gẫm. Bi Đặc đã phát thệ như vậy thì sẽ không phản bội mình đâu, nếu hắn không trung thành với mình, cũng tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho ân nhân cứu mạng. Sau đó bắt tay vào trị thương ngay.

Ài! Số ta làm sao mà khổ như vậy chứ, còn phải trị thương cho thủ hạ nữa ? Đây là cái đạo lý gì vậy ! Thấy thủ hạ mới nằm còng queo, Đoạn Vân không khỏi cảm khái thở than mãi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Niết Tạo Thân Phân Dục Bái Sư

Chữa vết thương cho Bi Đặc xong, Đoạn Vân ôm Tiểu Bạch ngồi xuống. Bi Đặc hoàn toàn bị phương thức trị liệu của Đoạn Vân làm cho khiếp sợ : trong cả quá trình điều trị hắn lại không hề sử dụng ma pháp gì, quả thực đúng là bất khả tư nghị. Cảm giác máu lưu thông từ vết thương ở hai chân mình vừa đau đớn lại vừa sung sướng thống khoái. Nhìn Đoạn Vân mà Bi Đặc cứ mắt tròn mắt dẹt miệng há hốc ra, muốn nói cái gì đấy nhưng lại không dám nói. Hiển nhiên, ở phương diện cảm mạo này thì Bi Đặc tuyệt đối là một thủ hạ vĩ đại. Còn Đoạn Vân không thêm để ý đến thái độ của hắn, tiếp tục sửa soạn túi dược tài của mình .

Một lát sau, Đoạn Vân nói với Bi Đặc : " Xem ra chúng ta phải tìm một chỗ kín đáo dưỡng thương thôi, mùi máu tươi nồng nặc ở nơi này rất có thể sẽ kéo đám dã thú tới. Ta đưa ngươi sang sơn động bên kia trước rồi tính sau . " Đoạn Vân mất khá nhiều sức lực mới kéo được hai kẻ trọng thương tới một sơn động cách đó một đoạn hơn ngàn thước.

Buổi tối, Đoạn Vân rốt cục không phải ăn dã quả nữa. Vì sao? Thủ hạ tương lai của hắn có một cái Không Gian Giới Tử, bên trong có không ít thức ăn. Nhìn không gian giới chỉ của Bi Đặc, Đoạn Vân thật muốn làm mặt dày trấn lột quá. Nhưng vừa nghĩ đã cảm thấy làm như vậy quả là mất thể diện. Ai lại lấy đồ của thủ hạ mình chứ. Hơn nữa Bi Đặc cũng còn chưa chính thức gọi hắn là chủ nhân .

Một đêm an lành yên tĩnh trôi qua. Sáng sớm ngày thứ hai Đoạn Vân bị một loạt những thanh âm tranh cãi dưng đầu dậy. Chẳng lẽ hai người đang đánh nhau. Nghĩ vậy, con ngái ngủ của Đoạn Vân hoàn toàn tiêu tan, hắn nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy ra xem .

Chỉ thấy Bi Đặc và Phổ Hi Kim đang giằng co nhau. Lão đầu cố phát ra ma pháp, nhưng lão đã quá suy yếu căn bản không phát ra được cái gì. Bi Đặc trải qua một đêm điều dưỡng đã có thể đứng lên. Bi Đặc hiển nhiên không muốn làm ông già khó xử, nhìn thấy Đoạn Vân tỉnh lại, hắn nhìn về phía Đoạn Vân, rồi cúi mình vái chào Đoạn Vân, nói : "Đoạn Vân thiếu gia !" Đoạn Vân đi đến bên hai người nói với Bi Đặc : " Người sao lại đứng lên như vậy, ta không muốn có một thủ hạ tàn phế đâu."

"Thủ hạ? Tiểu tử, ngươi có quan hệ gì với Bi Đặc? Hắn làm sao có thể trở thành thủ hạ của ngươi chứ?" Nghe Đoạn Vân nói, ông già giật bắn cả người lên.

Nguyên lai là lão hiểu lầm thôi, Đoạn Vân cúi mình vái chào Phổ Hi Kim, cười nói "Phổ Hi Kim gia gia, ngài đừng hiểu lầm. Ta cũng chỉ là vừa mới thu Bi Đặc làm thủ hạ thôi. Hơn nữa hắn đã lấy danh nghĩa của sinh mạng nữ thần mà thẻ: nếu ta chữa lành chân của hắn, hắn sẽ nhận ta là chủ nhân. Bi Đặc, có phải thế không? Bây giờ ngươi đã tin ta có thể chữa lành đôi chân què của ngươi chưa!"

"Đúng vậy, thiếu gia. Hôm nay vừa tỉnh ta đã phát hiện chân của ta đã có thể cử động được rồi, hơn nữa lại cảm giác những cơ bắp bị rách nát ngày hôm qua nay cũng đã khép lại rồi. Chỉ là còn có chút đau và ngứa."

"Vậy là ổn rồi, đau và ngứa là tốt..." Đoạn Vân tự nhiên hiểu rằng đây là triệu chứng do máu bắt đầu lưu thông. Bất quá tên Bi Đặc trời đánh này có thể chỉ trong một đêm mà khôi phục đến mức này, không khỏi làm Đoạn Vân cảm thán : người nơi này thật sự là biến thái!

Ông già hiển nhiên đã hiểu được mọi chuyện. Ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Đoạn Vân : " Tiểu tử, ngươi cần phải suy nghĩ cho chu đáo, hắn trước kia là một sát thủ, để hắn theo ngươi, có thể gây cho ngươi rất nhiều phiền toái đó."

Đoạn Văn hiển nhiên không để ý tới điều này, ở cái thế giới hoàn toàn xa lạ này, có một thủ hạ dù sao cũng tốt hơn so với một mình mò mẫm hòa nhập vào. Hắn nở một nụ cười quỷ dị nói với Phở Hi Kim : "Phở Hi Kim gia gia, Bi Đặc đã bị ngài sử dụng ma pháp đánh chết khi tìm cách ám sát ngài, còn hộ vệ của ta tên là Diệp Cô Thành. Phải không, Diệp Cô Thành!"

Bi Đặc một hồi sau mới phản ứng được, ôm quyền nói : "Dạ, thiếu gia. Kỳ thật biết được diện mục chân chính của ta ngoại trừ thủ hạ thân tín thì không còn ai khác. Do đó thiếu gia không cần lo lắng về thân phận của ta. Hộ vệ Diệp Cô Thành xin thỉnh an thiếu gia !"

Phở Hi Kim cũng hiểu ra : " Được rồi ! Đã như vậy. Ta cũng không truy cứu chuyện cũ nữa. Anh bạn trẻ, không nghĩ tới ta lại còn có thể còn sống. Chỉ là đáng tiếc một thân ma lực của ta. .... Ai! Tiểu tử, ta còn chưa biết tên của ngươi, đến từ nơi nào? Không ngờ ngươi tuổi còn trẻ, mà cấp bậc tế tự đã rất cao rồi . "

Mẹ kiếp đúng là họa vô đơn chí. Bi Đặc, à không, vấn đề thân phận của Diệp Cô Thành vừa được giải quyết xong. Lại lòi ra vấn đề về thân phận của mình, thật sự là rách việc ! Chẳng lẽ nói mình không phải người của thế giới này sao, đến từ một nơi xa xôi tên gọi là địa cầu? May mà Đoạn Văn sớm đã nghĩ ra một câu chuyện lâm li. Nhìn ánh mắt tò mò của hai người, Đoạn Văn bắt đầu kể về một câu chuyện xưa rồi lồng vào đó chi tiết ngụy tạo chế biến ra một thân phận cho mình. Còn lúc này tên hỗn đản Tiểu Bạch cũng đã ra ngoài để xem nào nhiệt .

Câu chuyện của Đoạn Văn hiển nhiên chính là bản Dị Giới Hoa Đà. Trong câu chuyện đó, tổ tiên của Đoạn Văn là một thần tế tự có năng lực kỳ lạ sống cách đây cả ngàn năm trước, hơn nữa ở dân gian có danh dự rất cao, được mọi người tôn xưng là thần tế tự. Có một lần, tổ tiên của Đoạn Văn được Hoàng đế mời đến xem bệnh. Tổ tiên Đoạn Văn chẩn đoán rằng trong óc của Hoàng đế có khối u, cần phải giải phẫu để trị liệu. Ái chà, giải phẫu có nghĩa là bừa cái đầu ra. Nhưng Hoàng đế Bệ hạ vốn đa nghi cho rằng tổ tiên Đoạn Văn muốn giết hắn. Vì vậy vô cùng giận dữ, đem tổ tiên Đoạn Văn xử tử. Về sau tổ tiên Đoạn Văn được băng hữu trợ giúp chạy thoát, để tránh bị truy sát nên thay tên đổi họ. Đoạn Văn trong lúc vô ý xúc động mò vào Truyền tống trận của gia tộc mới vô tình bị truyền tống đến đây. Trong câu chuyện đó, hắn gọi y thuật là cổ tế tự thuật.

Diệp Cô Thành và Phở Hi Kim hoàn toàn tin thân phận của Đoạn Văn, còn Tiểu Bạch vốn biết một chút chi tiết về hắn lại trợn mắt trắng dã mà nhìn hắn.

"Không nghĩ tới tổ tiên Đoạn Văn lợi hại như vậy, mà gia tộc ngươi lại có một câu chuyện lâm li như vậy. Gia tộc của ngươi quả là không đơn giản, lại còn có Truyền tống trận. Tốt lắm, tiểu tử, ngươi đã cứu ta. Bây giờ ngươi có yêu cầu gì không? Cứ nói ra đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ đáp ứng ngay!" Phở Hi Kim mở miệng nói .

Đoạn Văn nghĩ ngợi, rồi nói : "Phở Hi Kim lão gia gia, ta cứu ngươi không phải cần báo đáp gì, đó là chức trách của một thầy thuốc, à à, thầy thuốc ý là muốn nói đến tế tự đó . "

"Được ! Tốt lắm ! Nhưng mà, ngươi có chức trách của ngươi, ta cũng có nguyên tắc của ta. Nói đi ! Ngươi có chuyện gì, chỉ cần ta có khả năng làm được ta sẽ giúp." Ông già hiển nhiên không thích thiếu nợ ân tình của người khác.

Thấy cái bộ dạng nghiêm túc của lão già, Đoạn Văn nghĩ ngợi một chút rồi nói : " Ta nghĩ là báỉ ngươi làm vi sư !"

"Cái gì ?" Diệp Cô Thành và ông già đồng thanh kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hồi Quy Thiên Long Bả Gia An

"Đúng vậy, tôi muốn báỉ cụ làm sư phụ để học ma pháp, cụ cũng biết tôi chỉ học tế tự thuật thượng cổ mà không hề sử dụng ma pháp gì cả, tôi muốn đem ma pháp kết hợp với tế tự thuật kết thượng cổ, sáng chế ra một bộ tế tự thuật mới để tạo phúc cho thiên hạ."

Thấy ma pháp nơi này cũng có hiệu quả trị thương, Đoạn Văn vô lương tâm đã nghĩ ngay đến việc dùng ma pháp để phụ trợ cho việc trị liệu, ngoài ra biết đâu có thể đề cao thực lực của mình. Cái gì tạo phúc thế nhân, toàn là bịp bợm lừa người thôi. Tại đây người người sát nhân nhà nhà phóng hỏa, thế giới của cường giả vi tôn, dù y thuật có cao tới trời thì cứu được bao nhiêu người chứ?

Lão đầu thấy vẻ mặt Đoạn Văn rất dứt khoát, lão bèn cười cười : " Nếu ngươi thấy tế tự thuật của mình không có vấn đề gì xung đột với ma lực, ta đây sẽ thu ngươi làm đồ đệ. Chà! Ta thấy nửa đời còn lại của ta cũng chỉ có thể dạy ma pháp cho ngươi mà thôi."

Thấy lão đầu hứa dạy, Đoạn Văn quì một gối xuống cao hứng nói : " Đệ tử Đoạn Văn báỉ kiến sư phụ."

"Ha ha, đứng lên đi! Không ngờ Phở Hi Kim ta già đến thế này mà còn có thể thu được một đệ tử thông tuệ như ngươi, lại còn là một tế tự thượng cổ có

một năng lực siêu quần. Ha ha! Khụ khụ! "

“Sư phó, ngài cẩn thận, vết thương của ngài còn rất nặng !”

Thấy lão đầu kích động quá làm động đến vết thương, Đoạn Vân lập tức đỡ lấy lão rồi lấy tay vỗ vỗ nhẹ nhẹ vào lưng của Phổ Hi Kim. Lão đầu thấy Đoạn Vân hiểu thuận như thế rất vui mừng. Lão đầu có biết đầu mấy động tác này tất cả đều là do hồi Đoạn Vân còn ở trên địa cầu, hắn ở chung với lão già dạy trung y, riết thành thói quen. Hồi đó lão trung y cũng già gần xuống lỗ rồi, thân thể hư nhược, nên Đoạn Vân thường thường phải làm như vậy. Mà Đoạn Vân thực sự cũng rất tốt, khi người khác đối xử tốt với hắn thì hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối xử lại như vậy. Nhưng nếu người và hắn có cừ oán, người phải cẩn thận một chút nha. Quý mới biết Đoạn Vân xảo trá này có chiều sở tâm ngoan thủ lạt gì để tặng cho người !

Sáu ngày liên tục, mấy người Đoạn Vân một mực trong sơn động tu dưỡng. Mấy ngày này, hai tên đại biến thái là Diệp Cô Thành và lão đầu kia đã khôi phục lại sức khỏe với tốc độ hóa tiên. Diệp Cô Thành đã có thể đi đứng chạy nhảy, thực lực cũng đã khôi phục hơn phân nửa ; vết thương trên lưng lão đầu cũng đã kha khá rồi, chỉ là ma lực của lão không hề có nửa điểm khôi phục, bất quá thân thể đã khôi phục nhiều, không thua gì người thường là mấy. Việc mất đi ma lực làm cho lão đầu rất bi thiết. Đoạn Vân cứ một mặt an ủi lão, một mặt nghĩ mọi biện pháp làm sao để khôi phục ma lực cho lão đầu. Nhưng hắn đối với ma pháp một khiêu không thông, căn bản không thể nào xuống tay. Chỉ có thể dùng châm cứu và cực phẩm dược thảo thử đi thử lại.

Để thu hút sự chú ý của lão đầu, Đoạn Vân mấy ngày nay không ngừng quần quít lấy lão đầu, nhờ lão dạy hắn ma pháp. Nhưng Đoạn Vân này đúng là dốt ma pháp một cách thuần túy, học đến vài ngày rồi mà ngay cả một hỏa cầu cũng không phát ra được. Điều này làm cho lão đầu càng thêm buồn bực! Thật không ngờ một đệ tử có khả năng giải thích ma pháp rất tốt và sâu sắc mà lại là một ma pháp bạch si* ? Điều này làm cho lão đầu rất khó hiểu.

Để làm lão đầu vui vẻ lên, Đoạn Vân cố gắng lý giải những gì lão đầu dạy dỗ, cố gắng hỏi lão những gì mình không giải thích được. Nếu nói về lý luận, Đoạn Vân mặc dù có thể đưa ra vài ý nghĩ làm cho lão đầu vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn đúng là không thể câu thông với ma pháp nguyên tố trong không khí. Thực ra Đoạn Vân thỉnh thoảng lại đưa ra vài vấn đề làm cho lão đầu có những ý tưởng rất cách mạng, làm vỡ vạc rất nhiều điều được mà trước nay lão không thể giải thích được, từ đó ma pháp của lão cũng thâm ảo hơn một tầng. Bằng không lão đầu đúng là dở khóc dở cười!

Đối với tình huống của Đoạn Vân, lão đầu nói có thể là do học tập tế tự thuật thượng cổ. Còn về bản thân mình, Đoạn Vân cho rằng lý do chủ yếu là mình không phải là người thế giới này do đó không thể cùng các nguyên tố câu thông.

Sáu ngày sau, ba người một thú hướng về phía Thiên Long thành của Thiên Long Đế Quốc mà tiến bước. Dọc theo đường đi Đoạn Vân cao hứng đến điên cuồng. Trên đường hắn thu lượm được vô số cực phẩm dược tài. Nhân sâm ngàn năm xem như bình thường rồi, không ít được tài chỉ trong truyền thuyết trên địa cầu mới có, nay lại có thể tìm được ở chỗ này. Dọc theo đường đi, chỉ cần vừa thấy có món dược tài nào hay hay là Đoạn Vân lập tức nhờ lão đầu hoặc là ra lệnh cho Diệp Cô Thành thu lấy ngay tắp tự. Dọc theo đường đi cứ thế vừa đi vừa dừng, vốn lộ trình chỉ cần một tháng, nay đã đi mất hai tháng. Không Gian Giới Tử hai mét khối của Diệp Cô Thành đã đầy nghẹt dược tài. Còn giới tử hơn mười mét khối của lão đầu thì đại bộ phận không gian cũng đều bị dược tài chiếm mất.

Đoạn Vân dọc đường cứ cười hi ha, hạnh phúc đến nỗi mỗi phân trên người hắn nở toét ra như bị đạn đại bác bắn cho phân thân toái cốt. Sau này lão đầu thật sự hết chịu nổi hắn, uy hiếp hắn nói rằng nếu còn cứ rề rang rề rọc thì sẽ trục xuất hắn khỏi sư môn. Nhưng Đoạn Vân xem ra vẫn giữ nguyên bộ dạng ăn không tiêu, vẫn ngó ngoáy chung quanh lo thu thập mọi thứ. Mãi sau lão đầu phải dụ dỗ hắn là khi trở lại Thiên Long thành sẽ đưa cho Đoạn Vân một cái Không Gian Giới Tử rộng đến hai mươi mét khối, Đoạn Vân mới nín nổi đau xót vì tiếc của, không còn đi thu thập dược thảo nữa.

Mà kỳ thật, cho dù có muốn hái cũng không thể hái thêm được nữa. Hai cái giới tử không gian đều đã hết sạch chỗ còn đâu. Do đó tốc độ của bọn họ lúc này mới nhanh lên một chút.

Rất cực cũng tới thành rồi.

Nhìn tất cả quang cảnh trước mắt làm cho Đoạn Vân cảm giác hắn đang đi tới thế giới huyền ảo. Không, vốn nơi này đúng là một thế giới huyền ảo mà! Những tường thành có khả năng chống lại ma pháp giống như Tây âu trung cổ cùng các dạng kiến trúc phòng ốc làm Đoạn Vân mở tròn mắt không chớp được nữa. Các loại người với hình dáng vô cùng kỳ lạ ở nơi đây càng làm cho Đoạn Vân ngạc nhiên vạn phần. Đoạn Vân có thể thấy không ít Thủ Nhân đạo lĩnh như uy mãnh, Tinh Linh xinh đẹp tuyệt luân, còn có không ít người thuộc chủng tộc thấp phân thấp bé, mấy người đó không phải Địa Tinh thì cũng là Ai Nhân. Theo Đoạn Vân xem ra, trong số đó người nào râu dài là Ai Nhân, không có râu là Địa Tinh. Còn có các loại sự vật khác thiên hình vạn trạng làm Đoạn Vân tròn tròn con mắt tha hồ mà hưởng thụ ngắm nhìn chán chê.

Thật sự là một thế giới kỳ lạ xinh đẹp ? Đoạn Vân không khỏi cảm khái nói.

Đoạn Vân muốn nhìn xem Tinh Linh phía trước rốt cuộc xinh đẹp đến đâu, nhưng khi nghe tên Tinh Linh đó nói làm cho Đoạn Vân sợ run cả người, thế quái nào mà lại có thanh âm ồm ồm truyền đến bên tai hắn " Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì không ?".

“Không, không có việc gì !” Đoạn Vân xua tay lia lịa.

Nam nhân mà xinh đẹp như vậy để làm gì nhỉ ? Chết người rồi!

Đoạn Vân lúc này lại giờ thói quen trách cứ người khác.

"Vân nhi, chúng ta tới nơi rồi. Đây là ta nơi ở của ta, cũng là nhà của ngươi sau này !" Thanh âm của lão đầu làm cho Đoạn Vân đang miên man suy nghĩ về tên nam Tinh Linh vô cùng xấu hổ.

"Oa! Nhà cao cửa rộng quá. Nhiều phong ốc quá!" Thật không ngờ nhà của lão đầu lại hào hoa như thế. Nhưng chỉ có một chuyện làm cho Đoạn Vân

rất khó hiểu.

“Sư phụ, trong nhà ngài sao không có người hầu vậy?” Đoạn Văn rất khó hiểu, một tòa nhà lớn như vậy mà không có hộ vệ thì cũng được đi, đằng này lại ngay cả một người hầu cũng không có ?

“Cũng không phải không có, hậu viện có một người hầu, ta lưu lại quét dọn và coi nhà. Bất quá bình thường ta ít khách khứa. Ta lại không vợ không con, dùng nhiều tạp nhân như vậy làm gì. Thôi, mình vào phòng thôi. Sau này đây chính là nhà của chúng ta đó!” Lão đầu nói xong bước thẳng vào căn phòng giữa. Đoạn Văn nhìn tả ngó hữu, tìm tìm hồi lâu mới thấy một gian có điều ưu nhã, rồi hẩn chọn luôn.

Vì vậy, Đoạn Văn và Tiểu Bạch ở trong một phòng, Diệp Cô Thành vì muốn bảo vệ Đoạn Văn này ở tại phòng sát vách. Một đám người thú coi như đã sắp xếp xong chỗ ở.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sơ Thức Đại Lục Minh Dị Thế

Thời gian nháy mắt đã qua một tháng. Trong một tháng này, lão già thường xuyên đi ra ngoài, khiến cho tiến độ học tập ma pháp của Đoạn Văn chậm không ít. Vết thương của Diệp Cô Thành đã hoàn toàn lành lặn, còn Đoạn Văn vẫn tiếp tục trị liệu cho lão đầu không hề ngưng nghỉ. Lão đầu hiển nhiên đã không còn cố gắng khôi phục lại ma lực, lão thấy cho dù có cố mấy cũng không thể thành công.

Để hòa đồng nhanh với thế giới này, Đoạn Văn có những thời gian cả ngày ngồi trong thư phòng của lão đầu. Như ruộng hạn gặp mưa, hẩn đọc một số lượng lớn các bộ sách về ma pháp để hiểu rõ các tình huống trên đại lục. Nhờ vào đạo bạch quang Tiểu Bạch lúc trước, Đoạn Văn lúc này phát hiện ký ức của mình quả thật rất thần kỳ. Rất nhiều sự kiện chỉ cần xem qua một lần là nhớ kỹ, hơn nữa tốc độ đọc cũng rất nhanh. Đoạn Văn cũng hỏi qua lão đầu về tình huống của Tiểu Bạch, nhưng đối với loại động vật không có ma lực mà lại có trí tuệ như loài người thì lão đầu cũng chỉ lập lờ nói là một loại động vật trời sinh gì đó, còn nói là Tiểu Bạch được phân cấp coi như một động vật có trí tuệ. Còn khi Đoạn Văn chuyển sang hỏi lão đầu về việc có loại ma pháp gì có thể cho một người trong nháy mắt nắm được một môn kỹ nghệ, ví dụ như là văn tự ngôn ngữ không, thì câu trả lời của lão đầu lại là : " Nghe đồn đó là lời chúc phúc của trí tuệ nữ thần !" Đoạn Văn nghe xong muốn lộn luôn xuống ghế!

Thông qua học tập một cách hệ thống, Đoạn Văn rốt cục có những kiến thức nhất định về thế giới này .

Thế giới này được biết là có hai đại lục. Bây giờ Đoạn Văn đang ở trên một đại lục tên là Mông Đa Lợi Á đại lục, cũng gọi là Đông đại lục. Ở bên kia đương nhiên là tây đại lục, gọi là A Lí Hi đại lục. Hai khối đại lục được ngăn cách bởi một hải dương rộng lớn Hạ Lợi Ngõa hải dương. Hơn nửa phía bắc hai khối đại lục có một eo biển, rất giống địa cầu với Châu Á và Châu Bắc Mỹ. Lên phía bắc là một thế giới chưa được khai phá, nghe nói nơi đó thường có rất nhiều mãnh thú, loài người căn bản không dám đi tới nửa bước, hơn nữa nơi đó đều là hoang nguyên, do đó không có ai ở đó cả.

Ngày tháng và lịch của thế giới này cũng rất bất đồng so với địa cầu. Một tháng có khoảng chừng bốn mươi ngày, một năm có mười bốn tháng, một năm lại có gần năm trăm sáu mươi ngày. Hơn nửa kỳ quái hơn là, loài người thế giới này lớn lên rất chậm, trẻ con một năm đại lục cũng lớn lên khoảng chừng bằng một năm trên địa cầu. Nói cách khác, tiểu hài tử mười tuổi của bọn họ cũng tương đương với tiểu hài tử mười tuổi ở trên địa cầu. Do lớn chậm, nên trí tuệ và thân thể của cả xã hội đều rất cường hãn .

Hơn nữa, xem trên bản đồ, tất cả tiêu kí của mọi các vùng lãnh thổ lại căn bản không phù hợp với lý luận tinh cầu, nhìn qua hoàn toàn là trạng thái phẳng. Đoạn Văn có hỏi qua lão đầu, lão đầu lại nói đây là toàn bộ hiểu biết về đại lục. Đối với việc này, Đoạn Văn có hai giải thích. Một là tinh cầu này rất lớn, nên mọi người chỉ biết là đại lục này hoàn toàn phẳng ; hai là dân bản xứ có cùng lý luận với người Trung Quốc cổ đại. Đoạn Văn tin vào giả thuyết thứ nhất hơn.

Đông đại lục tổng cộng có hơn năm mươi quốc gia lớn nhỏ. Trong đó những quốc gia cường đại nhất có Thiên Long Đế Quốc, Lôi Ngạo Đế Quốc và Tập Tu Tư Đế Quốc. Ba quốc gia này chiếm đại bộ phận biên giới. Thiên Long Đế Quốc chiếm cứ mặt đông, Lôi Ngạo Đế Quốc chiếm cứ phía bắc, Tập Tu Tư hơi lệch về phía tây. Ba nước này mặc dù hơn mười năm này không hề đại chiến, nhưng tiểu chiến không ngừng, chinh chiến không ngừng. Thường xuyên có cảnh người đánh ta, ta đánh người, hơn nữa chẳng ai giành được ưu thế cả. Phía bắc là địa bàn Man Tộc. Nghe nói họ thường xuyên lấn chiếm xuống phía nam. Còn mặt đông nam đại lục là thiên hạ của Tinh Linh Vương Quốc, ở đó nơi nơi đều là rừng rậm ; mặt tây nam là Thú Nhân đế quốc ; còn có nhiều vương quốc nhỏ với quốc lực khá mạnh đứng độc lập ở tứ phương trên đại lục, nhưng lại cũng có không ít các quốc gia khác bị chiến tranh xâm lược. Khi nói về quốc gia tức là nói về các đại thế lực đặc thù.

Giữa Thiên Long Đế Quốc ở bắc bộ và Lôi Ngạo Đế Quốc ở đông bộ là Đường Cổ Lạp Tư Sơn chính là địa bàn của Long Tộc chiếm cứ, giữa hai gia là lãnh thổ của ma thú ở rừng rậm mênh mông, đó là thế giới của ma thú, bọn Đoạn Văn phải xuyên qua rừng rậm của ma thú mới trở lại được Thiên Long thành. Giữa Thú Nhân đế quốc, Tập Tu Tư Đế Quốc và Thiên Long Đế Quốc còn có một thế lực đã từng rất cường đại - Giáo Đình vương quốc “ là đế quốc trước kia “. Bất quá bởi vì đã qua mấy trăm năm không thấy xuất hiện thần tích và trận thánh chiến với Thú Nhân đế quốc, nên Giáo Đình đã

không hùng mạnh như trước nữa. Bất quá nó cũng là một thế lực không thể xem nhẹ, hơn nữa còn hơn trăm triệu tín đồ rải rác khắp đại lục, nếu quốc gia nào dám tuyên chiến với giáo đình, chắc chắn phải hao hao lo mà đối phó với những tín đồ của nữ thần đang lên cơn tức giận ở ngay tại bốn quốc. Do đó, Giáo Đình cũng được mọi người đặt ở ngang hàng với Long Tộc .

Hơn nữa trên thế giới này, còn có một thế lực không thể xem nhẹ - Ma thú. Ở đây, người tuyệt không thể coi ma thú là một loại thú, bởi vì bọn họ lắm khi còn có tính người hơn cả người. Kỳ quái hơn là, một bộ phận rất lớn ma thú có trí tuệ đang phục dịch tại các quốc gia. Nói cách khác, ma thú trí tuệ cũng là một bộ phận dân số của một quốc gia, hơn nữa còn là lực lượng rất mạnh của một quốc gia nữa. Vì so sánh với cường giả loài người, ma thú thường có thân thể cường hãn hơn và nhiều khi có cả ma pháp thiên phú kinh khủng. So với họ, đại kiếm sư của loài người, hay ma đạo sư bát cấp thì chỉ tương đương với thất cấp ma thú. Ở trên đại lục này, ngũ cấp ma thú sẽ có trí tuệ của loài người, thất cấp ma thú có khả năng nói chuyện, còn cửu cấp ma thú có thể hóa thành hình người. Cửu cấp ma thú đã là lực lượng cường đại nhất của một quốc gia, vì thực lực đã tương đương với thần cấp của loài người rồi. Còn ma thú mười cấp thì được coi như một loại truyền kỳ, nghe nói long hoàng là một thập giai cự long (rồng cấp mười). Mặc dù so với loài người, ma thú bình thường trí tuệ không cao, nhưng bọn chúng rất dễ dàng không chế, hơn nữa sẽ không phản bội. Mặc dù trí tuệ ma thú khá kém, nhưng so với số lượng cường giả ít ỏi của loài người thì còn khả quan hơn nhiều. Trên chiến trường, chủ yếu là ma thú quyết đấu giữa hai quốc gia, tựa như Đại tướng quyền đấu trên chiến trường Trung Quốc cổ đại vậy, lắm khi còn kịch liệt hơn nữa nhờ có thú huyết sôi trào .

Trên thế giới này, loài người có rất nhiều chức nghiệp. Tỷ như ma pháp sư, kiếm sĩ, tế tự, mục sư vân vân. Các loại chức nghiệp đều được chia làm mười cấp.

Ma pháp sư có: sơ cấp ma pháp sư - Trung cấp ma pháp sư - Cao cấp ma pháp sư - Đại ma pháp sư - Sơ cấp ma đạo sĩ - Trung cấp ma đạo sĩ - Cao cấp ma đạo sĩ - Ma đạo sư - Thánh ma đạo sư - Pháp thần;

Kiểm sĩ chia làm: sơ cấp kiếm sĩ - Trung cấp kiếm sĩ - Cao cấp kiếm sĩ “ thanh sắc đầu khí ” - Đại kiếm sĩ “ tử sắc đầu khí ” - Sơ cấp kiếm sư - Trung Cấp Kiếm Sư - Cao Cấp Kiếm Sư “ ngân bạch ” - Đại kiếm sư “ kim hoàng sắc ” - Kiếm thánh “ bạch sắc đầu khí ” - Kiếm Thần “ kim sắc đầu khí ”;

Tế tự và mục sư phân biệt chia làm bậc một tới mười.

Tỷ như Diệp Cô Thành mà nói thì hẳn là cửu cấp kiếm thánh của loài người, còn Phở Hi Kim trước kia cũng là cửu cấp thánh ma đạo của loài người. Thực lực bọn họ đã vào loại đỉnh phong của loài người rồi. Được biết trên đại lục có một vài thần cấp cường giả, nghe đâu chỉ có khoảng tám vị, bất quá họ luôn luôn che dấu thân phận nên không ai biết cả.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tẩy Căn Phạt Tử Thần Kì Đan

Khổ học một tháng ròng, Đoạn Văn bây giờ đối với việc giải thích ma pháp có thể nói cực kì thâm sâu, tri thức ma pháp của hắn cũng rất phong phú, đã có thể coi là cao hơn người bình thường rất nhiều rồi. Nhưng một tháng sau, Đoạn Văn đến ngay cả một hóa cầu cũng không phát ra được.

"Chà, thật không ngờ sự việc lại tệ đến như thế này. Xem ra ta nhất định là một gã ma pháp bạch si. Nhưng mà chuyện có gì đâu mà làm ầm ỹ! Cũng chẳng biết mình có thể học được tế tự thuật của thế giới này không nữa. Bất quá nghe nói ở đây rất mê tín, nghe nói còn muốn giao tiếp với thần linh nữa, còn nói chuyện này với người vô thần như hắn nữa hả? Ài, vài ngày nữa tìm lão đầu thương lượng một chút, xem hắn có thể giúp cho ta đi Thiên Long học viện đồ thư quán tham khảo một chút hay không. Bất quá thế giới này làm sao mà chỉ có đa thú để ghi chép không biết nữa? Quả là tốn sức cực kì. Chẳng lẽ không có giấy? Ta sau này tìm cách sản xuất giấy nhất định có thể kiếm lời khẳm đây. À mà còn một việc nữa. Hồi trước lão đầu dạy trung y chẳng phải đã nói cho ta biết về một phương pháp luyện đan bí truyền sao! Lúc ấy ta còn chọc hắn nữa chứ. Hôm nay ta có nhiều cực phẩm dược tài như vậy, mà học phải đi đôi với hành chứ! Hay là ta làm thí nghiệm một chút đi! Không được, còn phải kiếm tiền nữa chứ. Cuộc đời ta trước giờ rất sớ nghèo khổ, một đời này cho dù có chuyện gì đi nữa cũng không được khổ như vậy trước."

Nghĩ vậy, Đoạn Văn vội lấy cái không gian giới tử cẩn thận kiểm tra lại số dược tài. Không gian giới tử này là do lão đầu tặng cho hắn, bên trong có ước chừng hai mươi mét khối không gian. Không gian giới tử quả là một vật cực tốt! Người ta có thể giữ được rất nhiều món đồ (miễn là không phải vật sống), hơn nữa vô luận cất giữ bao lâu cũng sẽ không hư hỏng. Đoạn Văn đem tất cả dược tài cất vào trong đó, muốn lấy ra thì tựa như đi hái ngoài thiên nhiên, sướng mê người. Đoạn Văn lấy một bộ phận dược tài ra sử dụng, còn thì cất đi. Hắn tìm kiếm một mớ công cụ rồi bắt đầu dựa theo phương pháp bí quyết từng bước bắt đầu thí nghiệm.

Nói là luyện đan, sao không nói quách là chế dược cho dễ hiểu! Đoạn Văn đem tất cả các dược tài cần thiết, dựa theo tỉ lệ đặc biệt và một vài vật phẩm phụ trợ đặc thù trộn vào với nhau, nghiền nát thành bột. Trải qua quá trình đun nấu, thủy phân, thời gian v.v... cực kì nghiêm khắc, phải khống chế một lò một lốc những điều kiện khác nhau. Xử lý ước chừng nửa ngày, cuối cùng trong một trạng thái đặc thù, đã thấy kết thành những viên nhỏ. Nói thì đơn giản — làm mới thấy không dễ dàng. Yêu cầu thật sự quá nghiêm khắc, hơn nữa hao phí rất nhiều dược tài.

Mê đầu tiên của Đoạn Vân bị hỏng, bao nhiêu dược tài đều vứt sạch. Hấn tiếc của gào ầm lên, thống mạ mình lãng phí. Hơn nữa tiếng chửi bới kêu gào của hấn kinh khủng tới độ Diệp Cô Thành phải ba chân bốn cẳng chạy vội tới xem hấn có bị gì không. Tổng cổ Diệp Cô Thành đi ra ngoài xong, Đoạn Vân lại tiếp tục luyện chế. Không thể vì một lần thất bại mà lại nản lòng được ! Đáng tiếc, lần thứ hai cũng thất bại nốt. Đoạn Vân vẫn không muốn vì bại mà bỏ cuộc, vì vậy Đoạn Vân vẫn tiếp tục ôm giấc mộng vàng, thử lại một lần nữa.

Vừa tiếp tục thí luyện, vừa không ngừng tổng kết kinh nghiệm. Rốt cục phải đến lần thứ tám Đoạn Vân mới thành công ! Mặc dù có bao nhiêu dược tài hấn đều đã hao phí gần hết, nhưng Đoạn Vân lại rất vui vẻ. Dược tài trong giới tử còn không ít, quan trọng nhất là Đoạn Vân đã nắm được phương pháp, sau này luyện chế lại thì xác suất thành công sẽ được đề cao không biết bao nhiêu lần mà kể. Nếu không như vậy, thì cái tên nô lệ vì tiền như hấn có thể đã thổ huyết từ lâu rồi.

Nhìn năm mươi viên đan dược được luyện chế từ vô số cực phẩm dược tài lung linh trước mắt, Đoạn Vân vô cùng nóng lòng muốn biết hiệu quả sẽ như thế nào. Ai sẵn sàng anh dũng hi sinh làm thí nghiệm nhỉ? À, Diệp Cô Thành! Chắc là vết thương của hấn khỏi hẳn rồi. Bắt hấn thử thuốc được không ? Với thực lực kiếm thánh của hấn mà nói, cho dù đề cho Đoạn Vân đánh thoải mái, Đoạn Vân cũng không cách nào làm hấn bị thương! Tính ra, để hấn ăn một viên, xem thử có phản ứng gì ngoài ý muốn hay không. Nói không chừng còn có thể đề cao thực lực của hấn nữa ?

"Diệp Cô Thành!"

"Thiếu gia, ngài có gì phân phó ?" Đoạn Vân vừa gọi, Diệp Cô Thành lập tức xuất hiện ngay.

Đoạn Vân bị hấn làm giật bắn mình, nói về giận dữ : " Sau này ngươi xuất hiện thì làm ơn đánh tiếng trước cho ta, đừng có làm trò quỷ như vậy. "

"Dạ, thiếu gia. Bất quá thưa thiếu gia, quý là cái gì vậy ?"

"Quý là ..... " Thế giới này dường như không có cái gì gọi là quý cả.

Đoạn Vân tròn trắng mắt , " Ngươi không cần quan tâm lắm chuyện như vậy, thôi cầm viên thuốc này ăn đi."

"Thiếu gia, này thuốc này là ... " Diệp Cô Thành rất nghi hoặc, tự nhiên không biết thiếu gia đưa cho ta ăn cái thứ này để làm chi ! Chữa bệnh à ? Vết thương của ta bây giờ căn bản khỏi hẳn rồi mà!

"Bảo ngươi ăn thì ngươi ăn đi, còn đứng đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì ! Yên tâm, không phải độc dược, đây là đồ tốt đó. Ăn vào chỉ có lợi không có hại đâu. Chẳng lẽ ta còn muốn hại ngươi hay sao chứ. " Đoạn Vân nghiêm nghị dùng một bộ lão đại dạy bảo cho tiểu đệ của mình.

Thấy Đoạn Vân có vẻ mất hứng, Diệp Cô Thành cảm lấy dược hoàn rồi nuốt ực ngay. Đoạn Vân cẩn thận chú ý đến phản ứng của Diệp Cô Thành. Một lát sau Đoạn Vân hỏi : " Thế nào ? Có cảm giác gì không. "

"Vừa thơm, cũng vừa giòn nữa"

"Ta không phải hỏi ngươi chuyện này, ta hỏi ngươi thuốc uống vào có hiệu quả gì " Đoạn Vân thật muốn một vớ vào mặt hấn, lại còn giòn nữa chứ! Bộ tưởng ăn kẹo đậu phộng hả ?

"Hiệu quả ? Không có."

"Sao lại không có chứ? Cái này chế từ nhân sâm mấy ngàn năm và cực phẩm linh chi đó nha!" Đoạn Vân rất khó hiểu, chẳng lẽ dược tính bị trung hòa mất rồi?

Lại qua mười phút nữa, Diệp Cô Thành đột nhiên nói : " Thiếu gia, thiếu gia, có phản ứng rồi."

"Cái gì phản ứng hả? Có phải là có cảm giác đầu khí tăng thêm không ?" Đoạn Vân rất khẩn cấp, thuốc đó đã phế đi không biết bao nhiêu dược tài mới có được đó !

"Không phải. Thiếu gia, ta nhìn không được rồi, ta muốn đi vệ sinh một chút. Thiếu gia, ngài đợi chút rồi nói tiếp nhé!" Nói xong Diệp Cô Thành ôm bụng hướng về茅 phòng chạy vội.

Cái gì ? Ta tốn cực phẩm dược tài nhiều như vậy mà chỉ sản xuất ra được thuốc xỏ hay sao! Làm sao có thể như thế được. Đoạn Vân hiển nhiên không thể giải thích được. Chẳng lẽ là trong quá trình điều chế xảy ra vấn đề gì ? Không có mà! Dược tài phối hợp với nhau có vấn đề? Đoạn Vân nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được có chuyện gì.

Lúc này qua hơn mười phút rồi.

"Thiếu gia, thiếu gia. Quá thần kỳ ! Thiếu gia, thuốc của ngươi quả là rất hiệu quả, quá... quá thần kỳ rồi !" Lúc này thanh âm hưng phấn của Diệp Cô Thành làm cho Đoạn Vân từ trong tình trạng thất vọng tràn trề lập tức phục hồi lại tinh thần.

Bất quá chỉ thấy một cảnh tượng làm cho Đoạn Vân muốn nhảy dựng lên. Chỉ thấy một cái bóng từ trên xuống dưới đen thui lù lù chạy vọt về phía hấn, Đoạn Vân liếc mắt cũng có thể nhận thấy đó là một người. Người kia hiển nhiên đứng là Diệp Cô Thành. Chỉ thấy hấn cả người nhóp nhép, trên da có phủ một lớp chất nhờn nhờn màu đen quánh, phát ra mùi hôi nồng nặc.

"Diệp Cô Thành, ngươi lột xuống hàm cầu hả. Làm sao mà biến thành người da đen thế kia ?" Đoạn Vân rất khó hiểu, với thân thủ của Diệp Cô Thành

mà sao đến nỗi rơi xuống hầm cầu như vậy?

"Không phải đâu, thiếu gia. Ngươi nghe ta nói. Ta ăn thuốc của ngươi vào xong, đột nhiên cảm thấy bụng quặn lên. Vì vậy ta phải đi phòng vệ sinh."

"Nói vào điểm chính!" Thấy Diệp Cô Thành quá hưng phấn, Đoạn Vân rất mất hứng. Ngươi có phải là đang đem ta ra làm trò cười không !

"Dạ, thiếu gia. Trong khi ta đi vệ sinh đã phát hiện cả người ta bỗng xì ra một lớp nhầy nhầy màu đen. Lúc đó ta rất sợ hãi. Nhưng sau này, ta lại cảm giác thấy đầu khí mình càng ngày càng tinh thuần, hơn nữa cũng tăng thêm không ít. Bây giờ ta cảm giác ta chỉ cách thần giai có một bước nhỏ nữa thôi." Diệp Cô Thành cũng không để ý đến vẻ mặt kích động của Đoạn Vân cứ nói như súng liên thanh.

"Tây cân phiệt tủy! Ha ha, không ngờ thuốc của ta lại còn có hiệu quả này" Đoạn Vân cuối cùng cũng hiểu được hiệu quả của món thuốc này.

"Thuốc này hẳn là có thể bán được rất nhiều tiền. Tên gọi là tây tủy đan!"

"Cái gì ? Thiếu gia, ngài muốn bán thuốc này sao? Thuốc này là bảo vật giá trị liên thành đó !"

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thiên Long Công Chúa Khải Sắt Lâm

Nghe Đoạn Vân muốn đem thứ cực phẩm bảo vật này bán như bán rau, Diệp Cô Thành nóng nảy : "Thiếu gia, nếu đem cái này đi bán, thế thì rất đáng tiếc đó. Thiếu gia, ngài xem lại..."

"Ta tự có phân tặc, thuốc này chỉ là thí nghiệm phẩm. Sau này sẽ có đồ còn tốt hơn. Bất quá thuốc này nếu như bị ai khác biết là ta luyện ra thì rất là phiền toái. Thôi, ngươi lo đi tắm rửa kì cọ sạch sẽ trước đi, một hồi nữa hãy tới gặp ta, ta có việc phân phó. Mau mau biến đi. Hối chết ngươi ta !" Đoạn Vân vừa bịt mũi, vừa xua tay lia lịa .

"Dạ, thiếu gia !" Nghe Đoạn Vân nói đây chỉ là thí nghiệm phẩm, Diệp Cô Thành giật bắn cả người. Bất quá hẳn lại cảm thấy quả là mình rất may mắn. Hẳn càng nghĩ càng hưng phấn : xem ra khi quyết định đi theo thiếu gia thật sự là một lựa chọn sáng suốt a! Lần này lời rồi, mắt của ta sao lần này lại tốt thế nhỉ? (hẳn quên mất việc mình phải làm chuột thí nghiệm, sẵn sàng hi sinh vì khoa học của cái tên y sư vô lương tâm này. Nếu có xảy ra chuyện gì thì ...)

Nửa giờ sau, Diệp Cô Thành đi tới bên cạnh Đoạn Vân.

"Cái bình nhỏ này có tổng cộng mười viên thuốc. Đây, không phải ta đem mấy viên này tặng cho ngươi đâu, nhìn lom lom với cái loại ánh mắt gì đây? Đây có thể đều là biến thành tiền đó! Hai viên này mới là cho ngươi, từ từ tìm một cơ hội thích hợp mà uống vào, ta nghĩ tác dụng của thuốc này chỉ giới hạn trong vài lần uống đầu tiên thôi. Uống nhiều hơn cũng vô ích. À, ở đây hẳn là phải có nơi bán đầu giá chứ hả!"

"Có, thiếu gia. Nhà đầu giá Táp Nặc đứng thứ hai trên đại lục hiện đóng tại Thiên Long thành." Diệp Cô Thành cảm kích tiếp nhận bình tử và hai viên tây tủy đan, cung kính đáp .

"Được, ngươi hãy nghe cho kỹ đây. Ngươi làm như vậy như vậy ..... còn như vậy nữa ..... nghe rõ chưa? Nhớ kỹ đừng có lơ đãng như ở trên mây như vậy!" Đoạn Vân ghé vào tai Diệp Cô Thành phân phó một hồi, rồi đuổi hẳn ra. Tây tủy đan cho dù tốt đến mấy thì Đoạn Vân cũng có thể tự mình chế ra được. Đoạn Vân lưu lại nhiều tây tủy đan thực ra cũng vô dụng. Nếu sau này có thủ hạ trung tâm, luyện chế thêm vài viên cũng không muộn .

Đoạn Vân lại nhớ tới lão đầu đang đọc sách trong thư phòng. Kỳ thật toàn bộ sách da thú bên trong thư phòng đã được Đoạn Vân xem hết sạch. Đạo ánh sáng của Tiểu Bạch cấp cho hẳn thật sự là đồ xịn! Chỉ cần xem lướt qua là không quên được. Ủa, Tiểu Bạch chạy đi đâu rồi? Tiểu Bạch bình thường luôn luôn ở trong viện đùa giỡn, hôm nay làm sao không thấy bóng dáng đâu nhỉ? Hi vọng nó sẽ không làm chuyện gì xấu !

"Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!" Khi Đoạn Vân kêu gào tên Tiểu Bạch, một cái gì đó màu đen đen hộc tốc chạy thẳng về phía Đoạn Vân. Hơn nữa lại còn nhảy vào lòng của Đoạn Vân nữa. Cảm giác thấy mình sờ phải một cái gì đó vừa nhon nhót vừa dính dính, Đoạn Vân giật bắn mình, vội vung tay ném cái vật lạ lùng ấy ra ngoài. Nhưng một tiếng kêu lập tức làm Đoạn Vân nhớ ra cái vật kì quái kia là cái gì. Chỉ thấy Tiểu Bạch toàn thân nhóp nhép đen đúa, đang bắt mẫn trừng trừng nhìn Đoạn Vân kêu thảm thiết .

"Thuốc của ta mà! Ngươi dám ăn trộm hả !" Mạc dạn của Tiểu Bạch làm Đoạn Vân nhớ tới hình dáng của Diệp Cô Thành khi uống thử thuốc. Tiểu Bạch hiển nhiên đã ăn trộm tây tủy đan của Đoạn Vân rồi nuốt sạch rồi.

Đoạn Vân vội vàng xem lại một chút, lại thiếu ba lạp. Tiểu Bạch dám to gan ăn một hơi ba lạp! Bộ tướng đồ khuyến mãi sao chứ? Theo như Đoạn Vân phỏng chừng thì người bình thường chỉ cần ăn một viên đã coi như quá sức chịu đựng rồi. Tiểu Bạch thoảng cái đã ăn ba lạp, vậy không phải là uống thuốc quá liều sao? "Tiểu Bạch, nhanh lên. Ta phải cho người đi vệ sinh rồi rửa ruột, người một ăn hơi ba lạp, chắc chắn không ngộ độc cũng rồi loạn tiêu hóa đến nơi rồi! Nhanh lên đi, chậm là coi như không kịp đó."

Thấy Đoạn Vân có vẻ rất khẩn cấp, Tiểu Bạch gãi gãi đầu không hiểu ý gì, nhảy lên vài cái, ra hiệu mình không có việc gì. Đoạn Vân ngẫm nghĩ rồi cảm thấy chắc không sao. Đã ăn lâu như vậy rồi mà chưa có phản ứng gì cả, thì chắc là sẽ không đã xảy ra chuyện gì đâu! Đoạn Vân thở phào một hơi. May quá, bằng không sùng vật duy nhất của Đoạn Vân coi như tiêu đời.

Đoạn Vân cẩn thận tắm rửa kỳ cọ cho Tiểu Bạch. Sau khi tắm xong, Tiểu Bạch xem ra so với trước kia còn xinh đẹp hơn gấp nhiều lần. Bộ lông trắng muốt càng thêm sáng bóng, hơn nữa tinh thần lại càng thêm phấn chấn. Nhìn khí chất của Tiểu Bạch khác hẳn bình thường, Đoạn Vân mơ mộng ngay: ngày nào đó ta cũng sẽ uống một viên, để xem ta có biến thành phong quang đẹp trai được hay không. Sau này chẳng phải là có rất nhiều cô gái theo đuổi ta, ai dà! Cũng không cần nhiều quá. Bị nhiều người say đắm chẳng phải là phiền chết sao.

Chỉ có điều cái tên không hề có ma lực là Đoạn Vân không thể phát hiện ra Tiểu Bạch đã có biến hóa về bản chất. Đó là một loại biến hóa về lực lượng, hơn nữa Đoạn Vân cũng còn không thể biết là hẳn trong lúc vô ý luyện hóa tẩy tủy lại có hiệu quả làm cho ma lực hoặc đấu khí có những nội liễm nhất định.

"Vân nhi, Vân nhi!" Tiếng gọi của lão đầu làm Đoạn Vân từ trong cõi mơ mộng bản thủ phục hồi lại tinh thần.

Lão đầu trở lại rồi, được rồi, để ta cho lão đầu ăn một khóa, xem có thể làm lão khôi phục ma lực lại hay không.

"Lão đầu sư phó, ta có đồ tốt biếu cho lão đây." Đoạn Vân xô cửa, vừa đi vừa gào lên.

Chỉ thấy Phở Hi Kim mặc ma pháp trường bào đang đứng nói chuyện với một cô gái khí chất xa hoa quý phái, hơn nữa nhìn thoảng qua cũng có thể thấy hai người có quan hệ không tệ lắm. Lão đầu không phải nói là lão không có con gái sao? Vậy cô gái kia là ai? Chẳng lẽ ...

"Vân nhi có vật gì tốt muốn đưa biếu cho vị sư hử? Ha ha. Tới đây, ta giới thiệu với người một người. Vị này là Tam Công Chúa của Thiên Long Đế Quốc chúng ta, công chúa Khai Sát Lâm. Trước kia nàng từng là đệ tử của ta, hơn nữa ma pháp thiên phú của Khai Sát Lâm rất cao, bây giờ đã là Đại ma pháp sư rồi. Tất cả bạn cùng trang lứa không có bao nhiêu người được như vậy đâu." Lão đầu giới thiệu một cách hưng phấn.

Nghe lão đầu giới thiệu xong, Đoạn Vân ngẫm ngẫm cẩn thận đánh giá Khai Sát Lâm, người cao thon rất xinh đẹp, hơn nữa khí chất quý phái xa hoa trên người nàng lại càng làm cho nàng có vẻ rất đặc biệt, vừa thấy cũng biết đây là loại khí chất không phải có tiền là mua được. Nhưng Đoạn Vân không phải loại thanh niên ngây thơ chỉ biết ôm váy mẹ, cả đời chưa từng gặp qua mỹ nữ. Phải nói Kì Kì cũng còn có một vị trí rất lớn trong lòng Đoạn Vân, một vết thương không dễ gì liền sẹo. Đoạn Vân lạnh lùng thi lễ với công chúa: "Xin chào Tam Công Chúa! Ta là đệ tử mới của Phở Hi Kim sư phụ, ta gọi là Đoạn Vân. Người hiền nhiên là sư tỷ của ta, sau này rất mong được chỉ giáo nhiều hơn."

Khả Khai Sát Lâm hiển nhiên chẳng coi hấn ra cái đỉnh gì, chỉ nở nụ cười lạnh nhạt, rồi tiếp tục chuyển hướng sang nói chuyện với lão đầu.

Mẹ nó, dám coi thường ta, làm công chúa trường ngon hử! Đoạn Vân thấy vẻ mặt lẩn thái độ của Tam Công Chúa lập tức hiểu ngay nàng coi thường hấn là người ma pháp bạch si.

Tất cả những việc này tự nhiên đều lọt vào mắt lão đầu, lão nói với Khai Sát Lâm: "Lâm nhi, người có biết vết thương của ta là ai chữa khỏi không? Chính là Vân nhi. Mặc dù Vân nhi không phát ra ma pháp, nhưng hẳn lại có thể giải thích ma pháp tuyệt đối vượt qua người nữa kia. Vì sư gần đây hiểu được rất nhiều ma pháp đều nhờ vào những thắc mắc lý luận của Vân nhi mà ngộ ra đó. Hơn nữa cấp bậc tế tự của hấn cao thâm không lường được!"

Khai Sát Lâm nghe xong sững cả người, quay về Đoạn Vân nhìn nửa ngày cũng không tìm ra trên người Đoạn Vân có lấy nửa điểm ma lực ba động. Rất khó hiểu! Sao có thể như vậy được nhỉ? Một ma pháp bạch si lại có thể có những giải thích ma pháp cao siêu, còn có thể chữa lành cho một vị thánh ma đạo? Nói đùa!

Đoạn Vân cũng không thềm để ý tới vẻ mặt nghi ngờ của Khai Sát Lâm, quay về lão đầu nói: "Lão đầu, ta vừa mới ..."

Đoạn Vân còn chưa nói xong, đã thấy Khai Sát Lâm có vẻ rất phẫn nộ chỉ tay vào Đoạn Vân lớn tiếng trách mạt: "Người sao lại dám gọi sư phụ là ... gọi sư phụ là ..... người đúng là không biết cái gì là tôn sư trọng đạo cả."

Tam Công Chúa không dám phát ra hai chữ "lão đầu", hoặc là cảm thấy vô lễ khi nói ra trước mặt Phở Hi Kim từ này, chỉ có thể lấp ba lấp bắp ám chỉ mà thôi.

Đoạn Vân cười nhạt: "Xin hỏi công chúa, ta gọi sư phụ ta là gì kệ ta, người có tư cách gì xía vào? Trong lòng ta tôn kính sư phụ là đủ rồi. Còn xưng hô chi là về bề ngoài. Sư phó, lão còn có việc gì khác không vậy? Không có thì theo con tới đây một chút. Con có một vật có thể làm cho lão khôi phục được đó. Mời công chúa về trước nhé! Ta và sư phụ còn có việc." Kỳ thật Đoạn Vân lúc trước vẫn thường gọi Phở Hi Kim là lão đầu, lão đầu cũng không để ý, do đó Đoạn Vân cứ thế kêu luôn tới giờ.

"Người ..... hử!" Tam Công Chúa hiển nhiên nói không lại Đoạn Vân, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay lại hồng lên trông rất động lòng! Nàng tức giận đến ngay cả nói cũng không nói ra lời, cứ thế trực tiếp bỏ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lánh Loại Thần Kỳ Tẩy Tủy Hoàn

"Tam Công Chúa, Tam Công Chúa! Ai nha ! Vân nhi, người sao lại dám nói năng như vậy với công chúa a, bình thường người đâu có như vậy bao giờ!" Lão đầu có vẻ rất nghi hoặc với lối xử sự của Đoạn Vân.

"Lão đầu, người cũng thấy mà, nàng dùng cái ánh mắt kiêu đó nhìn ta, làm sao ta chịu được chứ, đúng là khinh thường ta quá đáng!" Đoạn Vân làm bộ nghiêm túc trả lời.

"Thôi đi, người đừng có vòng vo làm gì? Nói đi ! Tại sao muốn đuổi công chúa về?" Lão đầu hiển nhiên không tin những lời ngụy biện của hân .

Đoạn Vân gãi gãi đầu ra vẻ rất xấu hổ, cười cười, " Lão đầu, đã thế thì con cho lão xem cái này. A a!"

"Nói thẳng đi! Người vừa rồi có nói với công chúa là có thể làm ta khôi phục lại, sau đó tung hỏa mù buộc công chúa phải bỏ đi. Rốt cuộc là có chuyện gì ?"

"Ta đã tìm ra biện pháp làm cho lão khôi phục lại ma pháp lực. Là như thế này ..... " Đoạn Vân đem toàn bộ chuyện Tẩy tủy Đan nói với lão. Lão đầu nghe xong ánh mắt càng lúc càng hưng phấn, nhưng trong vẻ hưng phấn lại lộ ra vẻ khó tin, nhưng xem ra không phải Đoạn Vân đang bịa chuyện nói giỡn. Lão cầm lấy tay Đoạn Vân lắc lắc, nói với vẻ mặt rất kinh dị: " Thật hả ! Lại có tế tự thuật thần kỳ như thế sao? Vân nhi, người khẳng định là không dối gạt ta đấy chứ !"

Đoạn Vân tròn mắt, ta lừa người ư? Cái lão già này có ý tứ gì vậy ! Hân lập tức móc ra một viên Tẩy tủy Đan đặt trước mặt lão đầu. Lão cầm lấy đan dược, hết sờ nắn lại ngắm nhìn, không tin một viên thuốc bé tí như vậy lại có thể có hiệu quả thần kỳ như thế, vẻ nghi hoặc trong ánh mắt càng ngày càng đậm đặc .

"Đừng xem nữa, có hiệu quả hay không thì cứ uống vào là biết ngay ấy mà !" Đoạn Vân thấy vẻ mặt nghi ngờ của lão già kia, có vẻ như bị người khác khinh thị, vì vậy ngữ khí hơi có chút bất mãn .

Lão đầu cố nén lòng, quyết tâm liều mạng thử một lần, ngửa đầu nuốt trọn viên dược hoàn cho trôi xuống cổ, lẳng lặng cảm thụ dược hiệu của nó. Trong chốc lát, Đoạn Vân thấy lão đầu vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ, liền nhắc nhở: " Lão đầu, người sao vẫn còn ngồi ở đây vậy?"

"Nói nhảm, người không phải nhờ ta thử xem hiệu quả sao?" Phở Hi Kim trừng mắt nhìn Đoạn Vân nói.

Đoạn Vân hiển nhiên quên mất một việc, vì vậy vội vàng đề tỉnh lão đầu: " Sư phó, thuốc này kỳ thật còn có một công hiệu khác. "

"Công hiệu gì? Người sao không sớm nói với ta chứ? Hay là muốn dành cho vì sư một sự ngạc nhiên vui mừng hả!" Lão đầu cười khà khà, còn tưởng tên đệ tử đang đùa với lão nữa.

"Tẩy cân phiệt tủy!" Đoạn Vân cũng không nóng nảy, cũng khó mà giải thích được cái gì tên tẩy cân phiệt tủy nghĩa là sao. Dù sao không phải là chuyện của hân, cứ để cho lão đầu bất ngờ, vui mừng thật lớn đi! Ha ha ha ! Nghĩ đến cái cảnh tượng lão đầu vội vàng lếch thếch đi tìm nhà xí, Đoạn Vân không nhịn được cười .

Rốt cục cũng có phản ứng rồi ! Lão đầu nhất thời cảm thấy hơi phật ý, thấy nụ cười gian xảo của Đoạn Vân, lão cứ tưởng rằng từ đầu tới giờ Đoạn Vân chỉ làm vậy để trêu đùa, nên rất tức giận quát : "Hay cho Đoạn Vân, người thực ra cho ta ăn cái gì? Người hãy ... á... đợi ta quay về rồi thu thập người. Ôi dà!" Lão đầu hiển nhiên đã không còn có thời gian để thu thập Đoạn Vân nữa. Cảm giác đau quặn thắt mãnh liệt ở vùng bụng làm lão tuyệt đối tin rằng nếu không lập tức giải quyết, mình tuyệt đối sẽ là vị thánh ma đạo sư thứ nhất trên đại lục đem món đồ vừa phát minh đó ị ra khổ.

Ha ha ha, Đoạn Vân cười muốn ngạt thở. Còn Tiểu Bạch cũng không biết từ nơi nào xông ra, cùng Đoạn Vân tranh nhau cười hi ha. Đoạn Vân ôm lấy Tiểu Bạch, nhìn theo hướng mà lão đầu vừa chạy đi hồ to : " Lão đầu, đây chính là tẩy cân phiệt tủy đó. Từ từ cảm nhận loại cảm giác kỳ diệu này đi a! Ha ha ha !"

Nhớ đến hình dạng tât bật vừa rồi của lão già, Đoạn Vân không khỏi lo lắng cho chính mình, không biết có nên ăn Tẩy tủy Đan không nữa. Bất quá hân chỉ nghĩ vậy thôi. Đồ tốt như vậy mà bỏ qua không ăn, trừ phi mình là thằng ngu. Đoạn Vân nghĩ tiếp : hai ngày nữa ta sẽ uống một viên xem sao, bất quá ta phải uống ở cạnh nhà xí, hơn nữa còn phải sắp xếp trước một thùng nước nóng. Kỳ thật cũng không cần phải ăn bên cạnh nhà xí, dù sao thì cũng phải hơn mười phút mới có phản ứng .

Một giờ sau, lão đầu rốt cục cũng mò ra. Hơn nữa hiển nhiên đã rửa ráy cẩn thận, thay một bộ quần áo mới. Lão đầu đi tới vừa dáo dác tìm Đoạn Vân, rồi cười tùm tùm mà nhìn Đoạn Vân có vẻ rất thần bí. Đoạn Vân thấy lão vội nhẹ giọng nói về rất không tự nhiên : " Lão đầu, a không, sư phó, ngài

không sao chứ!"

"Ta bây giờ hơi hoài nghi ngươi không phải là người !" Lão đầu nhìn ngắm đánh giá hắn rất cẩn thận, đột nhiên phun ra một câu làm cho Đoạn Vân giận điên người. Bất quá câu kế tiếp của lão lại làm cho con giận của Đoạn Vân nhất thời tiêu tan như mây khói: "Ngươi nhất định là Thần. Người làm sao có thể làm được những việc thần thánh như vậy. Một món thuốc thần kì như vậy làm sao lại được bào chế từ một kẻ không hề có tí ma lực nào chứ? Nói đi, ngươi tốt cùng là vị Thần nào vậy?"

"Lão đầu, ngươi muốn nói gì thì nói thẳng ra. Rốt cuộc thế nào rồi ?" Đoạn Vân rất muốn biết ma lực của lão rốt cuộc có khôi phục lại được hay không!

"Ngươi trước đừng có gấp ! Bộ ngươi không phát hiện ta có biến hóa gì sao ?" Lão đầu cười cười, tỏ vẻ rất thư thái .

"Thay bộ đồ mới hả?"

"Ta hỏi về khí chất cơ mà?" Lão đầu thật muốn và cho Đoạn Vân một bạt tai, bất quá lão có một đồ đệ như vậy thì cũng không nỡ đánh!

"Đường như có thay đổi chút chút. Có vẻ trẻ ra, đúng rồi ! Lão đầu ngươi tuyệt đối là trẻ ra. Ta nhớ trước kia lão có không ít tóc bạc, bây giờ lại không còn nữa. Chẳng lẽ đây là tác dụng của Tây tủy Đan? Nhất định là vậy rồi. Đan dược này bao gồm toàn là cực phẩm dược tài, là thuốc đại bổ đó, có khả năng làm cho người ta trẻ lại một chút cũng hợp lý thôi ." Đoạn Vân rất hưng phấn, lúc này nhảy dựng lên tung tung! Thuốc này tương đương với một loại đan dược tăng cường tuổi thọ. Đoạn Vân tin rằng, tuyệt đối có thể làm cho người ta sống lâu hơn thêm hàng chục năm nữa.

"Ta cảm giác mình dường như trẻ ra đến hai mươi tuổi. Hơn nữa không chỉ trẻ lại, ta bây giờ còn có cảm giác thịnh lực, thị lực của mình cũng tốt chưa từng có. Hơn nữa cả người đều rất khỏe mạnh. Quan trọng nhất chính là : ta phát giác ma lực của mình đã bắt đầu khôi phục." Lão đầu rốt cuộc không kìm được hưng phấn trong lòng, ngữ khí đã có chút kích động .

"Ma lực khôi phục rồi? Khôi phục bao nhiêu ?" Đoạn Vân vội vàng muốn biết đáp án .

Lão đầu cố kìm chế cơn phấn khích của mình, ôn nhu nói : " Không nhiều lắm, cũng chỉ khôi phục tới ma đạo sĩ cấp bậc ."

Đoạn Vân tròn mắt trắng dã, làm bầm nói nhỏ, vẻ khinh bỉ Phở lão đầu: mới khôi phục đến ma đạo sĩ thôi ư? Ngươi đúng là biến thái mà! Ma lực thoáng cái từ linh tiêu lên tới ma đạo sĩ còn nói « mới là », lão sao không thử dài thất vọng vì không đột phá đến pháp thần luôn đi!

Bất quá Đoạn Vân lập tức nghĩ tới một vấn đề. " Không nghĩ ra thuốc này còn có không ít tác dụng phụ kỳ lạ thế, ủa mà Diệp Cô Thành tại sao không có nhỉ?" Đoạn Vân rất khó hiểu, bắt đầu hỏi lão đầu về chuyện này.

Lúc này một thanh âm đột nhiên truyền tới " Kỳ thật lúc đó ta vì quá hưng phấn nên không chú ý tới, sau lại mới phát hiện ra, cảm giác này đối với một vũ giả mà nói tuyệt đối không thể diễn tả bằng lời. Hơn nữa, thiếu gia, ta phát hiện ta có thể khống chế đầu khí của mình càng lúc càng dễ dàng, lại có thể làm cho đầu khí nội liễm nữa. Thiếu gia, chuyện ngươi phân phó cho ta đã xong xuôi hết rồi. "

Nguyên lai là Diệp Cô Thành đã trở lại .

"Đầu khí nội liễm?" Đoạn Vân có chút khó hiểu mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sơ Thiệp Vũ Đạo Giác Khí Cảm

"Đúng vậy, đúng là đầu khí nội liễm. Ta bây giờ có thể khống chế đầu khí ở mức kiểm thánh sơ cấp, ta nghĩ tới sau này hẳn là có thể chỉ lộ ra ngoài ở mức còn thấp hơn nữa." Diệp Cô Thành trả lời một cách rất kiên định .

"Thật không ngờ còn có hiệu quả kỳ lạ này nữa, nhưng việc này chỉ tốt với những người bụng dạ nham hiểm thôi à! Diệp Cô Thành, sự tình vụ Tạt Nặc ta kêu ngươi làm thế nào rồi ?" Đoạn Vân thấy Diệp Cô Thành trở về rất muốn biết việc bán thuốc của mình diễn biến ra sao, nên vội vàng hỏi dồn Diệp Cô Thành. Diệp Cô Thành ngưng lời một chút, rồi nói tiếp : " Thiếu gia, ta dựa theo sự phân phó của Ngài đã đi tới nhà Tạt Nặc đầu giá, hơn nữa chiếu theo lời Ngài dặn dò ăn mặc giả trang, còn đeo mặt nạ nữa. Ta đem công hiệu về Tây tủy Đan của Ngài nói cho lão bản của Nhà đầu giá biết, sau đó ..."

"Cái gì? Vân nhi, ngươi lại muốn bán vị thuốc thần kỳ này ra ngoài sao? Bại gia a! Ngươi thiếu tiền lắm hả? Thuốc đó có thể làm tăng lên thực lực đó! Thuốc này nếu như bị người ta biết, sẽ đưa tới cho ngươi rất nhiều thị phi không đếm xuể đâu ! Hơn nữa, thuốc đó quá trân quý a! Tiếc lắm mà!" Lão

đầu giặt mình, vội vàng hỏi lại cho chắc ăn.

Đoạn Văn dùng một loại ánh mắt ý nói " Ngươi rất ngu ngốc " nhìn về phía lão, giải thích : " Lão đầu, ngươi cũng biết chính ta luyện ra thuốc đó. Ta cũng có thể sản xuất nhiều hơn nữa. Ta không bán nó thì ta lấy đâu ra cơm mà ăn đây? Với lại, ta chỉ muốn bán có mười lạp thôi a ! Có cái gì mà kinh hãi vậy chứ!"

"Cái gì chỉ có bán mười lạp? Ta hỏi thật, cái món đồ độc đáo của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu viên?" Lão đầu càng giặt mình hơn, cái gì mà chỉ bán có mười lạp, chỉ mười lạp kia thôi cũng sẽ tạo thành bao nhiêu cao thủ chứ?

"Không nhiều lắm, lần đầu tiên luyện được có thiếu sót, mới ra được có năm mươi lạp ít ỏi thôi!" Đoạn Văn nói về lạnh nhạt.

"Cái gì? Ý của ngươi là chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi có thể bao nhiêu có bấy nhiêu?" Lão đầu cơ hồ sắp điên lên rồi ! Thật không ngờ nhận được một câu trả lời thuyết phục như vậy.

Nhìn thấy lão đầu kích động đến như vậy, Đoạn Văn cũng không muốn làm lão bị công kích quá đáng kéo lên cơn nhồi máu cơ tim thì tội nghiệp, do đó hấn chỉnh sắc giọng giải : " Theo lý thuyết là như thế, bất quá phải có đủ tài liệu mới được. Hơn nữa ta cũng vừa thí luyện sơ sơ, không đủ kinh nghiệm, xác suất thành công cũng rất nhỏ. Lần này ta phải bỏ ra rất nhiều dược tài mới thành công đó. Hơn nữa ta cũng sẽ không dám liều mạng mà luyện nhiều, như vậy sẽ khiến cả thế giới đại chiến gì gì đó đâu. Dù sao ta còn biết nặng nhẹ mà. Do đó ta chỉ kêu Diệp Cô Thành hóa trang làm một thần bí nhân đi đầu giá. Hơn nữa, lão là sư phụ của ta, ta tin rằng lão sẽ không hại ta nên mới nói cho lão biết, ta hy vọng lão vì ta mà giữ bí mật. " Nói xong Đoạn Văn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn lão đầu. Lão cũng nhìn lại Đoạn Văn, nói rất nghiêm trang : " Đó là tự nhiên ! Ngươi kiểu gì cũng là đệ tử của ta, đã là sư phó đương nhiên phải bảo vệ đệ tử của mình. Bất quá ta không hy vọng ngươi trở thành địch nhân của Thiên Long Đế Quốc đâu !"

"Đó là tự nhiên! Diệp Cô Thành ngươi nói tiếp đi !" Lão đầu là người mà Đoạn Văn có thể tin tưởng được, vì vậy hấn tiếp tục hỏi Diệp Cô Thành về việc buôn thuốc .

Diệp Cô Thành tiếp tục nói : " Ta đem công hiệu của Tẩy tủy Đan nói cho lão bản kia, lão ta liền tỏ vẻ nghi ngờ. Vì vậy ta chiếu theo phân phó của Ngài, thừa dịp hấn không chú ý bèn đề hấn ra bắt uống một viên. Chuyện kể tiếp thì coi như thuận lý thành chương rồi ."

"Trước khi lão bản đó phục dược có thực lực như thế nào ?" Đoạn Văn hỏi .

"Cao Cấp Kiếm Sư" Diệp Cô Thành đáp một cách chi tiết.

"Phục dược xong thì sao!"

"Đại Kiếm Sư! Thiếu gia ! Thuốc của Ngài đã làm cho một kiếm sư trực tiếp nhảy cấp trở thành Đại Kiếm Sư " Diệp Cô Thành nhắc tới việc này cũng rất hưng phấn, càng nói càng kích động .

Đoạn Văn cười cười, đúng vậy, xem ra thuốc này ta nhất định phải uống rồi, chỉ có đồ ngu mới không uống thôi!

"Đầu giá vào ngày nào ?" Đoạn Văn hỏi.

"Bảy ngày sau!" Diệp Cô Thành trả lời.

"Sao?"

OOo

Ngày thứ hai, Đoạn Văn nhìn Diệp Cô Thành và lão đầu đang đứng bên người mình, bi ai hỏi : " Nhất định phải làm như vậy sao?"

"Nhất định phải làm !"

"Đôi hôm khác được không ?"

"Không được!"

"Được rồi! Ta cũng liều cái mạng này, chết thì chết !" Sau đó Đoạn Văn ngửa đầu uống ực một viên đan dược.

Nguyên lai là Đoạn Văn muốn phục dụng Tẩy tủy Đan! Vậy mà còn làm bộ làm tịch. Đúng là thẳng khốn khiếp dối trá !

Hơn mười phút sau, Đoạn Văn cũng chật vật y như Diệp Cô Thành và lão đầu ngày hôm qua. Cả người hấn căng lên, bụng sôi lên ùng ục. May mà hấn đã chuẩn bị sẵn sàng, nào là nhà xí, nào là nước nóng... đều được để sẵn cho hấn. Lẳng lặng nằm trong bồn nước nóng, Đoạn Văn thư thái cảm thụ những biến hóa trên thân thể .

Thật sự là quá sung sướng a! Cảm giác thư giãn sảng khoái lan đến từng lỗ chân lông trên thân thể hấn, hơn nữa thính lực, thị lực còn được đề cao kinh người. Cả người trên dưới đều có một loại cảm giác thư thái như đang được tắm nắng sớm ban mai. Thật quá kỳ diệu!

Không đúng! Trong tiểu phúc sao lại có một loại cảm giác nặng nề giống như ăn không tiêu nhỉ? Đoạn Văn lẳng lặng cảm thụ, cảm giác này lan khắp tiểu phúc, nơi đó chính là đan điền trong truyền thuyết. Khí công? Minh lại có khí công sao ! Quả là bất khả tư nghị! Chẳng lẽ những gì hồi trước lão đầu

trung y nói đều là thật sao? Nội công chân khí trong truyền thuyết thật sự tồn tại? Đoạn Văn im lặng dõi theo cảm giác nóng nóng lan dần trong đan điền, chỉ cảm thấy nó càng ngày càng nhiều hơn, càng ngày càng rõ nét hơn, cơ hồ muốn phá tung lên mà chui ra ngoài, càng lúc càng nóng rẫy.

Đoạn Văn giật bản mình, hấp tấp nhớ tới thổ nạp thuật mà lão đầu cẩn thận nhắc nhở hần ngày trước : thổ nạp giả, hô hấp dã. xuy hư hô hấp, thổ cố nạp tân, vì thọ nhi dĩ hĩ. khí tụ tắc sanh, khí vong tắc tử. thiên địa vạn vật vô bất nhu khí dĩ sanh chi... (hít vào,thở ra. Thở khí độc ra, hít khí mới vào, để được sống lâu. Còn thở còn sống, hết thở tiêu đời. Thiên địa vạn vật không có gì mà không sinh ra từ khí...). Hần không ngừng dùng ý niệm dẫn đạo nhiệt khí li ti kia, đưa nó liên lạc chạy khắp toàn thân, đến các gân mạch huyết đạo, sau đó trở lại đan điền. Theo dòng khí lưu chuyển hết lần này đến lần khác làm biến đổi các huyết đạo chủ yếu trên toàn thân, dòng khí lưu này vốn ban đầu rất nhỏ bé càng lúc càng lớn lên, kinh khí vốn lúc nãy vô cùng nóng rực cuồng bạo cũng trở nên vô cùng ôn thuận, dường như đã trở thành một bộ phận của thân thể vậy. Cảm giác càng ngày càng thư sướng, Đoạn Văn cũng không biết đã thi triển ra bao nhiêu vòng tuần hoàn như thế, dần dần tiến vào một loại cảnh giới vong ngã rất vi diệu.

Rốt cục, Đoạn Văn cũng tỉnh lại! Mờ mắt ra là thấy ngay Diệp Cô Thành và lão đầu với vẻ mặt lo lắng, không dám cử động mạnh nữa, đứng sát bên. Đoạn Văn hiển nhiên biết bọn họ luôn luôn trông chừng cho an nguy của mình. Hần rất cảm động, ho nhẹ một tiếng. Thấy Đoạn Văn tỉnh lại, lão đầu và Diệp Cô Thành rất hưng phấn gào rú lên: "Vân nhi! Thiếu gia! Ngươi rốt cục đã tỉnh rồi!"

Đoạn Văn khẽ gật đầu cảm kích : "E hèm, ta quả là vô ý ! Tình huống phục được lần này hơi lạ, bất quá cũng là chuyện tốt. Nhân họa đắc phúc! Ta nhập định bao lâu rồi?"

"Nhập định? Ngươi là nói chuyện ngươi hôn mê đó hả ! Suốt một ngày rồi, ngươi từ sáng hôm qua vẫn giữ nguyên cái tư thế kỳ quái cho tới bây giờ. Đã là sang ngày thứ hai rồi đó." Lão đầu mặc dù không rõ cái gì gọi là nhập định, nên chỉ nói về tình huống đã trải qua của Đoạn Văn.

Thật không ngờ ta lại tiến vào cảnh giới vô ngã trong truyền thuyết, ai nha ! Võ học thiên tài! Đoạn Văn rất cao hứng. Không ngờ nội công trong huyền thoại Trung Hoa thực sự là có tồn tại. Tại sao ở thế kỷ 21 chỉ còn truyền thuyết ảo tưởng mà thôi?

Kỳ thật, võ học không còn được duy trì trong thời buổi hiện đại là có nguyên nhân của nó. Số lượng nhân loại tăng trưởng quá nhanh, chiến tranh, các loại vũ khí mới với lực sát thương cường đại, điều này làm cho linh khí trên địa cầu càng ngày càng nhạt bớt đi. Hơn nữa ô nhiễm từ công nghiệp hiện đại ngày càng nghiêm trọng hủy hoại các tầng không khí, các loại thiên tài dị bảo cũng hiếm thấy, hơn nữa các loại độc tố tích áp trong cơ thể loài người cũng làm cho kinh mạch tắc nghẽn, căn bản không sinh ra được khí hoặc không cảm giác được sự tồn tại của khí. Đoạn Văn đã bài tiết ra hết các phế vật toàn thân, các gân mạch chính cũng bắt đầu mở rộng ra, lại trải qua những kích thích của linh khí tinh hoa trong Tủy tủy Đan, lúc này mới sản sinh ra cảm giác.

Bất quá nếu Đoạn Văn không kịp thời dùng phương pháp thổ nạp của đạo gia, thì chân khí vừa sinh ra sẽ biến mất rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hạnh Đắc Chân Khí Danh Thái Cực

Đoạn Văn sau khi uống Tủy tủy Đan lại hồ đồ làm loạn thể nào mà lại để ra chân khí mới chết người chứ, mặc dù đối với võ học hần cực kì ngu ngốc, nhưng nhờ bao nhiêu năm học trung y cũng tạo cho hần những sự hiểu biết nhất định, không hoàn toàn là người mù kiến thức. Hơn nữa vì học ngành y, Đoạn Văn cũng hiểu được tình trạng thân thể của mình. Ngoại trừ chuyện chân khí, các loại cảm giác khác cũng tăng lên rất nhiều làm Đoạn Văn vô cùng cao hứng. Thính lực cường hần có thể nghe được tiếng ruồi đập cánh cách xa mười thước; thị lực càng không phải nói nữa, vốn trước kia hơi cận thị nay Đoạn Văn lại có thể thấy rõ một con kiến nhỏ cách xa mười thước; các khí quan khác cũng có những biến hóa tốt đẹp nhất định. Quả thực kỳ diệu không thể gì tả nổi! Chỉ có một tiếc nuối là, Đoạn Văn vẫn là một ma pháp bạch si, cảm giác không đến nửa điểm ma lực ba động. Bất quá dù sao làm người cũng không nên quá tham lam! Kỳ thực trải qua lần tẩy căn phiệt tủy này Đoạn Văn đã bắt đầu nhận được những cải tạo nhất định về nguyên tố ma pháp ở thế giới này, tin rằng không bao lâu nữa, Đoạn Văn đã có thể tự mình cảm thụ được ma pháp và có thể từ từ thi triển được các ma pháp hoa mỹ.

Trong cơ thể có chân khí, Đoạn Văn rất cao hứng. Nhưng lại để ra một vấn đề khác, Đoạn Văn căn bản là không có võ công, cũng không có hệ thống "Võ công bí tịch". Cho dù có chân khí Đoạn Văn cũng sẽ không thể sử dụng, cái này như là tìm được một kho vàng khổng lồ nhưng không có chìa khóa. Vì thế Đoạn Văn rất buồn rầu. Không phải là thế giới này không có phương pháp tu luyện, Diệp Cô Thành đã đem Cuồng Long đầu khí của mình dạy cho Đoạn Văn. Nhưng theo những gì Đoạn Văn nghiên cứu, môn võ này còn không bằng thổ nạp thuật cao minh của lão đầu kia ! Võ công với chiêu thức bất đồng cần sử dụng đầu khí bất đồng, khí công cần bản không phải là đầu khí, Đoạn Văn rõ ràng cũng không dám dùng bừa. Hơn nữa theo như giải thích của Đoạn Văn, đầu khí chỉ là một loại chân khí được giản hóa. Vận hành phương thức đầu khí cũng rất đơn giản, căn bản là không nói gì đến huyết đạo kinh mạch gì cả. Mà phải nói thế này chứ: theo như phim võ hiệp thì không phải chỉ ra rằng chân khí nào thì phải phối hợp với chiêu thức nấy sao? Dùng chiêu thức bừa bãi đối với tu luyện chân khí sẽ rất bất lợi.

Cuối cùng nên làm cái gì bây giờ nhỉ? Được rồi, không phải kiếp trước ta có học qua Thái Cực quyền sao? Vì Thái Cực sinh vạn vật, rồi cái gì vạn vật

chi nguyên nữa chứ. Nói cách khác có thể chiều thức Thái Cực có thể làm cường hóa chân khí, tự thân chân khí sinh ra tự nhiên sẽ rất phù hợp. Nghĩ vậy, Đoạn Văn rất hưng phấn, cho nên chân tay múa mấy vài đường Thái Cực quyền. Từ hoàn thư sướng, chánh yếu, thu ngạc, trực bối, thủy gian (từ tốn sáng khoái, thẳng eo, thu tay, thẳng lưng), tự nhiên sinh ra cảm giác bay bổng trên mây, những tia chân khí ít ỏi trong cơ thể cũng theo Thái Cực chiều thức vận khí mà bắt đầu lưu động, hơn nữa càng lúc càng nhanh. Quyền như biển rộng, thao thao không dứt .

Thái Cực quyền vốn là quốc túy của Trung Quốc, nó tổng hợp sở trường quyền pháp của các nhà, kết hợp đạo dẫn thổ nạp, dùng bụng để hít thở, có khả năng khi luyện quyền thì mồ hôi toát ra nhưng không thở dốc, động tác thư sướng làm thông khí huyết. Nó cũng dung hợp cơ sở về âm dương kinh lạc, trở thành nội ngoại song tu, luyện cả tâm tính bên trong, kết hợp ý thức với hít thở, động tác kết hợp nội công làm thành quyền pháp. Hơn nữa Thái Cực quyền lại rất nặng về luyện khí, từ luyện "Khí" cũng là tu luyện nhân thể và Tinh thần lực của tự thân. Đoạn Văn cho rằng Tinh thần lực đến một cảnh giới nhất định sẽ thành chân khí. Đây là đặc điểm thể hiện của nội gia công phu. Động tác uốn tay mềm mại, luyện kinh dưỡng khí, vừa chậm vừa nhanh, trong nhu có cương, trong cương có nhu. Hoặc lấy triển.vây bọc ti kính vi linh, hoặc dĩ trừu: kéo ti kính vi vận, giải dĩ bên trong kính vi thông ngự, hình thành cương: cứng, vừa xong nhu tương tề, trong ngoài tương hợp, cao thấp tương thông, hình ý kết hợp, âm dương hỗ giao.(Dịch giả: "hoặc dùng phức tạp để vậy, hoặc dùng lời kéo để vận động, dùng sức mạnh để điều khiển, hình thành cương nhu tương tề, trong ngoài tương hợp, cao thấp tương thông, hình ý kết hợp, âm dương hỗ giao.")

Trong cơ thể Đoạn Văn sinh ra chân khí chính là linh lực trong tự nhiên tích tụ mà sinh ra, cơ bản phù hợp với lý luận về tự nhiên của đạo gia. Đoạn Văn dùng Thái Cực dẫn dắt các đạo chân khí trong cơ thể, có thể nói là như cá gặp nước. Mấy lần Thái Cực quyền đánh ra, làm cho tinh thần của Đoạn Văn càng lúc càng thư sáng, hơn nữa Đoạn Văn còn cảm giác được chân khí trong thể nội mình lại tăng thêm lên không ít .

Sau này ta gọi nhà người là "Thái Cực chân khí" nha! Đoạn Văn rất cao hứng, tự cấp cho chân khí trong cơ thể mình một cái tên rất thông tục .

Luyện công xong Đoạn Văn sực nhớ ra mình mấy ngày hôm trước muốn đi xem Đồ thư Quán của Thiên Long Học Viện, hần nghĩ ngay tới lão đầu. Lão ta bây giờ đang ở thư phòng. Đoạn Văn tìm đến lão để bàn về những ý nghĩ của mình. Lão đầu nghe xong, vội nói : "Vân nhi, người nghĩ đến việc tới đó đọc sách cũng không phải không thể, chỉ có điều người một là không phải đệ tử của Thiên Long Học Viện, hai là không phải là giáo viên, ta mặc dù trước kia là Phó Hiệu trưởng, bây giờ cũng là Hiệu trưởng Danh dự, nhưng ta đã nhiều năm không hề bước vào trường học rồi. Hơn nữa ta cũng không thể áp đặt với người ta : đây là đệ tử của ta, hần muốn vào Đồ thư Quán, các người hãy cho hần vào. Điều này ảnh hưởng không tốt lắm đâu!"

Đoạn Văn nhìn lão tròn tròn mắt, nói thảm một tiếng : " Đệ tử Phó Hiệu trưởng mà cũng không cho vào, cái Học Viện chó má gì thế không biết !"

"Người nói cái gì ?" Từ sau khi phục dụng xong Tẩy tủy Đan, thính lực của lão đầu hiển nhiên đề cao lên rất nhiều, nhỏ giọng như vậy mà vẫn nghe được mới chết chứ.

"A! Không có gì, không có gì ! Ta nói là chế độ ở Thiên Long Học Viện thật tốt, không có tệ nạn con ông cháu cha, a a!" Đoạn Văn vội vàng giải thích .

"Kỳ thật, chỉ cần người trở thành đệ tử của Học Viện thì coi như không vấn đề gì rồi ." Lão đầu cũng không trách gì Đoạn Văn, tiếp tục nói.

"A! Lại phải làm đệ tử nữa hả! Ta đã làm đệ tử nửa cuộc đời rồi ." Đoạn Văn vừa nghe phải thành đệ tử có vẻ rất không vui, kiếp trước đã $9+3+4+2=18$ năm làm đệ tử rồi, chẳng lẽ đời này còn phải làm đệ tử nữa sao?

"Hắc hắc! Nhìn cái mặt người kìa? Có người còn không muốn làm đệ tử đó! Người có biết là Thiên Long Học Viện một năm chỉ lấy vào có bao nhiêu đệ tử không? Người lại không muốn hả! Nói thật chứ người không phải muốn đi Đồ thư Quán sao? Không nỗ lực làm sao thành công được!" Lão đầu khi nghe Đoạn Văn nói là nửa đời người đã làm đệ tử cũng không nghĩ ngờ gì, theo lão hiểu thì đây là chỉ việc Đoạn Văn học tập y thuật ở gia tộc mình .

"Tốt lắm, sư phó, ta làm, ta sẽ làm thế, được chưa?" Đoạn Văn bắt lực, không còn cách nào khác, thôi thì phải tiếp tục làm đệ tử thôi. Mà nghĩ lại thì cũng không cảm thấy việc này có gì khó khăn không làm được, kiếp trước chẳng phải đã làm đệ tử nhiều năm rồi sao ! Nói chứ tiểu gia ta đã bao nhiêu năm làm học sinh ngoan hiền rồi, bây giờ cũng để cho tiểu gia thử một lần cái cảm giác kì diệu làm một đệ tử vô lương xem sao! Ha ha! Trốn học này, đi muộn này, chơi thâu đêm không về kí túc xá này..., ta nhất định phải khuấy tung cả cái Học Viện đó đến mức gà chạy chó nhảy cho mà xem!

Thiên Long Học Viện oi, người chờ ta nhé, tiểu gia ta đến đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Sơ Chí Học Viện Ngộ Mỹ Nữ

"Lão đầu đáng chết, lại không dẫn ta tới, toàn nói cái gì Hoàng thất có việc, một lão già như người thì có việc gì ở chốn quan trường chứ. Làm cho ta thiếu chút nữa ngay cả đại môn cũng không đến được. Chuyện Hoàng thất có trọng yếu bằng chuyện của ta không? Không biết là ai giúp lão khôi phục ma lực nữa không biết? Đúng là đồ không có lương tâm mà!" Đoạn Văn bây giờ rất khó chịu, vừa đến Thiên Long Học Viện, lúc qua cửa đã bị đám

Môn vệ canh gác nhìn thấy hần có vẻ du côn, chết sống cũng không cho hần tiến vào, nếu không có phong thư giới thiệu của Phở lão đầu đưa cho hần trước khi đi thì hần bây giờ vẫn còn lầy lắt như thằng ăn xin ở ngoài cổng Học Viện.

Phòng Hiệu trưởng ở đâu nhỉ ? Lão đầu này cũng thiệt là, trường học lớn như vậy mà ngay cả một tấm bản đồ cũng không vẽ ra cho ta! Cua qua, quẹo lại, Đoạn Văn cuối cùng phát hiện mình lại đến chính khu phòng học lúc này. Lạc đường rồi! Được thôi, Diệp Cô Thành không phải nói lúc nào cũng bảo vệ ta từ một nơi bí mật gần đó sao ? Làm sao mọi người không ai nhìn thấy vậy! Cao thủ đúng là cao thủ.

Thấy bên kia một nữ sinh, chắc chắn, mỹ nữ a! Hình như mắt mình có vấn đề, là một đóa hoa mới đúng? Vì vậy Đoạn Văn lập tức chạy vội đến hỏi : " Xin hỏi vị nữ đồng học này, bạn có biết phòng Hiệu trưởng đi đường nào không?"

Nàng nữ sinh mặc võ phục quay phắt lại. Vừa lúc cô gái xoay người lại, Đoạn Văn đã ngăn cả người. Không phải chỉ là bông hoa bình thường, mà vẻ đẹp rực rỡ của nàng phải sánh với một đóa kỳ hoa diễm lệ! Dung nhan cơ hồ tuyệt thế hoàn mỹ hiện ra trước mặt Đoạn Văn. Ưc ! Cực phẩm mỹ nữ rồi! Chỉ là không biết nàng đã có nam bằng hữu hay chưa? Nếu chưa có thì, hừ hừ ! Bất quá Đoạn Văn là một ngụy quân tử mười mười, mặc dù trong lòng sớm đã bị cô gái xinh đẹp kia hấp dẫn, (phải ngả mũ bái phục hần), vẻ ngoài của hần vẫn không biểu lộ ra nửa phần khác lạ. Tuyệt không thể đứng trước mặt mỹ nữ mà lộ ra bộ dạng háo sắc. Đây là kinh nghiệm quý giá mà Đoạn Văn đúc kết ra ở kiếp trước.

Cô gái thấy hành vi thái độ rất quân tử của Đoạn Văn, tỏ vẻ kinh ngạc một chút, sau đó nở nụ cười quyến rũ chết người, miệng hoa thỏ thỏ : " Ngươi là học sinh mới hả! Phòng Hiệu trưởng khó tìm lắm, ta vừa lúc cũng muốn sang bên ấy, để ta dẫn ngươi đi luôn!"

Đoạn Văn cơ hồ gần choáng cả người: Ưc! Tiểu thư, nàng không cần phải biểu lộ sắc đẹp của nàng ra như vậy. Lúc nàng không cười đã rất đẹp rồi, môi thom chỉ mỉm cười một chút, thế giới đã gần như biến mất tiêu, hơn nữa thanh âm dịu dàng ngọt ngào quá! Không được, ta quyết định phải theo đuổi nàng.

"Vâng cảm ơn bạn nhiều lắm, thật không ngờ ta lại có được hạnh vận gặp được một cô gái thiện lương như vậy. Rất hân hạnh được gặp bạn, mình gọi là Đoạn Văn!" Đoạn Văn vội vã phát động thể công mềm mại liên thoảng. Hai người cứ sống vai nhau vừa đi vừa nói.

"Ta gọi là Lị Lị Lộ!" Nói xong Lị Lị Lộ cẩn thận nhìn Đoạn Văn, dường như muốn xem thử trong người hần cấu tạo bằng thứ gì vậy.

"Lị Lị Lộ? Tên rất hay !" Đoạn Văn cũng không để ý, trả lời như máy!

Lị Lị Lộ sau một hồi nhìn về mặt của Đoạn Văn, không phát hiện ra có gì dị thường, lại hỏi : " Đoạn Văn ? Cái tên kỳ quái quá nhỉ. Ngươi hần là vừa mới đến Thiên Long thành phải không !"

"Bạn làm sao biết được chuyện này! Minh đích thật là mới đến Thiên Long thành một tháng trước." Đoạn Văn giật bản mình! Ngoại trừ lão đầu cơ hồ không có ai biết chuyện của mình cả.

Lị Lị Lộ cười rất thần bí nói: "Đoán coi!"

Hai người cứ như vậy nàng một lời ta một câu huyền thuyên xích đế. Vì được nói chuyện với mỹ nữ, Đoạn Văn không ngừng hỏi đủ loại vấn đề.

"Thôi, Đoạn Văn à, phòng Hiệu trưởng ở phía trước, trên cửa có bảng tên, ngươi tự mình qua đó đi !" Lị Lị Lộ chỉ một gian phòng phía trước nói.

"Sao? Đã tới rồi sao, chà! Hôm nay thật sự cảm ơn bạn nhiều lắm. Minh xin phép đi trước, sau này tái kiến!" Đoạn Văn dường như rất dè dặt không muốn bỏ đi như vậy. Mới nói có vài câu thôi mà? Không phải nói phòng Hiệu trưởng xa lắm sao?

Đoạn Văn hướng theo phương hướng được chỉ mà tiến bước, cuối cùng tìm được phòng Hiệu trưởng, rồi hần gõ cửa.

"Vào đi!" Bên trong có thanh âm của một ông già truyền ra. Đoạn Văn đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một ông già đang ngồi trên một cái bàn viết lách cái gì đó. Nghe được có người đi vào, ông già buông cây bút lông xuống, nhìn Đoạn Văn một cách kỳ quái. Đoạn Văn chú ý tới ánh mắt của ông ta, rồi vừa nhanh chóng móc ra thư giới thiệu của lão đầu, vừa nói : " Chào Ngài, Hiệu trưởng tiền sinh. Ta là đệ tử được Phở Hi Kim sư phụ giới thiệu tới, ta gọi là Đoạn Văn. Đây là thư giới thiệu do chính sư phụ viết để gửi Ngài."

"Ngươi nói Phở Hi Kim đại nhân là sư phụ ngươi ?" Ông già Hiệu trưởng hiển nhiên rất giật mình, Phở Hi Kim bắt đầu thu đồ đệ từ khi nào thế nhỉ? Không phải nói chỉ có vài vị Công chúa thôi sao?

"Đúng vậy, sư phụ đã thu ta làm đồ đệ một tháng trước." Đoạn Văn giải thích.

"Hừm! Đem thư giới thiệu tới đây !" Ông già tiếp nhận thư giới thiệu của Đoạn Văn xem lướt qua. Vừa xem lão vừa đánh giá Đoạn Văn, dường như rất khó tin. Một lát sau, lão già này nói : " Phở Hi Kim đại nhân dường như rất hâm mộ ngươi hả! Lại nói ngươi có thể làm cho danh khí của Học Viện càng trở nên lừng lẫy nữa, thậm chí thông qua ngươi có thể làm cho danh tiếng của Học Viện ta vượt qua cả Quang Minh Học Viện. Làm sao mà ta xem tới xem lui thì dường như không có lấy nửa điểm ma lực trên người ngươi vậy hả ?"

Nguyên lai lão đầu nói là ta sẽ làm cho Thiên Long Học Viện trở nên nổi tiếng hả, thảo nào nói cái gì nhất định phải là đệ tử của Thiên Long Học Viện mới có thể vào Thiên Long Đồ thư Quán! " Hiệu trưởng Ngài nói đúng, ta kỳ thật đúng là một ma pháp 'bạch sĩ' ! Nhưng ta tới nơi này không phải để học tập ma pháp đâu, nói chính xác, ta là một Tề tự." Đoạn Văn tiếp tục giải thích.

"Cái gì? Ngươi không phải đệ tử của Phở Hi Kim đại nhân sao? Ngươi không học ma pháp thì làm như thế nào trở thành đệ tử của một Thánh ma đạo sư được hả trời? Hơn nữa trên người ngươi cũng không có thần lực của Tề tự mà?" Ông già càng lúc càng giật mình ! Tề tự bái Ma pháp sư làm sư phụ,

quả là bất hợp lý đến cùng cực.

Rồi Đoạn Vân ngồi giải thích cả nửa ngày mới làm cho ông già hiểu được có chuyện gì đang xảy ra. Đại khái ý nói là mình muốn đến Thiên Long Học Viện để học tập Tế tự thuật, hơn nữa hy vọng có thể được đến Thiên Long Đồ thư Quán đọc sách. Còn hần mặc dù là đệ tử của Phở Hi Kim, nhưng vì những vấn đề có tính di truyền nên không có ma pháp. Hần đã nghĩ thông suốt nên đến Học Viện học tập một cách hệ thống nhằm tìm ra nguyên nhân, rồi từ đó làm cho mình có khả năng học tập ma pháp.

Ông già kỳ thật cũng rất mơ hồ với những lời giải thích của hắn, nhưng nể mặt Phở Hi Kim nên không thể không cho phép. Cuối cùng an bài Đoạn Vân vào Ban Tế tự. Còn thỉnh cầu của Đoạn Vân về việc đến Đồ thư Quán đọc sách cũng cho luôn, đương trường viết luôn cho hắn một lô một lốc những giấy tờ cần thiết. Rồi tìm người làm mọi thủ tục nhập học cho Đoạn Vân, sau rốt còn cho hắn một cái thẻ học sinh nữa.

Đoạn Vân đi rồi, ông già suy nghĩ tới lui rất lâu cũng không hiểu tại làm sao mà Phở Hi Kim lại nhận một ma pháp bạch si làm đồ đệ. Chẳng lẽ đây là con tư sinh của Phở lão đầu ? Rất có thể a! Thảo nào lão và Mã Lệ Á bao nhiêu năm nay không hề liên lạc.

Ông già Hiệu trưởng khẽ gật đầu ra về rất khẳng định về suy đoán đúng đắn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tiểu Thâu Mỹ Nữ Giao Tương Hồ

Đoạn Vân đi loanh quanh trong Học Viện một vòng, đến Tế tự Ban nhìn một chút. Cảm thấy hình thức bố trí và chương trình ở trường học cũng tương tự như kiếp trước, chỉ có điều tại các khóa học thực hành nhiều hơn rất nhiều. Hiểu được các loại chương trình xong, Đoạn Vân bỏ đi, cuối cùng cũng mò ra được Thiên Long Đồ thư Quán.

Thiên Long Đồ thư Quán tên thật là Thiên Long Hoàng Gia Đồ thư Quán. Trong đó có rất nhiều bộ sách đều là do đế quốc thu tập tới, số lượng đầu sách cực lớn, cơ hồ bao dung mọi loại sách về các loại chức nghiệp. Cả Đồ thư Quán cũng rất rộng lớn, tổng cộng chia làm 5 tầng, trong đó ba tầng đầu tiên được mở ra dành cho tất cả các loại đệ tử. Tầng bốn và tầng năm có bố trí một kết giới, người bình thường căn bản không vào được.

Đoạn Vân đi loanh quanh ở ba tầng đầu một vòng, phát hiện tầng thư ở ba tầng này được bố trí theo một quy luật nhất định : tầng thứ nhất phần lớn chỉ là một ít bộ sách sơ trung cấp, loại nào cũng có ; tầng thứ hai có vẻ cao thâm hơn một đẳng cấp, đại khái là một vài ma pháp vũ kĩ hoặc là tế tự thuật cấp ba, cấp bốn ; tầng thứ ba, một vài kỹ xảo tu luyện cấp năm, sáu. Nghe nói tầng thư ở tầng bốn, năm đều là những bộ sách ma pháp vũ kĩ tế tự rất cao cấp.

Đoạn Vân ở tầng thứ nhất nhìn lướt qua những bộ sách tế tự, cơ bản hiểu được Tế tự là một chức nghiệp gì. Còn hiểu rõ làm sao tu luyện để trở thành một Tế tự, làm sao có thể sử dụng Tế tự thuật. Nguyên lai, Tế tự còn chia làm Chiến tranh Tế tự và Tế tự bình thường, Chiến tranh Tế tự chính là dùng các loại ma pháp phụ trợ có thể giúp cho các chiến sĩ gia trì, ví dụ như "Dùng khí chiến ca" (bài hát tăng dùng khí), "Thạch phu thuật đẳng" (cả người cứng như đá), cũng là loại tu luyện tế tự chuyên môn trợ giúp cho chiến đấu. Còn Tế tự bình thường kia là một loại Tế tự chuyên môn chữa bệnh cứu người, nó cũng bất đồng khác với mấy tên gia hỏa "Mục sư". Tế tự bình thường cũng có khi gọi là Bình dân Tế tự. Hơn nữa phân cấp Tế tự cũng rất thú vị. Phương pháp phân loại chủ yếu căn cứ theo các loại thương tổn mà các Tế tự có thể điều trị để mà phân cấp. Theo như Đoạn Vân tự nhận xét tuyệt đối đã vượt qua chín cấp rồi. Chín cấp Thánh Tế tự mà một điểm ma lực và thần lực cũng đều không có, nói ra ngoài có ai dám tin chứ.

Rồi Đồ thư Quán Đoạn Vân trực tiếp đi về nhà. Hần ngó đông ngó tây xem cảnh dọc đường, vừa cố gắng tiêu hóa những gì mình vừa đọc. Mặc dù Đoạn Vân chỉ cần có thể nhìn sơ qua là không quên được, nhưng không có nghĩa là Đoạn Vân có thể biến thái tới độ vừa thấy đã biết, đọc một cái là có thể hiểu ngay. Cứ đi mãi, đi mãi, Đoạn Vân đột nhiên cảm thấy mình bị người nào đó kéo nhẹ. Nhìn kỹ lại, nguyên lai là một tiểu tử mười ba bốn tuổi. Tiểu tử cúi đầu bối rối xin lỗi. Về mặt của tiểu tử đó làm cho Đoạn Vân tự nhiên liên tưởng đến một màn thường thấy trên TV : móc túi! Túi tiền đâu, mất tiêu rồi ! Kỳ thật Đoạn Vân có thể cất giữ túi tiền đặt vào trong Không Gian Giới Tử, nhưng Đoạn Vân cảm thấy bỏ vào lấy ra quá mức phiền toái, thôi thì mình đeo cái túi tiền ở một bên cho nó có vẻ, tựa như cái dây lưng của người cổ đại.

Bắt được mầy rồi nhé! Dám lấy đồ của tiểu gia hả! Đoạn Vân nghĩ cũng khôngthèm nghĩ, tựa xoay người ôm chặt lấy thằng bé, miệng hô to : "Ăn trộm, còn muốn chạy! ".

Đoạn Vân vừa chụp được thằng nhỏ đã phát hiện mình sai lầm ! Cảm giác mềm mềm ở hai bàn tay làm Đoạn Vân hiểu rõ mình vừa nắm được cái gì ngay lập tức. Hần buông tay ra như phải bong, nhưng vừa buông ra lại cảm thấy mình phải bắt được tên ăn trộm, vì vậy, sau đó lại vung tay lên muốn nắm lấy hai tay của nàng, nhưng thật không ngờ nữ phi tặc kia lại khoanh tay trước ngực tỏ vẻ rất xấu hổ. Bàn tay phải tội ác của Đoạn Vân có một lần túm lấy tay của nàng ta nhưng lại một lần nữa mò vào cái nơi đầy hứa hẹn của cô gái. Cô gái cố gắng thu tay lại, rốt cục cũng phải bộc phát !

"A" Một tiếng hét vang lên ! Tiếng hét chói tai thu hút ánh mắt của những người chung quanh. Mọi người thấy một màn diễn ra trước mắt: Đoạn Vân bại

hoại đang dùng bàn tay phải tội ác của hắn chộp vào bộ ngực của tiểu tử, còn tiểu tử lại phát ra tiếng thét kỳ quái đầy nữ tính! Mọi người cho rằng : nếu người kia không phải có vấn đề về giới tính, thì cái tên tiểu tử nọ chính là một cô nương.

“Bại hoại !” Tiếng quát của nàng ta đối với Đoạn Vân làm mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên rồi chợt hiểu ra. Thấy nhiều người đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn như vậy, Đoạn Vân hiển nhiên hiểu được đó là chuyện gì, vì vậy nghiêm mặt, chấp tay nói : " Không phải đâu, hiểu lầm rồi ! Là nàng ăn trộm tiền của ta !"

Cô gái lúc ấy rất căm phẫn, vì vậy lấy túi tiền của Đoạn Vân ném thẳng vào mặt hắn. Sau đó vừa khóc vừa quay đầu chạy. Đoạn Vân lấy được túi tiền, đứng tại chỗ ngầy người ra một hồi, cảm giác trong tay nắm phải cái gì đó mềm mềm động lại mãi mà không tan đi. Cũng không biết lúc ấy trong lòng hắn đang nghĩ gì, Đoạn Vân lại hướng về phía cô gái đang chạy mà đuổi theo.

Đoạn Vân đi theo nữ tiểu tử hết đường này đến phố nọ, còn cô gái cũng vì chỉ lo khóc mà không phát hiện mình bị một tên “hoi bị Sắc lang” theo dõi. Rốt cục đi tới một căn phòng ốc ở một nơi rất tiêu điều. Nơi này là khu bình dân trong thành, nhìn qua rất tiêu điều, cũng chẳng có bao nhiêu người ở đây. Đoạn Vân đi tới một cánh cửa và chẳng vá đụp mà lúc này hắn thấy nữ phi tặc tiến vào đây. Đây cửa ra, Đoạn Vân trực tiếp đi vào. Không để ý đến đến cô gái kia đang giật mình, hắn thấy ở đây còn có bốn nam hài khoảng tám chín tuổi gì đó. Đây là một gian phòng rất tồi tàn, cơ hồ không tìm thấy một chỗ có thể ngồi được. Tồi tàn đến độ chỉ có một bên gần tường mọc đầy rêu, còn ở chỗ những đũa nhỏ đang ngồi có không ít cỏ, làm cho người ta rất dễ dàng nghĩ đến đây là chỗ ngủ của bọn nhỏ.

“Ngươi muốn làm gì ? Tiền của ngươi ta không phải đã trả lại cho ngươi rồi sao ? Ngươi còn muốn thế nào nữa đây ?” Cô gái lại vừa khóc vừa nói với Đoạn Vân. Đoạn Vân cẩn thận nhìn ngắm cô gái mặc nam trang kia. Chỉ thấy trên mặt dơ đầy bẩn thỉu, vương đầy nước mắt, mắt sưng đỏ, còn vẻ mặt giận dữ bộc lộ ra hết vẻ nữ tính của cô gái. Thấy vẻ mặt cô gái, Đoạn Vân bỗng nhiên sinh ra một cảm giác thương tiếc, lại có một loại xúc động muốn ôm cô gái vào lòng mà dỗ dành.

“Tên khốn khiếp này, không cho ngươi khi dễ Liên tỷ tỷ!” Mấy tiểu nam hài khác nghe Liên tỷ tỷ nói hiển nhiên đã hiểu được đã xảy ra chuyện gì, vì vậy chúng tôi tập đứng ở chắn phía trước Liên tỷ tỷ, cùng hướng về phía Đoạn Vân kêu gào. Bất quá vẻ ngại thẹn sợ hãi trên mặt chúng đã sớm bị Đoạn Vân khám phá ra từ lâu.

Đoạn Vân cười cười, hỏi : " Các ngươi bình thường ở chỗ này hả! Nơi này cũng quá ... nơi này quả thực là không thể ở được đâu!"

“Chúng ta là bần dân ti tiện làm sao so được với quý tộc lão gia các ngươi chứ !” Vị Liên tỷ tỷ hiển nhiên là người đứng đầu đám nhỏ này, nàng trừng trừng nhìn Đoạn Vân không hề nhân nhượng.

"A a! Nói đi ! Tại sao lại dám ăn trộm tiền của ta hả?" Đoạn Vân hiển nhiên là đang dọa bọn họ, Đoạn Vân thực ra cũng không xem trọng số tiền này cho lắm.

Cô gái đương nhiên không biết Đoạn Vân đang nghĩ gì, nàng nghe Đoạn Vân nói như vậy, rất hoảng sợ, kinh hoảng đến nỗi nói không nên lời nào cả.

“Van ngươi đấy, Đại ca ca, cầu xin ngươi đừng bắt Liên tỷ tỷ, tỷ có nỗi khổ trong lòng, hơn nữa tỷ ấy cũng lần đầu tiên đi ăn trộm thôi. Van cầu ngươi mà!” Mấy tiểu hài tử kia đồng loạt hướng về phía Đoạn Vân quỳ xuống.

Đoạn Vân bị dọa nhảy dựng lên, sau đó lập tức nâng bọn chúng dậy. Trải qua một phen tra hỏi, Đoạn Vân mới hiểu được nỗi khổ của bọn họ là cái gì. Nguyên lai, cha của Liên tỷ tỷ bị bệnh nặng, không mời nổi Tế tự, đến lúc này nàng mới quyết định đi ăn trộm một lần để lấy tiền chữa bệnh cho cha. Còn mấy đứa nhỏ là do ông già cưu mang trước giờ. Đoạn Vân cẩn thận chuẩn đoán cho lão đầu một chút, phát hiện ra lão bị bệnh ung thư. Đây là một căn bệnh mà y học hiện đại không giải quyết được ! Bất quá nơi này là ma pháp thế giới, cơ thể con người ở đây rất biến thái, hơn nữa nơi này lại có đủ được tài. Đoạn Vân đoán, chỉ cần cắt bỏ các tế bào ung thư cho sạch, rồi dùng tế tự thuật của thế giới này hoặc là sử dụng vài phương pháp trị liệu một chút là có thể dứt hẳn.

Vì vậy Đoạn Vân nhìn Liên cô nương, nói : " Theo ta được biết, tế tự thuật ở thế giới này không thể chữa khỏi cho lão tiên sinh đâu."

“Ngươi tưởng nói là trị không khỏi là trị không khỏi sao !” Cô gái hiển nhiên không tin.

Đoạn Vân cười cười, nói : " Bởi vì ta cũng là một Tế tự." Tiếp theo Đoạn Vân lại giải thích rõ ràng với bọn họ về những triệu chứng của bệnh ung thư. Nghe Đoạn Vân nói một cách rõ ràng về căn bệnh của cha nàng như thế, Liên tỷ tỷ cũng không thể không tin, nước mắt thương tâm một lần nữa chảy tràn ra não nùng đôi mắt đẹp.

Đoạn Vân thấy vẻ thương tâm của cô gái rất không đành lòng, vì vậy nói tiếp: " Kỳ thật, ta có thể trị được cho lão!"

“Cái gì ? Tế tự đại nhân, ngươi thật sự có thể trị được cho cha ta? Van xin ngươi cứu cha ta đi mà!” Cô gái nghe Đoạn Vân nói có thể trị khỏi cho cha, trở nên rất hưng phấn, kéo tay mấy tiểu hài tử cùng quỳ xuống trước mặt Đoạn Vân van nài.

“Đại ca ca, van xin ngươi giúp cho Liên tỷ tỷ đi!” Vài đứa nhỏ kia đều quỳ cả xuống cầu xin Đoạn Vân.

Đoạn Vân cười cười, quay về phía cô gái, sắc mặt có chút dâm đãng nói: " Có thể chứ, nhưng mà ta muốn ngươi làm thị nữ cho ta!"

Chương 16: Vị Nham Trì Liệu Thần Kỳ Thuật

"Cái gì ?" Cô gái giật bắn người, không ngờ Đoạn Vân lại đưa ra yêu cầu quái đản như vậy, suy nghĩ kỹ một hồi, cô bèn trả lời một cách quyết liệt: "Hào! Ta có thể hứa với người, bất quá nếu người không trị khỏi cho cha ta, người không được, không được ...". Nói đến khúc sau lại cô gái lại thẹn thùng ấp úng không thốt nên lời.

"Không cho cái gì hé?" Đoạn Vân cười cợt trên choker: "Ta vốn không hề tính toán gì với người cả, người nhỏ xíu như cái kẹo ấy, là một thiếu nữ vị thành niên, bốn thiếu gia chắc chắn không có hứng thú rồi."

"Vậy sao lúc ở trên đường người còn, còn ... người đừng nói là người ta còn nhỏ, ta đã mười sáu tuổi rồi. Được, ta có thể đi với người, bất quá ta lo lắng còn bọn Tiểu Vũ này..." Cô gái nhìn mấy đứa nhỏ rồi nói.

Đoạn Vân cũng nhìn kỹ mấy đứa, ngẫm nghĩ một lát, rồi tiếp tục nói: "Yên tâm, trong nhà ta vừa lúc khuyết vài thư đồng, bốn đứa nó theo ta về luôn! Thôi, các người chuẩn bị thu dọn một chút, diu ông già đó, theo ta về nhà."

Đoạn Vân dẫn mấy người này trở lại nhà của Phổ Hi Kim, phân phó nơi ăn chốn ở cho bọn họ. Trên đường đi, Đoạn Vân biết tên cô gái là Liên Na, bốn nam hài khác phân biệt tên là Đại Vũ, Tiểu Vũ và Đại Lâm, Tiểu Lâm. Đoạn Vân nghe nói bọn chúng không có họ, vì vậy bèn đặt cho chúng họ Đoàn.

Sắp xếp cho bọn họ xong, Đoạn Vân chuẩn bị chữa trị cho cha của Liên Na. Ung thư quả là một thách thức đối với Đoạn Vân, ngẫm lại đến cả y học hiện đại của thế kỷ 21 cũng không thể chữa trị một cách hữu hiệu căn bệnh này được, thế mà mình sắp sửa chữa được. Vô luận là ai đều cảm thấy hưng phấn.

Trên đường, ông già sớm đã tỉnh lại, bất quá do bị chứng ung thư hành hạ cộng với thiếu ăn lâu ngày, làm ông già không thể nhúc nhích nổi.

Bệnh nhân được Đoạn Vân đặt nằm trên một cái giường chuyên để phẫu thuật, bộ dáng cả người cực kì suy nhược (chiếc giường này hẳn dựa theo thiết kế ở bệnh viện hiện đại mà chế tạo ra). Đoạn Vân đầu tiên phải xác định vị trí của tế bào ung thư, phát hiện ra ông già hóa ra là bị ung thư dạ dày! Xem ra lần này mình gặp phiền toái rồi đây, không còn cách nào khác phải mổ phanh bao tử của ông già ra, cắt sạch các tế bào ung thư? Đoạn Vân nghĩ lại đã cảm thấy kinh khủng. Việc này không chỉ mở tung cả vùng bụng mà còn phải cắt cả dạ dày, việc này đối với y học hiện đại còn có thể thực hiện được thông qua những dụng cụ y học đặc thù và cao cấp. Ở nơi này căn bản mò đâu ra được những trang bị tối tân cho một phòng mổ! Cũng còn may hẳn mạng theo được một số dụng cụ thiết bị y tế cơ bản!

Bất quá thế giới ma pháp lại có chỗ thần kỳ của nó, ở đây cơ thể mọi người đều biến thái hết chỗ nói, lại còn có rất nhiều ma pháp thần kỳ và tế tự thuật. Với một vết thương rộng hoác, chỉ cần lấy "Hồi xuân thuật tạp" đắp vào là khỏi luôn! Hơn nữa cũng không hề để lại sẹo. Đoạn Vân dự định dùng quyền trực trị liệu để gia tốc việc điều trị. Trong tay Đoạn Vân cũng có mấy quyền trực Hồi xuân thuật như vậy, do mấy ngày trước khi hắn nghiên cứu đã mua về để tham khảo.

Hồi xuân thuật - Tế tự thuật trị liệu cấp sáu, có khả năng trị liệu thương tổn thân thể từ cấp sáu trở xuống.

Ra lệnh cho Diệp Cô Thành canh chừng bên ngoài, cũng hạ lệnh không cho phép ai được vào bên trong xong xuôi, Đoạn Vân bắt đầu thi triển thủ thuật với ông già.

Sau khi dùng thuốc mê làm ông già ngủ thiếp đi, Đoạn Vân trước hết dùng châm cứu khống chế vài huyết đạo của ông già, làm cho ông ta rơi vào một trạng thái chết giả. Sau đó rạch bụng của ông già ra, tương ứng với bộ vị của bao tử. Thế rồi hắn dứt khoát rạch tung bao tử của ông già. Thị lực của Đoạn Vân thông qua Tẩy tủy Đan cải tiến đã giúp hắn phát hiện ra tổ chức tế bào ung thư trên bao tử của ông già rất nhanh, khối u đại khái lớn hơn mười cm². Xem ra nếu Đoạn Vân để chậm lại đến tối nay, thì coi như lão nhân này phải đi gặp minh thần rồi.

Đoạn Vân thuần thục đem tổ chức ung thư kia cắt sạch, rồi dùng một loại kháng u của trung dược trực tiếp bôi vào đó. Việc kế tiếp rất trọng yếu và cũng là điểm mấu chốt. Đoạn Vân lúc này phải may lại bao tử cho lão đầu. Chỉ và kim để làm việc này không thể dùng loại kim khâu da thịt thông thường. Đoạn Vân phải dùng một loại tài liệu rất đặc thù, dùng loại tài liệu này sẽ làm cho đường may sau khi phẫu thuật xong có thể hoàn toàn dung nhập vào các bộ phận được may, hoặc là biến mất. Đoạn Vân hiện đang dùng loại chỉ may đặc biệt được chế tạo từ gân động vật này để may lại bao tử cho ông già. Sau khi may xong, Đoạn Vân trực tiếp đắp vào đó một quyền trực Hồi xuân thuật, vết mổ trên bao tử của ông già đã tiến triển rất tốt, kể cả những thuốc thang phụ trợ lúc trước hắn đắp vào vết thương cũng phát huy hết được hiệu, được hấp thu trong nháy mắt. Tế bào ung thư ác tính đã toàn bộ được thanh trừ. Chuyện tiếp theo thì đơn giản rồi, may lại cái bụng bị rạch toang hoác lúc này, đắp vào đó một quyền trực, gỡ bỏ những gân châm, làm cho ông già thoát khỏi trạng thái chết giả, từ từ khôi phục lại.

Hay quá! Thế giới ma pháp thật sự là thần kỳ, Tế tự thuật của các y sĩ cũng quả là quá ư biến thái, đến cả ung thư mà cũng có thể trị liệu dễ dàng như vậy. Đoạn Vân rất hưng phấn. "Diệp Cô Thành, mời Liên Na đến đây trông chừng cha nàng!" Đoạn Vân vừa phối chế các loại dược tài cho ông già vừa gọi với ra ngoài cửa. Liên Na sớm đã chờ sẵn ở bên ngoài, nghe Đoạn Vân gọi, nàng là người thứ nhất vọt vào, chạy thẳng về bàn phẫu thuật nơi cha nàng đang nằm thiêm thiếp. Thấy máu tươi chảy tràn lan trên bàn phẫu thuật, nàng giật bắn mình, nhìn về phía Đoạn Vân. Đoạn Vân thấy nàng nhìn

mình với ánh mắt hoài nghi, bèn nói : " Người không được dùng cái thứ ánh mắt đó nhìn ta, cha ngươi không có việc gì đâu, đại khái đến sáng mai có thể tỉnh lại rồi. Nếu ngươi muốn cho cha ngươi khỏi hẳn, phải chịu khó lấy mấy thứ thuốc này đút cho cha ngươi uống." Sau đó Đoạn Vân lại dạy Liên Na sắc thuốc như thế nào, không chế hòa hậu như thế nào, phải sắc tới khi đạt tới mức nào mới được cho uống. Sau khi làm xong tất cả việc này, Đoạn Vân mới nói với Diệp Cô Thành: "Phổ lão đầu đâu?"

"Khải bẩm thiếu gia, Phổ Hi Kim đại sư đi liền một mạch không có về nhà. Phòng chừng cả ngày hôm nay cũng sẽ không về." Diệp Cô Thành nghiêm chỉnh đáp.

"Tốt lắm, biết rồi, ngươi tiếp tục gác đi!" Đoạn Vân khoát tay.

Một đêm an tĩnh trôi qua không có gì xảy ra!

Buổi sáng ngày thứ hai, Đoạn Vân cứ theo thường lệ, sáng sớm ra sân luyện công. Vừa mới đi xong hai đường Thái Cực quyền, đã thấy Liên Na hưng phấn chạy băng băng về phía hắn : " Thiếu gia, cha ta tỉnh rồi, cha ta nói muốn gặp Ngài."

Nói muốn gặp ta là được gặp sao? Ngươi nghĩ rằng ta là ai chứ. Bất quá Đoạn Vân vừa thấy Liên Na hưng phấn, khuôn mặt ửng hồng thật xinh đẹp cộng thêm với vóc người cân đối quyến rũ thì lập tức thu ngay lại vẻ mặt làm bộ làm tịch, Đoạn Vân cười rất dâm đãng nói : " Không ngờ thị nữ- Tiểu khát cái mà ta trên đường tùy tiện nhặt được lại là một vị tiểu mỹ nhân, ha ha ! Ngày hôm qua làm sao mà ta không phát hiện ra nhỉ? Ài nha, nhân phẩm của bọn thiếu gia có tiến bộ rồi!"

Liên Na nhìn vẻ mặt kỳ quái của Đoạn Vân, vừa nghĩ đến việc mình đã hứa với hắn, khuôn mặt tươi cười vốn đang hồng hồng nay càng thêm đỏ ửng lên. " Thiếu gia, ngươi nhanh lên ! Cha ta đang chờ đó!" Liên Na lại rê rê chân dáng về làm nũng, thân thái của một cô gái mới lớn còn chưa bỏ được yêu kiều lộ xuất ra ngoài.

Đoạn Vân đi đến bên người cha của Liên Na, ông già đang muốn nói chuyện gì đó. Đoạn Vân khoát tay ra hiệu im lặng, cẩn thận bắt mạch cho ông già, rồi khẽ gật đầu : " Ông già, ngươi cơ bản có tiến triển rất tốt, chỉ là thân thể còn rất yếu. Phải tĩnh dưỡng nhiều a, Liên Na, mấy món thuốc ngày hôm qua còn phải tiếp tục cho cha ngươi phục dụng."

Lúc này ông già có nói: " Ước Hàn cảm ơn ân cứu mạng của thiếu gia, không có cách gì báo đáp, nguyện cả đời phục tùng Ngài." Lúc này lại nghe văng vẳng tiếng Diệp Cô Thành bên tai Đoạn Vân : " Lão đầu này từng là một Đại kiểm sư, chỉ là bây giờ thực lực đã rất yếu, bất quá phòng chừng sau khi khỏe lại hẳn là sẽ khôi phục công lực."

"Sao ! Không ngờ cũng là một cao thủ." Đoạn Vân ngầm nghĩ, rồi quay sang nói với ông già : " Ông già, ngươi cũng biết là ta không có khả năng nuôi người ăn không ngồi rồi, ngươi..."

"Thiếu gia, không dám giấu Ngài, bi nhân từng là một quân gia, hơn nữa thực lực cũng đạt tới Đại kiểm sư đỉnh cấp. Chỉ là mấy năm gần đây đột nhiên thấy thân thể càng ngày càng yếu, gần đây nhất thì bệnh tình càng nặng đến mức không dậy nổi nữa." Không đợi Đoạn Vân nói xong, Ước Hàn đã cướp lời nói.

"Được rồi ! Đã là như vậy, sau này ngươi sẽ làm quân gia cho Đoạn gia ta, ta gọi là Đoạn Vân, sau này ngươi cứ gọi ta là thiếu gia. Vị này là thị vệ của ta Diệp Cô Thành. Ta muốn nói cho ngươi biết, ta vừa đến Thiên Long thành, bây giờ còn ăn nhờ ở đậu ở nhà sư phụ ta Phổ Hi Kim đại sư, không có gia nghiệp gì."

Đoạn Vân giới thiệu tình huống của mình với tân quân gia. Lúc này, Phổ Hi Kim mới ập vào phòng, vội vàng nắm lấy Đoạn Vân nói không ra hơi : "Mau lên, Vân Nhi, theo ta tiến cung. Bộ Hạ bệnh nặng lắm, các Đại tể tự đều bó tay không có biện pháp. Ta đề cử ngươi với Hoàng Hậu rồi, Hoàng Hậu truyền cho ngươi phải hòa túc tiến cung."

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhất Bất Lưu Thần Hí Công Chủ

Đoạn Vân mỉm cười nhìn Phổ lão đầu, còn Ước Hàn cũng ngơ ngác nhìn Đoạn Vân. Họ hiển nhiên rất muốn biết Đoạn Vân đến tột cùng sẽ có phản ứng như thế nào. Đoạn Vân cười khẩy, nhếch miệng nói: "Mấy người không cần nhìn ta như vậy! Người ta xấu hổ lắm đó!" Sau đó rất kiên định nói thẳng với lão đầu: "Không đi, ai nói cũng không đi. Lão đầu, ngươi phải đi nói lại với họ là: nhà ta có tô huân: 'không thể chữa bệnh cho Hoàng gia'."

Lão đầu nghe xong vội vàng phản ứng: "Cái gì? Ngươi không đi thì ai đi? Ta đã đề cử ngươi với Hoàng Hậu rồi. Hôm nay ngươi phải đi, không muốn đi cũng phải đi!"

Đoạn Văn quay về lão đầu trợn trắng mắt, rồi không thèm để ý tới lão nữa. Lão đầu hiển nhiên rất nóng nảy, lại nói tiếp : "Vân nhi, cho dù vì sự cầu người cũng không được sao? Tra Lí Bệ Hạ là một Hoàng đế tốt mà, hẳn nếu mà có mệnh hệ nào, Thiên Long Quốc chẳng biết sẽ xảy ra hỗn loạn đến đâu nữa! Vân nhi, ta quỳ xuống xin người được không?"

Nói xong, định quỳ xuống, Đoạn Văn vội vàng đỡ lấy lão. Nói chứ sự phò mà quỳ xuống trước mặt đồ đệ, sẽ bị thiên lôi đánh đó! Đoạn Văn lạnh lùng nói: " Sự phò, ân sư, thôi được, ta đồng ý sẽ đi. Bất quá là ta không dám cam đoan mình có thể trị khỏi được." Kỳ thật có đi hay không thì đối với Đoạn Văn mà nói đều chẳng sao cả. Lúc này hẳn bắt quá chỉ muốn vênh vang làm giả chút thôi. Thấy lão đầu quyết liệt như thế, Đoạn Văn quyết định thôi thì đến xem qua xem sao. Thấy Đoạn Văn hứa, lão đầu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vân nhi, cảm ơn, ta thay mặt toàn thể dân chúng Thiên Long Đế Quốc cảm ơn người! Người thỉnh cầu gì vì sự sẽ cố gắng làm cho người."

Đoạn Văn cười cười: " Thôi, lão đầu, chúng ta mau đi thôi! Diệp Cô Thành, theo chúng ta cùng đi, Liên Na trông nhà." Nói xong hẳn cùng với Phở Hi Kim bước nhanh về phía Hoàng cung, để lại Ước Hân ở nơi này trợn mắt há hốc mồm : bọn họ là quan hệ thầy trò sao? Làm sao mà lại tương phản như vậy! Còn thiếu gia đúng là quá lớn mặt rồi, ngay cả Hoàng thất triệu kiến mà cũng dám nói không đi .

Đi tới Hoàng cung, Đoạn Văn nhìn nghiêng nhìn ngửa, đánh giá khắp nơi, muốn nhìn xem thử Hoàng cung này so với Cổ cung ở Bắc Kinh hơn kém bao xa. Cuối cùng hẳn kết luận là : khác nhau như so nông trường với nhà hàng sang trọng vậy! Một hồi sau, Đoạn Văn và Phở lão đầu đã đi tới đại điện chờ được triệu kiến. Lúc này Phở lão đầu không ngừng giới thiệu cho Đoạn Văn biết các vị đại thần : "Vân nhi tới đây, vị này là Tả tướng của đế quốc Khoa Lí Lôn, Khoa Lí Lôn là bạn nối khố của ta." Đoạn Văn quay về Khoa Lí Lôn vài dài một cái, trong lòng muốn phá ra cười: Tả tướng gọi là Khả Lí Luận (chữ khả lý luận nghĩa là lúc nào cũng lý luận, có cùng âm với Khoa Lí Bôn)? Còn Hữu tướng kêu là cái gì, Bất Khả Lí Luận (không thể lý luận được)? "Vân Nhi, vị mặc áo khoác ngoài màu đỏ bên kia là Hữu tướng Bồ Khoa Duy Kỳ." Lão đầu hiển nhiên rất không ưa cái lão già gia hỏa kiêu ngạo có cái tên là " Không thể trái luật" ấy(trong tiếng Trung, bất khả vi kỳ gần âm với Bồ Khoa Duy Kỳ). Đoạn Văn cố nén tiếng ý trong lòng, " Không thể trái luật"? Lỡ vi phạm luật rồi thì sao đây? Đoạn Văn cố giữ bình tĩnh tiếp tục nghe lão đầu giới thiệu. Cơ hồ tất cả các trọng thần hôm nay đều ở cả ở chỗ này, các loại tướng quân, các loại đại nhân gì gì đó đều bị Đoạn Văn xuyên tạc tên họ trong đầu. Bất quá nơi này có mấy người còn làm cho Đoạn Văn lưu lại ấn tượng khá sâu sắc. Một vị là Bộ trưởng Tài chính Tả Luân, chỉ nhìn qua đã thấy là nhân vật tinh minh rồi, còn có một vị là một tướng quân, nghe lão đầu thì thầm nói hẳn là cứu cấp ma thú - Khổ Lạp Kỳ của đế quốc.

Đợi một hồi, từ phía sau đại điện một cô gái rất xinh đẹp bước ra, nàng có một khí chất làm Đoạn Văn hơi choáng váng, lệnh cho Đoạn Văn đi vào. Cứ phải đi theo phía sau cô gái mà hẳn cho là thị nữ, Đoạn Văn cảm thấy chán quá bèn cười rộ lên: " Vị tỷ tỷ này, người quả là xinh đẹp, trong Hoàng cung đúng là khác hẳn bên ngoài, ngay cả một thị nữ cũng là tuyệt thế mỹ nữ, chẳng trách ở bên ngoài ta tìm lời cả mắt cũng không thấy được mấy người, nguyên lai đều ở trong Hoàng cung cả." Cô gái nghe Đoạn Văn nói xong, cả người nhất thời khựng lại, Đoạn Văn thiếu chút nữa xô cả vào người nàng, may mà Đoạn Văn còn phản ứng kịp thời mà dừng lại.

"Ai nha! Nàng sao đột nhiên đứng lại bất thành linh như vậy, may mà là ta đấy... Nếu gặp người khác chắc đã sớm không phản ứng kịp mà xô tới rồi, hơn nữa còn tranh thủ đụng vào người cho nàng ngã ra, rồi tiện tay 'vô tình' đụng vào những nơi đặc thù trên thân thể nàng, tệ hơn nữa là không cần thận chạm vào đôi môi nhỏ nhắn thơm phưng phức của nàng nữa, hoặc là ..."

Cô gái hiển nhiên không chịu được cái miệng trơ trẽn của Đoạn Văn cứ bô ba la trêu chọc, xoay người lại dùng một ánh mắt hình viên đạn giận dữ trừng trừng lườm Đoạn Văn, cả khuôn mặt hồng lên thật là đáng yêu. Thấy cô gái phản ứng như vậy, Đoạn Văn tiếp tục nói: " Nàng tức giận sao? Không cần phải tức giận, con gái tức giận rất dễ già, rất dễ sinh ra những nếp nhăn, rất kinh khủng đó! Không ngờ nàng tức giận lên lại còn xinh đẹp hơn nhiều, hơn nữa còn có một loại phong tình khác. Nàng còn đứng đó làm gì, lo đi trước dẫn đường đi. Bệ Hạ đang chờ mà!"

Cô gái trừng mắt nhìn Đoạn Văn, đá đá chân, rồi xoay người tiếp tục đi tới. Một hồi sau hai người đã tới một căn phòng rất lớn. Chỉ thấy ở hai bên có không ít thị nữ và thị nam đứng chầu, ở giữa có một cái giường rất lớn, trên giường có một trung niên nam tử mặc dù đang hôn mê nhưng vẫn rất uy nghiêm, trên mép giường có một đại mỹ nhân đang ngồi với một vẻ cực kỳ cao quý, không cần phải nói ai cũng biết đó là Hoàng Hậu, bên cạnh Đoạn Văn còn thấy được cả " Thực nhân " - Khải Sát Lâm Công chúa, rồi Đoạn Văn lại còn thấy Lị Lị Lộ - cô gái xinh đẹp đã dẫn đi hẳn tìm phòng Hiệu trưởng ở Học Viện. Chẳng lẽ Lị Lị Lộ cũng là con gái của Tra Lí? Ngắm lại ngày đó Lị Lị Lộ hỏi mấy câu kỳ quái, Đoạn Văn lúc đó rất ngạc nhiên. Tra Lí này quả là đáng chết, không ngờ lại sinh ra con gái xinh đẹp như vậy, bất quá làm sao không thấy con trai nhỉ? Chẳng lẽ không có Hoàng tử? Kỳ thật không ngờ Đoạn Văn đoán đúng. Hoàng đế Thiên Long Đế Quốc quả thật không có hoàng nam, con cái của hắn đều là Công chúa. Bất quá ở thế giới này, Công chúa cũng có thể kế thừa đại thống trở thành Nữ hoàng.

Hoàng Hậu thấy Đoạn Văn tiến đến, vội xoay người đứng lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân tỏa ra khí chất rất uy nghiêm. Chỉ thấy nàng chỉ vào Đoạn Văn rồi nói với cô gái bên cạnh : "Lợi nhi, vị này chính là Đoạn Văn hã!"

"Đúng vậy, Mẫu hậu!" Cô gái kia cung kính trả lời .

Câu trả lời của cô gái làm Đoạn Văn cả người run lên, " Mẫu hậu? Ai biết vị tiểu mỹ nhân này cũng là Công chúa? Trời giết ta rồi ! Dám giỡn mặt với Công chúa ! Mươi đầu cũng không đủ chém." Nghĩ vậy Đoạn Văn bất giác sờ sờ cổ của mình, cả người run lên. Nguyên lai, cô thị nữ trong mắt Đoạn Văn chính là đại công chúa Khải Lợi, chỉ là Khải Lợi bình thường có vẻ hơi tùy tiện, không có người hộ tống nên làm Đoạn Văn nghĩ là không có " Hoàng gia khí ". Đoạn Văn nhìn về phía Khải Lợi, chỉ thấy Khải Lợi đại công chúa đang dùng ánh mắt hí hửng và nụ cười ma quỷ nhìn hắn. Bất quá Đoạn Văn cũng không phải chưa từng gặp những tình huống mặt thế diện như vậy. Chỉ một hồi sau, Đoạn Văn đã có lại phản ứng như thường. Làm bộ vịn vịn hông, Đoạn Văn lại ném về phía Công chúa một cái nhìn đầy đưa đẽ tiện, cái miệng rộng của hắn bỗng chu ra, làm bộ như bắn ra một cái hôn gió. Thấy cảnh này Khải Lợi giật nảy cả người. Rồi Đoạn Văn chỉnh sắc lại, sau đó mới hướng về phía các vị đại nhân vật ở đây hành lễ: " Đệ tử là Đoạn Văn, ra mắt Hoàng Hậu, ra mắt các vị Công chúa."

"Tốt lắm, không cần đa lễ. Phở Hi Kim đại sư nói cấp bậc Tế tự của người đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, vậy nhờ người khám cho Bệ Hạ một chút đi !" Hoàng Hậu nói, rồi khoát tay ra hiệu cho Đoạn Văn. Mặc dù rất không tin tưởng về cấp bậc tế tự của Đoạn Văn, nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, biết đâu hẳn có biện pháp biến ngựa chết thành ngựa sống thì sao! Về mặt khinh thường và không tín nhiệm của Hoàng Hậu dù là rất

nhỏ, nhưng Đoạn Văn cũng thấy rõ ràng. Đã vậy thì Đoạn Văn làm sao chịu được chứ? Sau đó Đoạn Văn tiến lên cẩn thận kiểm tra Tra Lí Bệ Hạ. Một lát sau, Đoạn Văn cuối cùng cũng tìm ra bệnh chứng của Hoàng đế. Sau đó hắn đứng lên hỏi Hoàng Hậu: "Thưa Hoàng Hậu, xin hỏi Bệ Hạ bắt đầu hôn mê vào lúc nào?"

"Buổi chiều hôm qua." Hoàng Hậu trả lời.

"Có phải Bệ Hạ trước kia thường xuyên bị văng đầu hoặc là đột nhiên lão đảo?" Đoạn Văn tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy! Người làm sao biết được, chúng ta luôn luôn giữ bí mật về việc này, ngoại nhân căn bản không biết được. Hơn nữa chúng ta cũng bí mật mời các Tể tự xem qua, bọn họ đều không tìm ra chứng bệnh gì cả. Trước kia thỉnh thoảng Bệ Hạ nếu có hôn mê đều chỉ là những cơn sóc rất nhỏ, thật không ngờ hôm qua sau khi ở Triều đường về nhà, Bệ Hạ đột nhiên lại một lần nữa hôn mê, cho đến giờ vẫn không tỉnh lại."

Hoàng Hậu rất hưng phấn, Đoạn Văn đã có thể nói ra được bệnh chứng thì nhất định có thể chữa khỏi cho Bệ Hạ.

Suy nghĩ một hồi, Đoạn Văn đứng dậy, lạnh lùng nói: "Ta biết Bệ Hạ bị bệnh gì, hơn nữa ta cũng có thể chữa được. Bất quá..."

"Bất quá cái gì? Chẳng lẽ còn muốn được tài sản quý gì? Đừng lo lắng. Chỉ cần người có thể trị khỏi cho Bệ Hạ, bản Hậu nhất định phong tước cho người!" Hoàng Hậu vừa nghe Đoạn Văn nói "bất quá", có vẻ rất khẩn trương sốt ruột.

Đoạn Văn lạnh lùng nói: "Đầu tiên, mời các người chịu khó nghe ta kể một câu chuyện cũ, một câu chuyện của tổ tiên ta."

Sau đó Đoạn Văn đem câu chuyện về Hoa Đà đã nói với Phò lão đầu lúc trước kể lại một lượt với tất cả mọi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu Thoại Lương Cá Chúng Nữ Tiểu

Sau khi nghe Đoạn Văn kể xong câu chuyện, tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc. Hoàng Hậu hỏi Đoạn Văn với vẻ nửa ngờ nửa tin: "Người ý là nói Bệ Hạ cũng giống như vị Hoàng đế trong câu chuyện của người hả? Nghĩa là phải điều trị bằng cách bừa đầu ra hay sao? Phương pháp này quả là khó chấp nhận."

Đoạn Văn không nói gì, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc. Một lát sau, Đoạn Văn nói tiếp: "Kỳ thật giải phẫu não cũng không phải nguy hiểm như các người tưởng tượng đâu, chỉ cần đục thủng xương sọ, đem khối u bên trong cắt sạch đi là xong".

Dừng một chút, nhìn bốn phía, Đoạn Văn phát hiện sắc mặt Hoàng Hậu rất tiêu sái, các vị Công chúa kia thì mặt mũi càng trắng bệch ra. Đoạn Văn nói tiếp: "Kỳ thật, ta cũng có thể dùng một phương pháp trị liệu khác. Bất quá phương pháp này không thể trị hết gốc rễ của căn bệnh, bị u não ác tính, đại khái cũng có thể sống thêm được một hai năm nữa! Nhưng mà Bệ Hạ sẽ phải liên tục trị liệu hàng ngày không ngưng nghỉ."

Nghe Đoạn Văn nói, mấy vị Công chúa và Hoàng Hậu lúc đầu rất vui vẻ, nhưng vẻ mặt vui mừng lập tức lắng xuống. Mấy vị Công chúa đều nhìn về phía Hoàng Hậu. Hoàng Hậu có vẻ rất khó xử, thân làm một mẫu nghi thiên hạ của một quốc gia, nàng không dám đem tính mạng của Hoàng Đế ra đùa giỡn. Thấy vẻ mặt thống khổ dằn vặt của Hoàng Hậu, Đoạn Văn cười cười: "Kỳ thật Hoàng Hậu không cần quá lo lắng, đối với ta mà nói, chuyện này chỉ là thủ thuật rất nhỏ mà thôi. Nếu không ta sẽ làm cho Bệ Hạ tỉnh trước, rồi để Bệ Hạ tự mình quyết định."

"Cái gì? Người có khả năng làm Bệ Hạ tỉnh lại sao? Người sao không nói sớm một chút!" Hoàng Hậu rất hưng phấn, trong lời nói pha chút trách cứ. Chỉ cần Bệ Hạ có khả năng tỉnh lại thì tất cả đều coi như đã được giải quyết. Khóe miệng Đoạn Văn khẽ nhếch lên vài cái: "Người lúc này không kêu ta làm, bây giờ còn nói gì nữa? Hoàng Hậu giỏi thật đó, dám giỡn mặt với ta, ta cho lão công của người đi gặp quỷ bây giờ! Hừ!" Bất quá Đoạn Văn cũng chỉ dám mơ mộng trong đầu, làm gì dám nói ra lời.

Đoạn Văn tiến lên dùng phương pháp châm cứu kích thích vài huyệt đạo trên não bộ của Tra Lí Bệ Hạ, tạm thời khống chế não của Tra Lí, giảm bớt áp lực trong đầu. Một lát sau, Hoàng đế Bệ Hạ uy nghiêm đã tỉnh lại. Đoạn Văn ra vẻ cung kính lùi sang một bên. Tra Lí mở mắt, ngỡ ngàng hỏi Hoàng Hậu xem xảy ra sự tình gì, Hoàng Hậu ngồi sụp xuống giường khóc nức nở, áp a ập ứng bẩm báo mọi việc. Qua một hồi lâu, Tra Lí mới hiểu được đại khái câu chuyện, liền gọi Đoạn Văn vào. Hoàng đế Bệ Hạ vì đại đánh giá Đoạn Văn một cách cẩn thận cả nửa ngày, rồi chính sắc nói: "Người là Đoạn Văn há? Mấy hôm trước Phò Hi Kim có nhắc tới người, hắn đánh giá người là: năng lực kỳ lạ, thông minh tuyệt đỉnh! Vô luận là Tể tự thuật hay là trí tuệ, hẳn đều tán thưởng người không hết lời."

Lão đầu lại đánh giá ta cao như vậy ha!

"Đó là sự phụ quá khen, tại hạ chỉ là một Tể tự bình thường, vô tài vô đức. Hơn nữa tự thân thực lực càng tệ hại, đến cả một hỏa cầu cũng không cách nào phát ra được, thực sự là một 'ma pháp bạch si'." Đoạn Vân này lại giờ thói làm bộ khiêm nhường.

Tra Lí khoát tay, nói: "Người nói thành thật với bản Hoàng xem nào, nếu ta không chịu chữa trị, ta còn có thể sống bao nhiêu ngày?"

"Không vượt qua nửa tháng!" Câu trả lời của Đoạn Vân thật ra không sai, khối u trong não của Tra Lí Hoàng để đã rất lớn, phỏng chừng chỉ qua vài ngày nữa là có thể biến thành người lẫn thần ngây dại rồi. "Bất quá nếu dùng phương pháp châm cứu, huyệt, cũng là mấy cái kim hiện nay đang cắm đầy trên đầu của lão, phỏng chừng có thể sẽ sống được nửa năm nữa."

"Không phải nói là một hai năm sao? Làm sao lại biến thành còn nửa năm vậy?" Tra Lí có vẻ rất khó hiểu, Hoàng Hậu rõ ràng nói là hẳn có thể còn sống một hai năm cơ mà.

"Một hai năm là chỉ nói về việc Bệ Hạ còn sống thôi, ta nói khoảng chừng nửa năm là nói về việc Ngài có thể sẽ còn sống khoảng chừng nửa năm nữa rồi biến thành đời sống thực vật hoặc thành người ngây ngốc, e hèm, đời sống thực vật nghĩa là toàn thân không thể nhúc nhích được nữa." Đoạn Vân tiếp tục giải thích.

Tra Lí nghe đến đó, sắc mặt trở nên rất khó coi. Theo như Đoạn Vân chẩn đoán bệnh tình cho mình thì có thể nói rằng Đoạn Vân hiểu rõ trạng thái của mình, điều này khiến cho lão không thể không tin. Lão trầm giọng tiếp tục hỏi: "Nếu dựa theo những gì người nói, việc mổ não khai não trị liệu, người nắm chắc được mấy thành?"

"Bảy thành!" Kỳ thật Đoạn Vân có thể chữa trị cho lão một cách hoàn toàn an toàn, nhưng mọi sự đều không bao giờ hoàn hảo cả, mà hẳn trước giờ không muốn nói chuyện gì quá khẳng định.

Tra Lí Bệ Hạ đáng thương suy nghĩ hồi lâu, rồi ra lệnh: "Người đâu, truyền tất cả văn võ đại thần mau tới Tẩm Cung của ta nghị sự, Đoạn Vân người ra sau nghị đi. Ta sẽ truyền gọi người sau!"

Đoạn Vân cung kính lui ra, còn mấy vị Công chúa cũng bị Tra Lí đuổi cả đi. Đoạn Vân đi theo mấy vị Công chúa cùng nhau đi ra ngoài. Các đại thần lần lượt tiến vào Tẩm Cung của Hoàng đế. Cách tòa Tẩm Cung của Hoàng đế không xa, có một phòng khách nhỏ. Nơi đây mấy vị Công chúa tra tra hỏi hỏi Đoạn Vân về bệnh tình Phụ vương các nàng. Đoạn Vân cũng không có gì giấu diếm, trả lời rành rọt mọi chuyện. Thấy Lị Lị Lộ đang đứng một bên, Đoạn Vân vội vàng vái chào: "Đoạn Vân bái kiến Công chúa, ngày ấy vì sao Công chúa không cho ta biết thân phận vậy? Việc đó đã làm tại hạ vui quá nên đường đột mà mạo phạm nàng." Lị Lị Lộ cười nhẹ, vẻ lo lắng trên mặt không hề giảm bớt, nhạt giọng nói: "Công chúa thì đã sao? Huống chi ta cũng không thể xem là Công chúa chính thức."

"Ai nói Lộ Lộ tỷ của chúng ta không phải là Công chúa, Lộ Lộ tỷ mặc dù là con gái của Đại tướng quân, nhưng Phụ hoàng đã sớm nhận Lộ Lộ tỷ làm Dưỡng nữ rồi, hơn nữa Phụ hoàng lại còn rất yêu thích Lộ Lộ tỷ nữa." Khải Sát Lâm đứng một bên nói xen vào. "Ái chà! Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là sư tỷ! Sư tỷ gần đây có mạnh khỏe không?" Đoạn Vân vừa thấy Tam Công chúa Khải Sát Lâm lập tức nở nụ cười niềm nở, nhớ tới cảnh nàng bị mình chọc tức bỏ chạy mà Đoạn Vân cười thầm.

Khải Sát Lâm vừa thấy sắc diện đỏ của Đoạn Vân lập tức làm mặt lạnh, không thèm để ý đến hắn. Đoạn Vân cũng không chấp nhất, thấy Khải Lợi đứng cạnh đó, Đoạn Vân kéo Lị Lị Lộ qua một bên, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt ửng hồng của Lị Lị Lộ, hỏi: "Lị Lị Lộ Công chúa, vị Công chúa bên kia là vị nào vậy, người giới thiệu cho ta một chút được không?" Lị Lị Lộ dùng một vẻ mặt rất kỳ quái nhìn Đoạn Vân, lạnh lùng nói: "Đó là Đại Công chúa Khải Lợi, vậy rồi sao? Người còn muốn theo đuổi người ta hả. Tình lại đi cung! Khải Lợi đã bị gả cho Nhị vương tử Lôi Ngao Đế Quốc rồi." Đoạn Vân nhìn nàng tròn mắt, nhẹ giọng nói: "Ta không có ý gì đâu, nếu cần theo đuổi ta sẽ theo đuổi nàng. Lúc vừa rồi khi nàng đưa ta đi vào, ta vì tưởng nàng là thị nữ nên đã đùa giỡn một chút." Lị Lị Lộ vừa nghe Đoạn Vân nói tới đây giật bắn mình, hẳn là loại người nào vậy?

Thấy dáng vẻ kinh hãi của Lị Lị Lộ, Đoạn Vân lại hỏi tiếp: "Về mặt người làm sao vậy? Chẳng lẽ người cũng bị gả cho một Vương tử của một quốc gia khác hay sao? Ai dà! Quá đáng tiếc!" Lị Lị Lộ vừa nghe Đoạn Vân nói xong, đá đá chân, mặt đỏ ửng lên, nói về thẹn thùng: "Người nói vậy, ta không phải là Công chúa chính thức, người ta vẫn chưa có ai mà!" Lị Lị Lộ khẩn cấp đính chính, thanh âm khá lớn.

Đoạn Vân ho nhẹ một tiếng: "Khục khục! Ta nghe rồi, người không cần phải nói lớn tiếng như vậy." Lị Lị Lộ thấy mấy vị Công chúa chung quanh đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, liền rất quần bách, chân ngọc chỉ muốn tìm đá vào một vật gì đó. Sao mà mình thất thố như vậy chứ? Đùng là đáng chết.

Khải Sát Lâm thấy Đoạn Vân uốn ba tấc lưỡi một cách qui quyết, miệng nhỏ giọng thì thầm: "sắc lang"! Lúc nào cũng câu dẫn nữ hài tử ngây thơ. Không phải người tốt.

Còn Khải Lợi Công chúa thì vẻ mặt đau thương, có lẽ tâm tình của nàng đều để hết vào bệnh tình của lão Hoàng đế

Đoạn Vân nói một chặp, rồi quay về Khải Lợi Công chúa nói: "Đại Công chúa, kỳ thật nàng không cần quá lo lắng. Có ta ở đây, Bệ Hạ hoàn toàn có thể bình phục thôi. Hay là để ta kể chuyện vui cho nàng nghe nhé!" Sau đó Đoạn Vân bắt đầu huyền thuyên trong phòng.

"Một đám tiểu nghê (một loại động vật rất nhỏ rất giống với con kiến) bò lên trên lưng một con voi thất cấp ma thú, nhưng bị gạt rơi xuống, chỉ có một con tiểu nghê chết sống cũng ôm chặt lấy cổ của con voi này. Đám tiểu nghê phía dưới kêu to: cần nó chết đi, cần nó chết đi, thằng nhỏ, cho mẹ nó cũng không nhận ra!"

Có lẽ câu chuyện tiểu hài của Đoạn Vân hơi khó nghe, hoặc các vị Công chúa đều đang lo lắng về bệnh tình của Hoàng đế, mấy câu nói đùa này chỉ làm cho nỗi lo của các nàng hơi bớt đi một chút, khẽ nở những nụ cười xinh đẹp. Đoạn Vân vẫn không chịu bỏ cuộc, lại kể một chuyện khác: "Một con sùng thú bò lên trên bàn ăn của người, lấy một con gà nướng tha đi, người giận dữ nói: nếu nhà người mà dám làm gì con gà nướng đó, ta sẽ đối xử với người y như vậy. Kết quả là con sùng thú đó liếm vào đít con gà, người ngất xỉu, sùng thú sướng quá nói: đồ ngu, xem ai lợi hại hơn?"

Ha ha ha! Lúc này mấy vị Công chúa đều nhìn không được cười phá lên. Nơi này vốn chỉ cách phòng ngủ Tra Lí không xa, hơn nữa các Công chúa đều cười phá lên, tiếng cười thánh thót cộng hưởng vang đến tận Tẩm Cung của Tra Lí Bệ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Khai Lô Thủ Thuật Y Tra Lý

Mấy vị Công chúa đang cười rất vui vẻ, lúc này Hoàng Hậu lừng lững đi đến. Thấy chúng ta, Hoàng Hậu nghiêm mặt, rất tức giận nói: "Các người rốt cuộc đang làm gì ở đây? Phụ hoàng của các người hôm nay lâm trọng bệnh, các người cao hứng làm phải không?"

Nghe Hoàng Hậu vừa nói như vậy, vẻ mặt của các vị Công chúa lập tức trầm xuống. Đích xác mặc dù Đoạn Vân nói hẳn có thể chữa khỏi cho Phụ hoàng của các nàng, nhưng ai dám cam đoan Đoạn Vân nhất định làm được chứ. Suy nghĩ đó nếu như bị Đoạn Vân nghe được, Đoạn Vân nhất định sẽ nhảy dựng lên: ai dám nói bốn thiếu gia không chữa được? Bốn thiếu gia lập tức chữa thử cho các người xem, không chỉ nói năm, cho dù là mười lăm người, bốn thiếu gia cũng nhất định chữa khỏi cho bằng hết sạch.

Hoàng Hậu thấy các Công chúa đã trở về hình ảnh rất ôn hòa nhu thuận hàng ngày, khẽ gật đầu rồi chuyển sang Đoạn Vân, nói: "Đoạn Vân, Bệ Hạ truyền người đi vào!" Đoạn Vân vái Hoàng Hậu một lễ, đứng dậy đi thẳng về phía Tẩm cung. Chỉ chốc lát sau, Đoạn Vân đã đi tới Tẩm cung của Tra Lí Bệ Hạ, các vị đại thần đều ở chỗ này cả. Thấy Đoạn Vân đi đến, Tra Lí trực tiếp nói luôn: "Đoạn Vân, ta quyết định cho phép người giải phẫu đầu của ta!"

"Bệ Hạ, xin nghĩ lại đi!" Tra Lí vừa nói xong, lập tức đã có vài vị đại thần đứng lên phản đối. Đoạn Vân cũng không thèm quan tâm tới bọn họ, trị hay không trị là tùy vào các người, đối với ta không có tổn thất gì. Tra Lí lúc này có vẻ rất tức giận, lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ các người phải nhìn thấy ta chết các người mới vừa lòng! Phô Hi Kim ái khanh, Đoạn Vân là đệ tử của người, người có tin y thuật của Đoạn Vân không?"

Phô lão đầu lập tức đứng dậy, nói: "Bệ hạ, y thuật của Đoạn Vân là không thể nghi vấn. Hẳn đã từng chữa khỏi cho vị thần, gần đây Đoạn Vân lại dùng bí pháp chữa cho ta việc bị mất ma lực do bị ma lực cản trở, hiện nay đã khôi phục hơn phân nửa, hơn nữa, ta còn thấy Đoạn Vân chữa khỏi cả thương tổn do thần cấp gây nên." Phô lão đầu vừa nói xong, cả đám văn vũ bá quan lập tức há hốc mồm. Có thể chữa khỏi thần cấp thương tổn, vậy Đoạn Vân chẳng phải là đã đạt tới tiêu chuẩn của Thần cấp Tế tự rồi sao? Đại lục này đã bao nhiêu năm rồi không thấy xuất hiện Thần cấp Tế tự, bằng không mấy lão Kiểm thần, Pháp thần đâu có trở nên vô giá như vậy. Ở đây, bị thần cấp cao thủ đánh bị thương thì người cứ ở đó mà chờ chết đi! Bởi vì không ai có thể cứu được người, một vết thương nhỏ cũng đủ để cho người chảy máu đến chết.

"Im lặng! Những lời này đã nói lên rất nhiều? Được, bốn Hoàng quyết định tiếp nhận trị liệu của Đoạn Vân. Đoạn Vân, khi nào thì chúng ta có thể bắt đầu?"

Tra Lí Bệ Hạ nói với khí thế không giận mà uy, toàn bộ văn vũ bá quan lập tức im thin thít. Đoạn Vân cũng cung kính hướng về Hoàng đế Bệ Hạ vái một lễ, rồi nói: "Bắt đầu lúc nào cũng được. Bất quá ta cần phải lấy mấy quyển trục, nhưng trên người ta lại không có! Hơn nữa ta phải nhờ một người thợ cắt tóc, cạo trọc đầu cho Bệ Hạ trước. Hơn nữa ta hy vọng có một nơi thanh tịnh để tiến hành phẫu thuật, do đó ...."

"Được, người đâu, đưa Đoạn Vân đến Quốc khố cấp cho hẳn tất cả những gì cần thiết, nửa giờ sau bắt đầu tiến hành trị liệu. Quân thần có thể giải tán!"

Nửa giờ sau, Đoạn Vân rất cao hứng đi tới trước mặt Tra Lí. Sao hẳn lại cao hứng? Một chuyến vào Quốc khố, hẳn đã tham ô một xấp đầy những quyển trục, không nói hẳn lấy một đồng quyển trục trị liệu thất bát cấp, Đoạn Vân lại còn tiện tay cầm nhầm hơn mười quyển trục công kích nữa. Cái gì? Người sợ có người thấy hả? Nói đùa thể nào ấy chứ, Hoàng đế Bệ Hạ không phải nói hẳn có thể lấy tất cả những gì hẳn cần sao? Không lấy thì uống phí quá! Với lại, ở đó có hàng mấy trăm gần một ngàn trương quyển trục, giờ có thiếu hơn mười trương ai mà biết?

Tra Lí bây giờ đã biến thành một gã đầu trọc, đang trong phòng đợi Đoạn Vân chỉ có Tra Lí và cửu cấp ma thú Khố Lạp Kỳ. Vì phương pháp trị liệu của Đoạn Vân có điểm đặc thù, Khố Lạp Kỳ được lệnh chỉ được trông chừng cho Đoạn Vân, vô luận Đoạn Vân làm cái gì cũng không được quấy rầy hẳn. Đoạn Vân nói với Tra Lí: "Bệ Hạ, để trị liệu cho tốt, ta sẽ phải không che thân thể của Ngài. Ngài sẽ không có đau đớn gì đâu, cũng không có tri giác gì nữa."

Tra Lí gật gù đầu, nằm ngay ngắn trên bàn phẫu thuật. Đoạn Vân lại một lần nữa quay sang Khố Lạp Kỳ nói: "Tướng quân, vô luận người thấy ta làm cái gì, người cũng không cần kinh hoàng. Bởi vì một khi người làm một động tác nhỏ thôi cũng có thể có ảnh hưởng tới ta, có thể chỉ cần làm tay ta run một chút cũng đủ để Bệ Hạ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Người chỉ cần đứng xa xa nhìn ta là được, ngàn vạn lần không được cử động!" Khố Lạp Kỳ khẽ gật đầu, đi đến một góc nhà, lẳng lặng ngồi xuống.

Đoạn Vân kiểm tra lại một lần nữa các loại công cụ, rồi bắt đầu phẫu thuật vòm sọ.

Đầu tiên Đoạn Vân dùng chút thuốc mê làm cho Tra Lí hôn mê đi, lại dùng ngón châm cắm vào các huyệt đạo trên đầu Tra Lí, tìm ra vị trí tương đối của u não, rồi dùng bút vẽ một hình vuông. Lúc này Đoạn Vân liếc nhìn Khó Lạp Kì ở phía xa, hần cứ lẳng lặng ngồi ở đó. Đoạn Vân không thèm để ý đến hần nữa, trực tiếp bắt đầu bước thứ hai: mở hộp sọ. Đoạn Vân hít sâu một hơi, bắt đầu hạ đao. Lúc này tâm thần của Đoạn Vân hoàn toàn đắm chìm vào thủ thuật nơi tay, hần trước tiên dùng kim châm để tránh cho Tra Lí bị mất máu quá nhiều. Sau đó cứ theo hình đã vẽ mà tiếp tục. Hình vuông lúc này đã bị rọc ra ba cạnh, rồi lấy da đầu gạt sang một bên. Bước thứ hai là phá vỡ xương sọ. Tiếc là thời đại này không có cưa điện chuyên dụng cho phẫu thuật, việc phá vỡ xương sọ chỉ có thể dùng phương thức dã man nhất - trực tiếp bẻ ra. Việc này là một kỹ thuật sống còn, nhẹ thì bở không ra, mạnh quá thì coi như Tra Lí không kịp trắng trời rồi. May mà dao phẫu thuật bằng inox của Đoạn Vân cũng khá sắc, chỉ khẽ nhấn vào một chút, xương sọ đã bị mờ ra không ít, thấy gần được rồi, Đoạn Vân cầm lấy miếng xương sọ cạy mạnh một phát, bộ phận xương sọ của Tra Lí cuối cùng cũng rơi ra. Rót cục hần đã thấy những thứ bên trong. Chắc, một khối u lớn quá! Theo như Đoạn Vân chuẩn đoán từ trước, khối u não của Tra Lí tối đa khoảng chừng lớn bằng ngón cái thôi, không ngờ lại còn lớn hơn cả một quả bóng bàn. Cơ thể người ở đây thật biến thái, u não lớn như vậy mà vẫn có thể sống đến bây giờ!

Tiếp theo là công đoạn mấu chốt nhất trong ca phẫu thuật: cắt lấy khối u từ đại não. Khi làm việc này nếu tay Đoạn Vân khẽ run, lỡ tay phá hủy đại não của Tra Lí, thì Tra Lí cho dù không chết cũng sẽ biến thành ngu ngốc. Đoạn Vân nín thở ngưng thần, quan sát cẩn thận xem mình cần phải hạ đao như thế nào để đảm bảo an toàn nhất. Dứt dứt vài cái, Đoạn Vân cuối cùng hạ đao. Chỉ thấy tay trái hần cầm lấy khối u, tay phải nhẹ nhàng cất gọn. Từng chút, từng chút... Đoạn Vân một mạch phải cắt hơn mười đao mới hoàn toàn cắt hết khối u to gần bằng quả bóng bàn ra khỏi đại não của Tra Lí. Đoạn Vân thở phào nhẹ nhõm. Sự tình kể tiếp thì Đoạn Vân đã sớm rất thành thục rồi, đem quyền trực áp vào đó một chút thôi, quá đủ rồi. Người hỏi sao chỉ lấy có một chút thôi hả? Hời ngu vậy mà cũng hỏi. Một vết thương bé tí xiu, chỉ đục thủng não bộ một lỗ thôi, người dùng cho lăm vào tưởng sẽ hữu dụng sao? Nói chứ chỉ dùng để làm liền vết thương do vết cắt u não thôi mà, xương đầu và da đầu còn chưa ráp vào nữa là! Bộ tưởng khối u dài lăm sao?

Sau đó ráp lại xương đầu, dùng quyền trực áp vào một lượt, xương đầu đã liền lại rồi; da đầu thì đơn giản hơn, sử dụng quyền trực Hồi xuân thuật. Xong!

Cuối cùng Đoạn Vân rút ngón châm ra, cắm loạn vào các huyệt đạo, kích thích làm cho máu trên đầu của Tra Lí lưu thông. Hần cũng kích thích một vài huyệt vị, làm cho Tra Lí tỉnh lại nhanh hơn. Rồi hướng về phía Khó Lạp Kì đứng một bên đang trợn mắt há hốc mồm ngoắc ngoắc, ra hiệu cho hần biết là phẫu thuật đã kết thúc, hần không cần phải khản khản như vậy nữa. Khó Lạp Kì phải mất một lúc lâu mới có được phản ứng. Theo hần thấy, Đoạn Vân thuần túy là đang mưu sát. Nếu không có mệnh lệnh của Bệ Hạ, Khó Lạp Kì đã sớm đi tới bắt giữ Đoạn Vân từ khuya rồi.

Đoạn Vân nói: "Khó Lạp Kì tướng quân, cuộc phẫu thuật phi thường thuận lợi, Bệ Hạ đợi một lúc nữa là có thể tỉnh lại rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiên Long Phong Thưởng Thành Bá Tước

"Cái gì? Tốt quá!" Khó Lạp Kì mặc dù nói thế nhưng vẫn không tin Đoạn Vân, hần cần thấy Bệ Hạ tỉnh lại trước rồi mới tin Đoạn Vân được. Đoạn Vân cũng không thèm để ý, dù sao chuyện của hần đã xong rồi, các chuyện kế tiếp hần không muốn xen vào nữa.

Theo như lời Đoạn Vân, Tra Lí Bệ Hạ trong vòng một canh giờ sẽ tỉnh lại. Thấy Bệ Hạ vô sự, đám quần thần rất cao hứng, tới tấp không ngừng cầu nguyện "Trời cao phù hộ cho Bệ Hạ!", nhất là các vị Công chúa và Hoàng Hậu, cứ vậy cứ vậy lấy Tra Lí vừa mới tỉnh lại không lâu mà khóc lóc như mưa như gió. Giải quyết được nỗi khổ khó đã hơn một năm do căn bệnh nan y của mình, Tra Lí Bệ Hạ mặt rùng rợn đại thịnh, cứ cầm tay Đoạn Vân lắc một mạch mà cười đến nỗi không ngậm miệng lại được nữa.

Đoạn Vân kiên trì đứng một bên mà chờ đợi! Chờ cái gì vậy? Đương nhiên là phong thưởng rồi! Cứu mạng cho Hoàng đế kiểu gì cũng sẽ được phong một cái chức tước gì đó chứ hả?

Rất cục chuyện chính cũng tới rồi, Tra Lí Bệ Hạ cười nói với mọi người: "Bổn Hoàng hôm nay rất cao hứng, quyết định mở đại yến khao đãi quần thần. Hôm nay, chính là Đoạn Vân đã đề cho chúng ta chứng kiến một kỳ tích của Tế tự giới. Hần không chỉ cứu mạng cho bổn Hoàng, cũng là người cứu thế cho thiên thiên vạn vạn người dân của Thiên Long. Do đó bổn Hoàng quyết định đem việc Đoạn Vân cứu quả vương đại cáo thiên hạ, cả nước cùng kỷ niệm. Đoạn Vân nghe phong thưởng đây!"

Mẹ kiếp, đợi lâu như vậy rốt cục mới nói tới chính đề, Đoạn Vân vội vàng quì một gối xuống, lúc này Tra Lí từ gãi thị giả rút ra một thanh kiếm kỳ sị, nhẹ đem kiếm đặt trên vai Đoạn Vân, nghiêm chỉnh phán: "Ta lấy thân phận là Thiên Long Đế Quốc Quốc chủ phong Đoạn Vân Tế tự làm Đế quốc nhị đẳng Bá tước, thường kim tệ trăm vạn, ban cho một tòa Bá tước Phủ. Cũng phong Đoạn Vân làm Đế quốc Hoàng gia Tế tự, cho hưởng quyền lợi được miễn không cần hành lễ với bất kỳ vị đại thần nào, vô sự thì không cần lên triều. Bổn Hoàng còn muốn thông báo cho các nước khác biết, Thiên Long Đế Quốc ta đã có một vị Tế tự năng lực cường hãn. Còn Đoạn Vân mãi mãi sẽ là niềm kiêu hãnh của Đế quốc!"

Nói xong, Tra Lí dùng ánh mắt rất kiên định nhìn thẳng vào Đoạn Vân, Đoạn Vân cảm thấy rất bất lực, chỉ khẽ gật đầu.

Kể tiếp là đại yến quần thần, Đoạn Văn hết một ly lại tiếp một ly không biết đã uống bao nhiêu chén. May mà rượu ở thế giới này chỉ có thể xem như đồ uống thường ở thế kỷ 21, bằng không Đoạn Văn chắc là đã say quắc cung thang. Hết cách rồi, vì uống ít quá, không say nhưng vẫn phải giả say. Ai, từ lượng ta sao độ này cao vậy chứ hả, lại không có cảm giác được say, nồng độ rượu ở đây cũng quá thấp, uống như uống nước vậy, cứ như vậy, nếu ta đem rượu của kiếp trước đến, không biết đám người ở đây có thích không nữa, biết đâu lại chẳng phải là một phương pháp kiểm tiền rất tốt nữa.

Đoạn Văn đang nghĩ tới đây thì lúc này Khố Lạp Kì đã đi tới, nói với Đoạn Văn về rất cung kính: "Đoạn Văn Tề tự đại nhân, ta Khố Lạp Kì muốn đến xin lỗi người."

Đoạn Văn rất kỳ quái, Khố Lạp Kì chưa từng đắc tội với ta mà, "Khố Lạp Kì tướng quân, người vì sao lại nói như thế?"

Khố Lạp Kì giải thích: "Đoạn Văn Tề tự đại nhân, trong khi Ngài chữa bệnh cho Bệ Hạ, ta hiểu lầm người, cho là người đang hại Bệ Hạ. Ta không nên nghĩ như vậy mới đúng."

Nghe xong Khố Lạp Kì nói xong, Đoạn Văn rất xúc động, cười nói: "Tướng quân, nhưng người cũng chưa làm cái gì thất thố cả!"

"Nhưng ta đã có ý nghĩ như vậy! Ta không nên hoài nghi Ngài, ta đã phạm sai lầm." Khố Lạp Kì rất thành khẩn.

Đoạn Văn cười cười, nói: "Khố Lạp Kì tướng quân, ta thấy người là một quân nhân tiêu biểu, Ngài hoàn toàn làm một việc mà quân nhân nên làm. Đó là hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh! Là quân nhân, sứ mạng là bảo vệ quốc gia! Chỉ có một mục tiêu kiên định là làm cho quốc gia phú cường, sứ mạng vĩ đại mang lại an bình cho nhân dân. Tới đây, chúng ta nâng chén, kính tất cả quân nhân đang bảo vệ biên cương quốc gia, chúc cho họ nhiệt huyết trung thành, bọn họ là những người đáng yêu nhất trên đời!"

"Nói tóm lại rằng bọn họ thực sự là những người đáng yêu nhất? Đúng, không ngờ Đoạn Văn thân làm Tề tự mà lại có kiến thức như thế. Bỏ Hoàng dám cam đoan, nếu Đoạn Văn là một tướng quân, nhất định sẽ là một tướng lãnh vĩ đại." Tra Lí Bệ Hạ lúc này đã đi tới cười nói.

"Bệ Hạ đừng cười ta! Ta cũng chỉ nói vài câu, nếu bắt ta đi chiến đấu, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa? A a!" Đoạn Văn rất hối hận, sao mình khi không lại nói ra những lời này! Đúng là ở không sinh chuyện mà?

"Ta đại diện cho tất cả biên cương tướng sĩ cảm ơn Đoạn Văn Tề tự! Cùng ly, uống!" Nói xong, Khố Lạp Kì ngửa đầu dốc sạch một hơi.

Từ yến đã tàn, sau khi dọn dờ Tra Lí Bệ Hạ một vài điều cần thiết phải chú ý kiêng kỵ, Đoạn Văn và Phở lão đầu kéo nhau về nhà.

Ngày thứ hai, các loại thưởng tứ của Hoàng đế đã lần lượt được bàn giao. Bá tước Phủ được xây giáp với phủ đệ của lão đầu, vì vậy Đoạn Văn nhờ người đập tường nối thông hai nhà, đem hai phủ đệ hợp thành một. Một trăm vạn kim tệ cũng được giao cho hắn, đó là mười trương mười vạn kim tệ. Nhìn một trăm vạn kim tệ này, Đoạn Văn tự nhiên nổi lên ý nghĩ về cuộc đấu giá mười vạn Tây tử Đan của mình, không biết có khả năng bán được bao nhiêu tiền đây, bất quá phỏng chừng sẽ không ít hơn trăm vạn đâu há. Đoạn Văn đã hỏi qua Diệp Cô Thành xem cuộc đấu giá còn bao nhiêu ngày, Diệp Cô Thành nói là còn ba ngày nữa. Nhìn hai tòa nhà vĩ đại nhưng trống rỗng, Đoạn Văn nhìn tới nhìn lui mà không thấy thuận mắt chút nào. Chắc là sắp tới phải đi mua vài người hầu, Tra Lí cũng quá hẹp hòi, đến ngay cả người hầu cũng không cho ta được vài tên. Đoạn Văn không biết đây là Tra Lí rất tôn trọng hắn mới làm như vậy. Thưởng tứ cũng là một môn học vấn. Dưới mắt người bình thường, việc tặng người hầu là không tín nhiệm thuộc hạ. Tại sao vậy? Là do trước kia có không ít Hoàng đế thích cái tai mắt của mình an bài vào các người hầu thưởng cho các đại thần, nhưng cuối cùng lại bị không ít đại thần phát hiện ra.

Ước Hàn đã có thể tự do đi lại rồi, Đoạn Văn kêu Ước Hàn tới kiểm tra toàn thân thể một lượt xong, sau đó nói: "Cơ bản đã khỏi hẳn, vài ngày nữa ta sẽ có cách làm cho người khôi phục lại thực lực. Ước Hàn, người có biết nơi nào có thể mua được người hầu hay không?"

Ước Hàn nghi hoặc ngẫm nghĩ, rồi nói: "Thiếu gia, Ngài đại khái cần bao nhiêu người? Nếu ít, ta có thể đến trung tâm chuyên môn huấn luyện người hầu, nếu nhiều thì phải đi đến chợ nô lệ."

"Còn có mua bán cả nô lệ? Ở đó mua bán cái gì thế?" Đoạn Văn nghe thế giới này còn có nô lệ, cảm thấy rất hứng thú.

"Thiếu gia, xã hội này trước nay đều có mua bán nô lệ, hơn nữa có không ít chủ nô lệ đều là đại quý tộc. Nô lệ bình thường đều là tù binh chiến tranh, còn có không ít là nô lệ thuộc dị tộc Thú Nhân, Tinh Linh, Ải Nhân, đương nhiên cũng có vài nô lệ là loài người, bất quá rất ít." Ước Hàn giới thiệu sơ lược cho Đoạn Văn.

"Sao! Thế à? Lạ quá nhỉ!" Đoạn Văn cười cười tỏ vẻ rất vui thích.

Chương 21: Thất Cấp Ma Thú Nhục Giới Mãi

Ngày thứ hai, Đoạn Văn mang theo Diệp Cô Thành và Ước Hàn đi tới chợ nô lệ của Thiên Long thành, nơi chứa đựng nhiều tội ác bí mật nhất và cũng là nơi phồn hoa náo nhiệt hàng đầu của Thiên Long Đế quốc. Đại diện cho tầng lớp thanh niên tân tiến và lương thiện của thế kỷ 21, Đoạn Văn rất không thích nơi này cũng như bầu không khí ngột ngạt ở đây.

Ở chỗ này, nô lệ bị đối xử như những loài động vật hạ đẳng, bị giam cầm theo cùng một cách thức giống nhau. Bọn họ đều bị coi rẻ, chỉ như là hàng hóa vật phẩm để mua bán, mặc tình cho người ta tha hồ sẫm soi lựa chọn rồi cò kè trả giá, ai ai cũng lộ ra dáng vẻ hết sức khổ sở đáng thương. Từ đầu đến chân bọn họ không còn chỗ nào không bị đánh đập, toàn thân yếu nhược bất thành nhân dạng, dường như có thể chết đi bất cứ lúc nào. Cũng còn có vài tên nô lệ trông có vẻ khỏe mạnh hơn một chút thì bị xích chặt vào một chuỗi gông cùm, chỉ cần có chút biểu hiện phản kháng dù là yếu ớt thôi thì cũng bị cho ăn no đòn.

Tất cả những cảnh tượng diễn ra trước mắt làm cho Đoạn Văn rất khó tiếp thụ, nhưng hắn có thể làm được cái gì đây? Cả xã hội này đã là bất công như thế rồi, Đoạn Văn dù có lòng trắc ẩn nhưng chỉ với lực lượng nhỏ nhoi đơn độc một mình hắn thì có thể thay đổi được cái gì, đầu chỉ là một điều tốt đẹp bé tẻo teo cũng là bất khả thi?

Tại chợ nô lệ này có không ít Thú Nhân cường tráng, còn có cả mười mấy người lùn thuộc Ải Nhân tộc, ngoài ra Địa Tinh cũng có rất nhiều. Sục sạo tìm kiếm cả nửa ngày trời nhưng Đoạn Văn không tìm thấy một mống nô lệ Tinh Linh nào, bèn quay lại hỏi Ước Hàn mới biết Tinh Linh nô lệ quá mức trân quý, không dễ dàng được người ta bày bán công khai ở đây.

"Thiếu gia, nơi này chỉ là mặt ngoài của chợ nô lệ thôi, ở đây chỉ bán những nô lệ hạ cấp giá rẻ, bên trong mới có hàng tốt hảo hạng. Chúng ta đi vào bên trong tìm mua!" Ước Hàn giới thiệu với Đoạn Văn một chút.

Đoạn Văn khẽ gật đầu rồi đi vào bên trong. Bọn họ đã tìm thấy được người chủ buôn bán nô lệ lớn nhất ở đây. Nhìn thấy vị này đích thị tướng tá mập mạp, tai to mặt lớn, ấn tượng của Đoạn Văn đối với lão rất là bất hảo. Vừa thấy dáng đi của hán tử béo mập này Đoạn Văn biết chắc lão bị bệnh thận hư, tuyệt đối về mặt tình dục là một tên liệt dương.

"A! Xin được hỏi vị thiếu gia này xưng hô như thế nào, ta là lão bản nơi đây tiện danh là Kiệt Khắc!" lão béo mập vừa nhìn thấy Đoạn Văn khí chất bất phàm liền biết hắn tuyệt không phải là thường nhân, vội vã lăn tới tiếp đón. Kỳ thật Đoạn Văn cũng nào có cái gì gọi là khí chất bất phàm, chỉ có điều hắn không có loại quan niệm phân biệt chủng tộc cũng như ý thức phân loại cấp bậc từng hạng người mà thôi.

"Vị này là tân nhiệm Đế quốc Bá tước Đoạn Văn Đại Tể tự đại nhân!" Ước Hàn vị quân gia này cũng rất là nhanh nhẩu bước lên giới thiệu chủ nhân. Lão bản mập béo giật mình đánh thót một cái, bụng phệ rung bần bật: "Ngài... đúng là vị Tể tự thân kỳ đã chữa khỏi quái bệnh cho Hoàng đế Bệ Hạ? Ôi... được diện kiến Ngài thế này thực sự là một niềm vinh dự lớn lao cho hạ nhân a, Ngài bây giờ đứng là Hồng nhân sùng thần trước mặt Bệ Hạ a! Hôm nay được chiêm ngưỡng tôn nhan quả nhiên khác thường, mà cũng thật không ngờ Ngài còn trẻ tuổi như vậy?"

Đoạn Văn thâm trầm mỉm cười khẽ gật đầu. Lão bản lại tiếp tục mở máy: "Bá tước đại nhân tôn kính, xin hỏi Ngài cần dạng nô lệ nào ạ? Ở nơi này ta có loại nô lệ tốt nhất chợ, chắc chắn Ngài cũng không thể ngờ tới, mà cũng chỉ có ta mới có khả năng sở hữu loại thượng phẩm này!"

Đoạn Văn hí mắt chăm chú nhìn lão bản, nhàn nhạt nói: "Ngươi nói là thật đấy à, ta đang cần Ma thú, hơn nữa phải là loại cao cấp a!"

"A!" Lão béo nghe Đoạn Văn nói như vậy trên mặt co rút vài cái, má phệ giãn giật một lúc, lát sau mới nói tiếp: "Bá tước đại nhân, kỳ thật ta có ở nơi này một con thất cấp ma thú, bị bắt làm nô lệ trong một đội ngũ ma thú tại rừng rậm, bắt quá về phương diện này thì..."

Thực ra Đoạn Văn chỉ là thuận miệng hỏi chơi, không ngờ có thật, mà là thất cấp ma thú nữa chứ. Thế thì có thể giao dịch về con ma thú này rồi: "Nói về phương diện nào cũng tốt, mau dẫn ta đi xem!"

Lão bản mập ú dẫn Đoạn Văn rẽ phải ngoặt trái vòng vo một hồi lâu mới đến được một cái sân kín đáo chứa một cái lồng sắt. Chỉ thấy một cái đầu ngu, không, chỉ là giống như đầu trâu đích thị hắc sắc ma thú cả tứ chi đều bị khóa chặt. Đoạn Văn còn phát hiện đầu trâu này bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì thương thế trầm trọng nên ngũ tạng bộ vị đã bị lệch lạc. Đoạn Văn chăm chú quan sát thất cấp lão ngu thật cẩn thận một hồi, quay về lão bản tròn trĩnh trực mà tròn mắt trắng dã: "Ngươi... đây là nhà ngươi định bán cho ta thịt của con ma thú này ư? Nó đã bị thương rất nặng rồi, có thể lập tức chết ngay, ngươi còn dám đem rao bán cho ta! Còn dám nói cái gì là cao cấp cái gì hảo hạng a? Ngươi có phải là coi thường ta dù chính là Hoàng gia Tể tự nhưng là mới tân nhiệm phải không? Ta nói cho nhà ngươi biết ta là đại biểu chân chính cho Hoàng gia, lừa gạt ta cũng chính là khinh rẻ Hoàng tộc đấy nha, ngươi có đúng là định làm phản phải không?" Kỳ thật lão ngu này cũng không có dễ dàng bị chết, bất quá thực lực bị thoái hóa xuống dốc là điều khẳng định.

Nghe Đoạn Văn càng nói càng muốn bới to chuyện, lại còn đem tội danh phản quốc chụp đến, lão bản bắt chợt trắng bệch cả mặt mày, cuống cuống cố nặn ra một nụ cười: "Thiếu gia... Ngài không thể nói lung tung như vậy, ta... không thể nào mà như vậy... như ý Ngài nói đâu a!"

"Ngươi nói ý ta là cái ý gì hả? Ngươi có phải là muốn nói ta đây là Hoàng gia Tể tự đều hả? Á à, ta nói cho ngươi rõ, hoài nghi thân phận của ta cũng chính là nghi ngờ con mắt của Hoàng đế Bệ Hạ! Tốt lắm! Ngươi dám hoài nghi cả Hoàng đế Bệ Hạ thánh minh của chúng ta? Ngươi có phải muốn tạo phản hả?" Bây giờ Đoạn Văn mười phần giống hệt một tên nịnh thần, không ngừng dựa hơi vào danh nghĩa Hoàng đế mà liên tục vu khống dọa nạt.

Lão bản bị dọa cho một thôi một hồi như thế lập tức quy xuống, xem ra rất là hoảng loạn, rồi bị thiết rống lên: "Tể tự đại nhân! Ngài là đại nhân vật đỉnh đỉnh đại danh xin đừng chấp nhất với kẻ tiểu nhân như ta! Tiểu nhân chỉ có con thất cấp ngu thú này, mặc dù chỉ là loại động vật nhỏ nhoi nhưng cũng xin cho tiểu nhân dâng Ngài để bồi tội a!"

Đoạn Văn vừa nghe xong liền cười lên khanh khách, nâng lão bản dậy rồi nói: "Đây là lý do tại sao ta muốn chúng ta thật lòng với nhau càng sớm càng tốt. Ta không thể tiếp nhận đâu, hãy thu lại lời nguoi vừa nói đi!"

Nghe Đoạn Văn nói xong, lão béo lại cả kinh trở lại, chính là chẳng biết hẳn muốn đề xuất cái gì mới mẻ hơn để đối phó với lão, nhưng cũng tỏ ra hoan hỉ vì rốt cục cũng bảo vệ được nguồn tài vật là con ma thú này.

Nhưng lời Đoạn Văn nói kế tiếp đã làm cho lão bản thiếu chút nữa là lên cơn điên. Vì dùng một chút rồi Đoạn Văn nói tiếp như sau: "Ta đây sẽ mua nó, nhưng bất quá chỉ có thể tính là giá mua thịt thôi, nguoi không thể bịp ta được đâu, ta biết chính xác giá cả thịt ma thú đấy, có phải thế không hả Ước Hân?"

Cái gì? Mấy cái này cũng có phân biệt sao? Đoạn Văn này nha, đúng là ăn cái gì cũng muốn ăn sạch cả từ lông đến xương. Thế rồi Đoạn Văn cũng không muốn vòng vo loằng ngoằng nữa, trực tiếp kêu lão bản đem tất cả nô lệ mà lão có đến cho hắn xem qua một chút. Lão béo cũng không dám ngịch ý hắn cứ thế mà tiến hành.

Cảnh tượng đám nô lệ được dong tới với nhiều dáng vẻ làm cho Đoạn Văn tha hồ mà rửa mắt. Đám này có hai nữ tử xinh đẹp người Thổ tộc (thỏ), một Miêu nữ trông rất hung ác, còn có sáu Tinh Linh thiếu nữ, mấy chục tên Thú nhân cường tráng, bốn Cự tượng vũ sĩ, rồi có thêm mười tên lùn Ai nhân tộc, hai mươi mấy người Địa Tinh và ngoài ra còn có hai gia đình nô lệ nhân số khoảng hai mươi người.

Với một sự cố gắng, lão bản cầm bản danh sách đưa cho Đoạn Văn rồi cười lấy lòng: "Bá tước đại nhân, Ngài đã coi hết chưa? Xin Ngài cứ yên tâm, ta hôm nay cấp cho Ngài tổng số tám phần, xin đảm bảo là trên toàn quốc cũng chỉ còn có hai phần mà thôi!"

"Ta muốn mua tất, nguoi ra giá đi!" Đoạn Văn ngữ xuất kinh nguoi.

"Cái gì? Tất cả ư? Bá tước đại nhân Ngài mà mua hết thì ta còn gì để bán nữa a?" Lão bản rất là khản trương.

"Ừm... ừm, hừ!" Đoạn Văn trừng mắt lườm lão!

Chạm tới ánh mắt hải nhân của Đoạn Văn, lão bản hiển nhiên rất sợ hãi. Đào lộn đôi trông mắt một hồi, lão nghĩ: bán hết thì bán hết, chỉ mong sau này hắn sẽ không tới tìm ta gây phiền toái nữa thì thật quá sướng! Nghĩ vậy, lão béo bắt đầu tính toán với Đoạn Văn: "Thiếu gia Ngài hãy xem nhé, trong đây thì hai Thổ nữ tử giá một vạn mỗi người, cộng lại là hai vạn này, Miêu nữ thì hai vạn, Tinh Linh thiếu nữ ba vạn mỗi người vị chi tổng số là hai mươi hai vạn rồi. Bốn mươi sáu Thú nhân chiến sĩ và nô lệ tạp chủng đem chia đều chỉ tính với Ngài mỗi người một vạn thôi. Bốn Cự tượng vũ sĩ tính là năm vạn, còn mười Ai nhân bởi vì đều là thợ rèn tài hoa nên giá là năm vạn một người, Địa Tinh và nhân tộc nô lệ cũng đều là cực phẩm chia đều năm thiên kim tệ mỗi người, bốn mươi bảy người... tính là bốn mươi thôi, cũng là hai mươi vạn. Cộng lại... ừm, tổng cộng là 143 vạn kim tệ!"

Như vậy dù cho chiết khấu tám phần (bớt 20%) thì cũng đã là hơn 110 vạn, nhưng mình chỉ có tất tần tật một trăm vạn mang theo, chẳng lẽ lại bớt lại không mua hết cả đám nô lệ hay là phải thiếu nợ? A thế thì xấu hổ quá! Không biết còn có cách nào với tên mập hồng thận này không nhỉ? A, có rồi, bệnh liệt dương!!!

Nghĩ thông mưu kế rồi, Đoạn Văn rất quý dị nhìn đều lão bản, nhìn chăm chăm, nhìn từ trên xuống dưới, xuống đứng chỗ..., một lát sau hắn ra vẻ rất thần bí khẽ khàng nói: "Lão bản này, nghe bốn thiếu gia nói đây này. Ta xem khí sắc của nguoi không được tốt cho lắm, có phải là gần đây nhất nhà nguoi đã cày cuốc cái sự kia nhiều lần lắm hả?"

"Thiếu gia, Ngài nói đùa hay quá rồi! Ha... ha!" Lão bản cười rộ lên.

Đoạn Văn không hoảng và cũng không vội, lạnh lùng nhàn nhạt nói: "Lão bản a, nguoi thế nào thì nguoi tự biết. Nói thật nhé, nguoi đừng quên ta là một Tề tự, hơn nữa chỉ cần liếc mắt một cái thôi là ta có thể nhìn ra một người rốt cuộc là có bệnh hay không có bệnh. Nguoi thì thế nào?"

"Thiếu gia Ngài sẽ không nói là ta có bệnh nặng chứ! Tiểu nhân mặc dù thân thể có chút phát tướng thế này nhưng cảm thấy rất khỏe mạnh, không cần nhọc công Tề tự đại nhân để tâm đâu!" Lão bản cũng một dạng lạnh nhạt hiện ra trên mặt.

Đoạn Văn trực tiếp rọi ra một cái nhìn sâu lắng đầy hàm nghĩa: "Chẳng lẽ chỗ đó có vấn đề không được coi là bệnh sao? Chẳng lẽ nguoi cứ phải cam chịu nỗi xấu hổ với lão bà nhà nguoi?"

Lão bản béo ị vừa nghe lập tức sắc mặt thay đổi, trắng bệch ra như tờ giấy: có a, đúng vậy, mình cũng đã có thời gian dài hơn một năm không có cùng lão bà hoan hảo, nằng khăng định cũng lạnh nhạt với ta rất nhiều. Nghĩ vậy, lão bản lập tức nồng nặc đón ánh mắt đang ti hí của Đoạn Văn, hấp tấp khản cầu: "Tề tự đại nhân, Ngài đã nhìn ra bệnh kín của tiểu nhân, Ngài nhất định có biện pháp chữa trị được, có đúng không a...?"

"Ài, chuyện đó là đương nhiên, nhưng mà những nô lệ này thì..." Đoạn Văn rút cuộc cũng chuyển tới chính đề.

"Chỉ cần Tề tự đại nhân có khả năng chữa cho tiểu nhân một lần nữa có năng lực trở lại làm một nam nhân bình thường trên... phương diện này, tiểu nhân sẽ không để cho đại nhân phải chịu thiệt thòi a!"

"Được rồi! Cùng là đàn ông với nhau ta rất đồng tình với nguoi. Đây, nơi này có mười lap được hoàn, ta gọi nó là 'Kim thương bất khuất', chỉ cần phục dụng một hoàn cũng đủ để cho một lão già tám mươi tuổi gấp ghe miệng lỗ chiến đấu kiên cường bất khuất suốt cả đêm không ngưng nghỉ. Nguoi hẳn là có thể kiểm tra tác dụng thần kỳ của được hoàn này, tuyệt đối là giá cả ưu tiên, tuyệt đối sẽ không so đo chiếm tiện nghi của đám nô lệ nhà nguoi. Còn có thêm ba lap 'Bổ thận hoàn', có thể cải thiện hoàn hảo công năng thận tạng của nhà nguoi khỏe mạnh vĩnh viễn, so với 'Kim thương bất khuất' còn quý giá hơn nhiều. Nếu mà hiệu quả không được như ý thì nhà nguoi cứ việc đi tới chỗ Bộ Hạ mà tố cáo ta, hoặc là cho phép nguoi đi khắp nơi rêu rao tuyên cáo ta- Đoạn Văn Tề tự đại nhân chỉ là một kẻ tiểu nhân lừa đảo, bắt tài, danh phù kỳ thực!"

Thực ra "Kim thương bất khuất" này chính là do Đoạn Vân trong lúc nhàn chán, để đùa cợt đã chế tạo ra, được tài thì cũng bình thường, phí tổn nguyên được liệu cũng chỉ vài kim tệ nhưng công hiệu thì rất cao, còn "Bổ thận hoàn" là do hắn căn cứ vào nguyên lý y học bồi bổ và nâng cao công suất làm việc của quả thận mà chế tạo ra. Có điều dù công năng thuốc cũng rất kiến hiệu nhưng giá nguyên vật liệu thì rẻ hơn nhiều.

"Tiểu nhân làm sao dám! Cảm tạ Tề tự đại nhân đã tặng thuốc quý!" Lão bản rất là cung kính tiếp nhận hai bình dược hoàn, rốt cục lão cũng có thể ngẩng cao đầu trước mặt lão bà, trở lại làm một nam nhân đích thực. Sau khi phục dược ngay, qua một hồi thời gian, lão béo thật sự cao hứng đến phát cuồng, cái loại cảm giác tung tung này trước đó chưa từng có a, sướng quá a! Bất quá sau mấy tháng trình trọng phục dụng "Kim thương bất khuất" và "Bổ thận hoàn", mặc dù công hiệu như thần nhưng lão tiếc của đến ỏi ra máu. Bởi vì Đoạn Vân đã định giá một vạn kim tệ một hoàn, hơn nữa "Kim thương bất khuất" cũng không hạn chế số lượng cần dùng làm lão cứ phải xuất tiền ra mua. Nhưng bởi vì Đoạn Vân quả thật đã làm cho lão khôi phục hoàn hảo năng lực đàn ông, cho nên lão bản buôn bán nô lệ đáng thương cũng không thể nói cái gì nữa.

Với lại, Đoạn Vân đích thị Bá tước danh tiếng lẫy lừng, lão còn có thể làm được gì cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Thích Nô Chi Danh Hoán Chung Tâm

Gọi Bốn Cự tượng vỗ vĩ đến giao nhiệm vụ khiêng tên lão ngu ma thú đang ngắc ngoải gần chết dẫn đầu đoàn nô lệ đứng một trăm mạng mới mua được trở về nhà, Đoạn Vân trong lòng cực kỳ cao hứng. Chuyến đi chợ nô lệ lần này Đoạn Vân có thể nói đã thu hoạch quá vớ vớ, nhiều nô lệ chỉ còn được tính thực giá rất rẻ vì đã có tiền bán mười lạng thuốc hoàn bù vào. Hơn nữa, với cái "Đầu trâu" ma thú kia thì tên lão bản béo mập mà bị hồng thân này cuối cùng lại quên khuấy đi mất không tính tiền đồng "thịt luộc" đó. Điều này không thể không làm cho Đoạn Vân phải lắc đầu cảm thán: ta thực sự là thiên tài chân chính a, nếu ta mà đi làm buôn bán kinh doanh, các thương nhân khác đừng hòng mà cạnh tranh cùng ta được!

Cầm trong tay đồng nô lệ khế ước, mặt đối diện với hàng trăm nô lệ bao gồm đủ loại chủng tộc, trong lòng Đoạn Vân chỉ có một chữ: "Nói nhảm!". Thật thế, chỉ thoáng một cái mà được sở hữu cả đồng nô lệ thú hạ, ai mà không hưng phấn cho được chứ? Mặc dù là nô lệ, cũng là không thể một lúc có được một lực lượng lao động hùng hậu như vậy a!

Để cho bọn họ tự giác xếp thành hàng, sau đó Đoạn Vân giống hệt như là một vị thống lĩnh tướng quân đang duyệt binh vậy. Đi theo phía sau phân biệt một trái một phải rõ ràng là đại thị vệ Diệp Cô Thành và Quân gia Ước Hàn.

Nhìn hình thức đám người trước mắt đủ loại dáng vẻ, Đoạn Vân cẩn thận đánh giá lại một lượt. Từ trong ánh mắt của không ít Thú nhân, Đoạn Vân thấy được một vẻ ngoan cường và cô ngạo, đằng kia còn có vài tên Ải nhân và Tinh Linh trong mắt thậm chí chỉ thấy được toàn là sự khinh thường hướng tới Đoạn Vân ra chiều miệt thị. Cả mấy tên Cự tượng cũng biểu hiện ra không phục vị tân chủ nhân này. Bất quá đại đa số nô lệ đã chấp nhận số mệnh, dáng hình có vẻ phục tùng ôn thuận, có lẽ với bọn họ xem ra chỉ cần còn sống mà góp mặt với đời là đã tốt đẹp lắm rồi.

Thấy trước mắt là đám đồng nô lệ này với vẻ mặt có những biểu tình không thể nào phong phú hơn, vị chủ nhân ông Đoạn Vân Đại Tề tự của chúng ta hắng giọng hai cái rồi bắt đầu lên tiếng phủ dụ chúng nô: "Hỡi các bạn nô lệ! Trước hết cho phép ta được gọi các người như vậy. Các người thế là tốt! Đại khái các người đã biết rằng ta là chủ nhân mới của các người."

Đoạn Vân ngừng lại, nhìn lướt qua bốn phía một lượt, phát hiện rất nhiều nô lệ đã duy trì được trạng thái trầm ngâm im lặng, tuy nhiên vẫn còn có thiếu số vài tên nô lệ dị tộc ở đằng xa hình như đang nghiêng răng tỏ vẻ bất phục. Thế cũng làm cho hắn rất ư là hài lòng, lại nói tiếp: "Nô lệ thực sự là một danh xưng ti tiện hèn kém, ta hiện có suy nghĩ thế này muốn hỏi các người: trong các người có ai không muốn tiếp tục sống kiếp nô lệ mặt hạn này?"

Nghe Đoạn Vân hỏi câu như thế tất cả chúng nô ở đây kể cả Diệp Cô Thành và Ước Hàn cũng tỏ ra nghi hoặc, không hiểu vị tân chủ nhân này rốt cục muốn làm cái gì? Hết cả mọi người đều không có động tĩnh, cũng không có ai có đủ can đảm thốt ra câu gì. Thấy không có mống nào trả lời, Đoạn Vân đột nhiên gia tăng ngữ khí cất cao giọng gần như là hét lên: "Trả lời ta đi chứ!" Bị hắn bắt chợt gầm thét lên như vậy, mọi người ở dưới bị một trận choáng váng đến giật người lên đùng đùng, qua hồi sợ hãi bắt đầu bình tĩnh lại nhưng đều rất bồn chồn, có không ít người tùm lại để thảo luận bàn bạc.

Đoạn Vân lại tiếp tục: "Hãy nghe cho rõ mệnh lệnh của ta đây! Những ai không muốn tiếp tục sống kiếp nô lệ thì tiến lên phía trước năm bước! Hãy suy nghĩ kỹ đi, làm nô lệ là mất hết tự do, là không được tôn trọng, là không hề được nắm trái ý nghĩa đích thực của cuộc sống nhân sinh. Không cần phải chum đầu kẻ tai mà bàn luận nữa! Chẳng lẽ các người ngay cả chút dũng khí còn con bước năm bước về phía trước cũng không có nữa há?" Thấy không có ai đứng cảm dám bước lên đằng trước, Đoạn Vân liền khuyến khích.

Rốt cuộc cũng có vài Thú nhân thu hết cam đảm run rẩy bước tới. Đã có người đầu tiên khơi mào, rất nhanh lại có không ít người bắt chước bước theo.

"Tốt! Tốt lắm!" Đoạn Vân rất là hài lòng, đầu gật liên tục. Hắn đưa mắt quan sát tình hình thấy tất cả các Thú nhân, Tinh Linh, Ải nhân đã tập trung ở

đăng trước, nhưng trong hai mươi mấy người Địa Tinh lại chỉ có năm tên gan dạ ly khai chỗ đứng cũ, và trong hai mươi mấy nhân tộc nô lệ cũng chỉ có ba người muốn vĩnh biệt kiếp nô nhân.

Nhìn đám còn lại đứng im lìm chết lặng, không có chút biểu tình nhỏ nào gồm cả nhân loại và Địa Tinh, Đoạn Vân bắt lực lắc lắc đầu, những người này không hiểu như thế nào mà lại cam tâm tình nguyện sống đời nô lệ!

Đi đến trước mặt đám bốn mươi sáu tên Thú nhân, Đoạn Vân hỏi: "Hãy nói cho ta biết, các ngươi đã hiểu chút gì chưa? Các ngươi ở đây có đầu lĩnh hay không?"

Một Nguru đầu nhân đứng phát dậy: "Muốn giết thì cứ giết, chúng ta chấp nhận có chết cũng không làm nô lệ!"

"Đúng thế, chết cũng không làm nô lệ!" Chúng nó đồng thanh.

Đoạn Vân cười cười: "Các ngươi đừng quên bây giờ vẫn còn là nô lệ! Nhưng cũng là cho ta thấy điểm thành thật của các ngươi a!" Ai nha, cũng là một dạng nô lệ như vậy, nhưng cái loại nô lệ này phải quản lý như thế nào?

"Ngươi...!" Một đoàn Thú nhân đều cảm thấy tức giận, đã muốn phản kháng, định không có gì mà không dám bật lại... Thì lúc này tên nguru đầu lúc trước đã lên tiếng lại đứng ra nói: "Chủ nhân, xin Ngài vui lòng không trừng phạt bọn họ, nếu muốn thì Ngài hãy trừng phạt một mình ta đây mới là đúng! Ta đây chính là Nguru đầu nhân chiến sĩ tên gọi Khai La."

"Chiến sĩ có cấp bậc? Các ngươi cả đám chiến sĩ đồng ngũ này đều là chiến sĩ có cấp độ?" Đoạn Vân hỏi.

"Hỏi bẩm chủ nhân, ta đây đúng là Ngũ cấp chiến sĩ, đồng ngũ với ta ở đây hai mươi mấy Nguru đầu nhân này đều là chiến sĩ ngũ cấp và tứ cấp. Ngoài ra có mấy đội Thú nhân tộc khác cũng phần lớn là chiến sĩ ngũ cấp và tứ cấp đấy." Nguru đầu nhân Khai La trả lời.

Ừm! Tốt lắm, đúng rồi, dùng để làm hộ vệ rất thích hợp a. "Tốt lắm, ngươi trước tiên lui xuống!" Đoạn Vân vừa thấy sáu Tinh Linh nữ thiếu nữ, sau đó lập tức bản tính 'sắc lang' của hắn liền biểu lộ ra ngoài: "A, các vị Tinh Linh thiếu nữ xinh đẹp, tại sao bị rơi vào cảnh ngộ như thế này? Hãy nói ra danh tính cùng khả năng của các ngươi đi, bản thiếu gia ta mà cao hứng lên á, là có thể giữ các ngươi ở lại đấy!" Các mỹ nữ Tinh Linh này xấu hổ đến nỗi cắn bản cả đầu cũng không dám ngước lên.

Thấy các nàng không quan tâm đến việc trả lời mình, Đoạn Vân cảm thấy rất mất mặt mũi, liền chuyển hướng quay sang người Miêu nữ nghiêm túc hỏi: "Tên gì? Chức nghiệp thế nào?". Lúc này Diệp Cô Thành đã đi tới bên cạnh kê tai hắn nói khẽ: "Thiếu gia, Miêu nữ này là sát thủ lục cấp đấy!"

"Lục cấp thích khách? Quả thật cấp độ rất cao nha!" Đoạn Vân nói vòng vo một hồi, cảm thấy trực tiếp đến từng đám mà hỏi như thế rất là phiền toái. Vì vậy sau đó hắn ra hiệu cho tất cả tập trung lại trước mặt rồi tuyên bố: "Từ nay về sau các ngươi không còn là nô lệ nữa, đây chính là 'Nô lệ khế ước' của các ngươi, bây giờ tất cả các ngươi từng người một đến lấy lại khế ước hợp đồng của mình về!"

"Cái gì?" Lời Đoạn Vân nói giống như một quả bom vừa phát nổ tại tâm trí tất cả mọi người, kể cả Diệp Cô Thành và Ước Hàn cũng không là ngoại lệ. Tất cả đều nhốn nháo hết lên, nhiều người tỏ ra rất hưng phấn, nhưng đại đa số là tỏ vẻ không tin, bọn họ thậm chí còn hoài nghi liệu có phải Đoạn Vân đã giờ trò đùa nửa không biết. Bất quá, khi bọn họ nhận tới tay mình bản khế ước thì nhiều người đã khóc ồ lên. Còn những người vừa rồi không có dũng khí đi lên phía trước thì cực kỳ hối hận, ngay cả mặt mày cũng trở nên xanh ngoét.

Đang khi tất cả mọi người còn đang sẫm soi những bản khế ước thì Đoạn Vân lại bắt đầu lên tiếng: "Các 'Nô lệ khế ước' này hoàn toàn thuộc về các ngươi, muốn xử lý như thế nào là tùy ở các ngươi. Nhưng dù sao các ngươi cũng là do ta đã bỏ tiền mua về nên các ngươi vẫn là người của ta. Bất quá các ngươi cứ yên tâm, làm thủ hạ cho Đoạn Vân ta nhất định không phải là điều thiệt thòi gì, công sức sẽ được trả lương, thực ra những công việc phải làm cũng không nhiều lắm!"

"Bốn mươi sáu Thú nhân dũng sĩ ở đâu?" Đoạn Vân lại dùng tới lời nói như quân lệnh.

"Có mặt, thưa thiếu gia!" Bốn mươi sáu Thú nhân chiến sĩ cường tráng đồng loạt hô lên, hơn nữa thanh âm lại rất rõ ràng gọn ghẽ, đồng thanh như một, làm cho Đoạn Vân rất hoài nghi không biết bọn họ có phải là thường xuyên luyện tập không. Bất quá, Đoạn Vân không biết chính là đám chiến sĩ Thú nhân này vốn là cùng trong doanh trại binh lính.

"Các ngươi bốn mươi sáu người, thêm cả bốn Tượng nhân nữa chia làm năm đội, mỗi đội quân số đúng mười người, tự giác cùng nhau tuyển xuất đội trưởng, từ giờ trở đi, các ngươi chính là hộ vệ của Đoạn Vân ta." Đoạn Vân phát mệnh lệnh.

"Rõ, thưa thiếu gia!" tất cả chiến binh Thú nhân lại đồng loạt trả lời. Chẳng qua là bốn Cự tượng kia hiển nhiên phản ứng rất trì hoãn, cả nửa ngày mới nói ra cái câu đáp kia. Hơn nữa, còn có một Tượng nhân khù khờ mộc mạc lại ngu ngốc bất chợt đặt câu hỏi: "Thiếu gia, làm hộ vệ có được nuôi ăn không?"

Đoạn Vân cười lớn trả lời: "Đương nhiên rồi. Hơn nữa mỗi tháng còn được lĩnh tiền lương năm mươi kim tệ." Lúc này Ước Hàn vội vã đi tới: "Thiếu gia, năm mươi kim tệ là hơi bị nhiều đấy a! Theo thông lệ bình thường thì hộ vệ mới chỉ được lĩnh mười mấy kim tệ mà thôi."

"Thế a! Không sao, năm mươi thì năm mươi, lời ta đã nói ra thì phải thực hiện đúng!" Đoạn Vân cũng không biết là năm mươi kim tệ thì có bao nhiêu, giá cả một nô lệ đã lên tới hàng vạn rồi kia mà? Kỳ thật là Đoạn Vân không nắm vững giá cả thị trường, một kim tệ = 100 ngân tệ = 10000 đồng tệ, mà mười kim tệ là có thể làm cho một nhà ba miệng ăn sinh hoạt sung túc trong hơn một tháng. Thực ra Đoạn Vân mua được đám nô lệ này đều là cực phẩm, do đó rất quý báu, chứ cứ như loại nô lệ bình thường thì chỉ cần mấy trăm, thậm chí chỉ hơn mười kim tệ là có thể mua được rồi.

"Các Ải nhân công tượng, các ngươi trước hết phụ trách chế tạo cho ta tất cả các trang thiết bị giành cho hộ vệ. Tinh Linh, Thổ nữ và mấy người Địa

Tính các người trước hết theo thiếu gia ta học tập nghiên cứu một trận đã, sau này sẽ phân phó cho các người. Tất cả đứng dậy, ngoại trừ các hộ vệ, mỗi người một tháng có thể lĩnh ba mươi cá kim tệ tiền lương. Hiện tại mọi người cần phải giác ngộ là nhận thức về nô lệ đã khác hẳn đi, điều đó tốt hơn cho các người về thân phận nô lệ của mình, điều đó cần phải nhớ kỹ. Bất quá các người cứ việc mà an tâm đi, ở với ta nơi này chuyện ăn uống cứ tùy tiện, ta ăn thế nào các người cũng ăn như thế, và các người cũng đừng nên đặt nặng vấn đề tiền lương nha. Thiếu gia ta cũng cấp cho các người một cơ hội, nếu sau một năm mà các người có biểu hiện tốt ta sẽ lo lắng chuyện giải phóng khế ước hợp đồng cho các người. Hãy nhớ kỹ, vận mệnh của mình phải chính do mình định đoạt!"

Đoạn Vân làm như vậy thì ra là có nguyên nhân chính đáng sâu xa. Theo ý hắn, nô lệ đúng là chỉ tương đương với động vật, không cần thiết phải nói ra để mà không có hiệu quả. Nói đi nói lại hắn cũng là người của thế kỷ 21, Đoạn Vân thực sự không quen chứng kiến một người không hề có mục đích, lý tưởng sống trên đời. Hơn nữa, gọi là thủ hạ hắn tốt hơn nhiều so với danh xưng nô lệ chứ.

Thực sự là mệt mỏi, a... làm sao ta quên bồng đi mất còn một tên lão ngu ma thú chưa xử lý a!!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Gia Tộc Ma Sủng Ngu Ma Vương

Những hành động và lời nói vừa qua của Đoạn Vân đã giành được cảm tình của tất cả các nô lệ, thậm chí cả hai nhóm nô lệ không được lĩnh lương như Địa Tinh và nhân loại cũng ngợi ca chủ nhân vĩ đại không ngớt mồm. Trong một cái xã hội hỗn loạn như hiện tại, có thể xuất hiện ra một chủ nhân như vậy, người ta chỉ có thể tán dương bằng một chữ mà thôi: quý hóa! Cả Diệp Cô Thành và Ước Hàn cũng khó hiểu động thái kỳ quặc của Đoạn Vân, nhưng khi hắn đã tiến hành mọi sự như vậy rồi thì bọn họ cũng không có biện pháp ngăn cản.

Đoạn Vân đang muốn đi kiểm tra lão ngu ma thú sống dở chết dở do hắn vì khéo dọa nạt mà chiếm đoạt được kia thì đúng lúc này có ba người nô lệ hai nam một nữ đứng dậy và hướng về phía hắn đi tới. Bọn họ từ đằng xa đã nhìn hắn với vẻ khác thường, khi đi đến trước mặt Đoạn Vân thì bất chợt có hành động dọa唬 sợ đến nhảy dựng cả người lên. Đó là bọn họ đột ngột quỳ sụp xuống trước mặt Đoạn Vân làm hắn rất nghi hoặc không hiểu ba người này muốn giở cái trò gì. Đang lúc hắn còn mê mê hoặc hoặc thì người đàn ông trung niên đứng ở giữa đã mở miệng: "Tiểu nhân mang theo tiểu nữ và nhi tử đến đáp tạ ân tình của đại nhân. Xin nguyện một lòng trung thành với Ngài, dầu chết cũng không thay lòng đổi dạ!"

Đoạn Vân rất là nghi ngờ: người một nhà ba nhân khẩu đều là nô lệ, có một nữ nhân chẳng lẽ muốn cho ta phải đặc biệt chăm sóc, chiếu cố đến? Muốn không nghĩ đến ư! Đoạn Vân có chút tức giận gằn giọng hỏi: "Các người có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!"

Nghe ngữ khí Đoạn Vân có vẻ bất thiện, nhưng trung niên nam tử kia cũng không để ý đến, lại tiếp tục nói: "Thiếu gia, từ những đại sự mà Ngài đã làm, khẳng định rằng Ngài là người tốt. Tiểu nhân xin thưa bẩm với Ngài một điều... ta tên là Khắc Lý, trước kia là một thương nhân. Đây là tiểu nữ Vân Vân và nhi tử Kiệt Phu. Chúng ta một nhà đã bị kẻ thù hãm hại mà lưu lạc khắp nơi rồi trở thành nô lệ."

"Muốn ta bảo thủ thay cho người? Chuyện này nằm ngoài khả năng của ta!" Đoạn Vân rất chi là buồn bực, chắc tưởng ta là người hiệp nghĩa đi đòi lại công bằng cho nhà người sao?

"Không! Không phải thế, thiếu gia Ngài hiểu lầm ta rồi! Tiểu nhân trước kia là một thương nhân, hơn nữa tự xét bản thân về phương diện kinh doanh cũng hơi có chút bản lĩnh, do đó chỉ xin Thiếu gia an bài sắp xếp cho một vị trí xứng đáng thuộc về chuyên môn doanh thương của ta!" Trung niên nhân vội vàng nhìn mặt Đoạn Vân, thần tình mười phần giống như một thí sinh trong kỳ thi khảo nghiệm.

Đoạn Vân bật cười rồi quay về nói với cả đám thủ hạ: "Tất cả mọi người hãy lắng nghe đây, nếu ai cảm thấy mình có bất cứ khả năng về mặt nào, cứ trực tiếp đến nói với thiếu gia ta. Chỉ cần là ai sở hữu một kỹ năng chuyên môn nào đó, ta nhất định sẽ cho một cơ hội mà thi triển sở trường. Khắc Lý đâu? Tốt lắm, qua một thời gian nữa ta sẽ mở mang khai trương rất nhiều công việc làm ăn, chắc chắn là sẽ rất thiếu nhân thủ, sẽ có lúc người và nhi tử của người Kiệt Phu tha hồ mà bận rộn. Đến lúc đó, người có bao nhiêu cân lượng thì ta sẽ trao cho người bấy nhiêu quyền hạn mà làm!" Thật không ngờ nơi này lại có một tên tình nguyện tự tiến cử mình, không hổ là một thương gia tinh minh, tầm nhìn cũng đúng là độc đáo.

Đoạn Vân ra lệnh cho bốn tên Cự tượng võ sĩ khiêng tên ngu đầu ma thú tới một gian phòng sâu khuất kín đáo trong trang viện, cũng ra lệnh gỡ bỏ tất cả các dây xích khóa trên người xuống. Nhìn tên thất cấp ma thú này một lúc, Đoạn Vân khẽ quát: "Không cần phải giả bộ ngu nữa, ta biết người đã tỉnh lại rồi!"

Ngu đầu ma thú khổng lồ kia đã rất suy yếu rồi, cố gắng mở hai mắt nhìn thoáng qua Đoạn Vân một cái rồi lại díp mắt nhắm lại. Đoạn Vân cười nói: "Ma thú đại nhân, người bây giờ có phải là đang rất đau đớn không, lục phủ ngũ tạng nhà người có phải là đã bị xáo trộn rất khó chịu a?" Nghe Đoạn Vân vừa nói như vậy, ma thú đột nhiên cất đầu ngược lên, giọng nói thều thào vẫn còn nghệt ở mũi hơi lại: "Người làm sao mà biết được? Ta bây giờ đúng là rất khó chịu, trong bụng nóng như đốt lửa và dạ dày thì co bóp rất đau!"

Đoạn Văn cẩn thận tính toán trọng lượng của nguru đầu, sợ là không dưới ba ngàn kg. Nó nằm thì đã cao tới ba thước, nếu đứng lên chắc ít nhất cũng phải cao tới sáu, bảy thước. Đoạn Văn cười nói với về thích thú: "Nói đi, nguroi là ma thú gì thế, tại sao lại bị bộ đội săn bắt nô lệ bắt giữ được?"

Nguru đầu yếu ớt trả lời: "Ta đây chính là thất cấp ma thú 'Cuồng Bạo Hòa nguru', ngày đó ta và một tên thất cấp Bạch lang đánh nhau, mặc dù ta to lớn hơn hẳn nhiều nhưng ta đánh không lại được hắn, bị hắn đá thương, rồi bị một đám người xấu phát hiện ra. Bọn chúng dùng dây quăng tới trời chặt lấy người ta, rồi vắn ta tới nhốt vào cái lồng sắt lớn khóa lại, còn không cho ta ăn uống nữa!"

Nghe "Lão nguru" (... không, nghe ngữ khí của hắn hẳn chỉ là một "Tiểu nguru" mà thôi) kể lại, Đoạn Văn tự dung nôi lên ý nghĩ mình là người thứ nhất đi tới thế giới này trong một buổi tối mà hình như đúng là mình đã chứng kiến một trận đánh nhau giữa hai con trâu và sói! Vì vậy Đoạn Văn bất giác hỏi: "Nguoi và tên Bạch lang đánh nhau có đúng là thời gian hai tháng trước và vào một buổi tối không?"

"Nguoi biết tối đó à?" Thất cấp Cuồng Bạo Hòa nguru giật nảy người lên!

Đoạn Văn cười cười, đây thật là duyên phận a!

Đoạn Văn hỏi tiếp: "Nguoi có nghĩ là thân thể bị thương rất khó chịu không?"

"Có!"

"Nguoi muốn hay là không muốn mỗi ngày đều được ăn no căng bụng?"

"Muốn!"

"Nguoi muốn hay là không muốn trở thành sủng thần Ma thú của riêng gia tộc ta?"

"Muốn! Ê... cái gì? Thế thì không được!"

"Tại sao? Trở thành sủng thần Ma thú của riêng gia tộc ta có rất nhiều lợi ích và đãi ngộ tốt, có thể tha hồ ăn no, ngủ ngon, hơn nữa không ai dám coi thường, khi dễ nguroi nữa. Thật không ngờ nhà nguroi lại không đồng ý! Nguoi phải biết rằng bây giờ nguroi đã là nô lệ của ta, nguroi bắt buộc phải tuân lệnh ta chứ! Không những như thế, nếu nguroi không nghe lời ta thì ta sẽ không thêm trị thương cho nhà nguroi nữa, mặc kệ nhà nguroi, thế thì nguroi chết là cái chắc. Rồi sau đó, những gì của ngon vật lạ và cả sự tự do thiêng liêng trần quý đang chờ đón nguroi kia kìa, tất cả bất cứ điều gì cũng không có nữa!" Đoạn Văn tiếp tục vừa đánh vừa xoa.

"Áy kìa kìa, được rồi! Ta đồng ý làm sủng thú của nguroi, bất quá nguroi phải cho ta tiền cơ. Hi hi cũng không nhiều lắm đâu, cho ta một tháng mười, à không, hai mươi kim tệ nhé?" Đầu Nguru kia làm ra vẻ bản thân mình có giá lắm.

"Mười kim tệ?" Đoạn Văn rất là kỳ quái, tại sao tên tiểu tử này lại kỳ kèo, năn nỉ mặc cả tiền nong cái gì thế! Nhưng Ước Hàn đã lập tức tiến đến thăm thì bên tai hắn: "Thiếu gia, sủng thần ma thú nếu phục vụ cho nhân loại phải nói đến giá cả tiền tài đầu tiên đấy, đây là quy củ rồi!"

Tên đầu nguru kia thấy Đoạn Văn có vẻ nghi hoặc chần chừ, vội vã cải biến: "Vậy thì năm thôi vậy!"

"Ừm?" Đoạn Văn lại càng kinh ngạc, nó như thế nào mà lại tự động giảm giá thế?

"Hai nhé? Mà không thể thiếu một đồng tệ nào được đâu, ta biết chắc chắn có một con nhện Tri Chu ma thú cũng như thế này mà nhận được bốn kim tệ mỗi tháng cơ đấy!" Tiểu Nguru này hiển nhiên đã rất nóng nảy, sốt ruột.

"Không được!" Dừng một chút, thấy tiểu Nguru lộ rõ ánh mắt thất vọng âm thầm, Đoạn Văn mới nói tiếp: "Mỗi ngày ta cho nguroi... mười kim tệ, trở thành Gia Tộc Đệ nhất Ma sủng của ta, và ta chính thức ban cho nguroi một mỹ danh đặc biệt, chính là 'Nguru Ma Vương!'" Đoạn Văn đã từng đau đầu vất óc cả nửa ngày trời cũng không lòi ra được cái tên gì hay hơn, oách hơn, đành phải dùng cái tên này vậy.

Như tiếng sét nổ giữa trời quang, tiểu Nguru ngây ra một lúc mới lắp ba lắp bắp tính toán toán: "Một ngày... mười kim tệ??? Như vậy một tháng là bao nhiêu nhỉ? Đề ta tính đã, một ngày là mười, như vậy hai ngày là hai mươi này...à...!" Xem ra tên Nguru Ma Vương này chỉ số IQ hay là trí thông minh không phải là cao lắm, bất quá hẳn cho dù ngu ngốc cũng biết ra là một ngày mười kim tệ so với một tháng chỉ nhận được có hai là cách xa nhau nhiều lắm.

Đoạn Văn cũng không quá để ý về phương diện này, như vậy người này, à không, tên ma thú này, quan trọng là cách sử dụng như thế nào để ngày sau khai thác hẳn có được hiệu quả tốt nhất. Bỏ ra có vài kim tệ mà có được sự phục vụ của một con ma thú thực lực tương đương với Đại kiếm sư, thực sự là quá rẻ mà!

"Tốt lắm, để sau này nguroi hãy tính toán tiếp a! Còn bây giờ muốn sức khỏe hồi phục nhanh chóng thì hãy cầm lấy hoàn thuốc này mà ăn đi!" Đoạn Văn đưa ra một hoàn Tây Tuyền Đan, nhưng rồi nghĩ tới Nguru Ma Vương này to đùng bát đại như vậy nếu chỉ ăn một hoàn chắc là không đủ thế nên xuất ra hai hoàn. Kể ra chiếu theo công dụng của từng hoàn thuốc mà tính vào thể tích của tên khổng lồ này thì mười hoàn cũng chưa chắc đủ. Đơn giản là, chỉ cần cấp cho mười hoàn thuốc được, nói đi nói lại thì cứ ăn cũng không có gì là không tốt cả. Loại thuốc này cũng chỉ mất vài ngày là chế luyện ra được, dù sao ở đây cũng là cả một thế giới thừa mứa nguyên liệu được tài mà!

"Nguru Ma Vương! Nguoi hãy cầm lấy mười hoàn thuốc này mà dùng đi. Sau khi phục dụng xong thì thực lực của nguroi sẽ tăng cao thêm, nguroi cũng đừng bất ngờ quá. Còn có điều này nữa, nguroi sẽ thấy hiệu quả tức thì, hơn nữa thuốc được vào trong cơ thể nhà nguroi sẽ làm bài tiết ra hết những gì ứ đọng trong cơ thể sẽ khiến cho nhà nguroi rất là bản thủi hôi tanh đấy! Đợi ta gọi bốn tên Cự tượng đến giúp tắm rửa cho nhà nguroi. Tắm rửa kỹ vào, tắm

xong sạch sẽ đẹp trai trắng trẻo rồi mới được ăn cơm, có hiểu không? Thuốc quý cũng không nên lãng phí quá, nhưng mà chỗ này đáng giá tới mấy trăm vạn kim tệ a!" Đoạn Văn tiện tay dứt thuốc vào mồm Ngưu Ma Vương, thế là mùi hoàn Tây Tủy Đan trần quý trời tuột xuống dạ dày tiểu Ngưu.

Ngưu Ma Vương liếm liếm đôi môi tều, trở về chỗ cũ, nhưng rất nhanh phản ứng sốc quá làm méo mó cả mặt mày: "Cái gì? Mấy trăm vạn kim tệ? Chủ nhân a, ta đây vừa ăn mấy trăm vạn sao? Ôi mẹ đẻ thân yêu của ta ơi! Ta đây loáng cái đã ăn mất những mấy trăm vạn kim tệ! Ta đây từ khi nào đã trở nên một tên phá gia chi tử hoang đàng xa xỉ như vậy nhỉ? Chủ nhân... híc, ta đây biết rồi, ta đây sẽ tắm rửa sạch sẽ! Nhưng này, có thật là tăng cao thực lực không đây? Ấy chủ nhân, người đừng đi a! Ta đây khi nào thì được ăn cơm a? Chủ... chủ nhân a!"

Cứ như vậy, đệ nhất Ma sủng của Đoạn Văn cứ như vậy mà à uôm âm ỉ, cứ như thế mà được sinh ra!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Liên Tiền Lương Giai Thánh Cấp Thú

Đoạn Văn muốn trước hết đào tạo huấn luyện cho sáu nàng Tinh Linh mỹ nữ, làm cho các nàng học tập kiến thức về dược liệu để có thể đi ra ngoài thu mua. Thật không ngờ chính là các nàng lại đúng y như lời dạy của Đoạn Văn làm quen với dược tài rất nhanh, nhưng lại không biết Đoạn Văn cần dùng những loại nào, cứ tha cả đồng cây cỏ về mà có nhiều thứ sẽ không sử dụng tới. Sau đó cứ phải lựa chọn kỹ càng để tìm thứ có giá trị. Đoạn Văn liền có một ý tưởng dứt khoát.

"Tốt lắm, đã như vậy từ ngày mai các người phải phô trương lá cờ hiệu 'Đoạn Văn Tế tự' tới các nông trang làng mạc ở ngoại thành mà thu mua dược tài. Để bảo vệ an toàn cho các người, ngày mai sẽ có một tiểu đội thị vệ hộ tống cùng đi với các người. Khắc Lý, ngày mai người dẫn bọn họ xuất hành, giá cả thu mua thế nào tùy người quyết định, nhân thủ thế nào cũng tùy người lựa chọn và quản lý, trước hết người hãy cầm lấy mười vạn kim tệ này mà chi dụng đi." Khắc Lý cung kính tiến đến, run lấy bầy tiếp nhận tám thẻ vàng trị giá mười vạn kim tệ mà trong lòng cuộn cuộn trào dâng những cơn xúc động nghẹn ngào.

Đoạn Văn có một kế hoạch vĩ đại, đó là sản xuất hàng loạt thuốc men dược phẩm mang tên hiệu của mình, rồi tung ra như lũ lụt làm tràn ngập toàn bộ thị trường Thiên Long Đế Quốc, không, cả Đông đại lục, cũng không phải, mà là toàn bộ Đại lục này. Đương nhiên, muốn sản xuất ra hàng loạt những dược phẩm này tự nhiên không thể so sánh với siêu phẩm Tây Tủy Đan được. Gần đây nhất Đoạn Văn đã căn cứ dựa theo phương pháp chế dược hiện đại, nghiên cứu mà phát minh ra mấy loại thuốc trị thương có thể đặc trị hiệu quả những thương tổn nặng từ cấp sáu trở xuống, mà giá thành những dược phẩm này không cao, nguyên vật liệu cũng rất phổ biến, hơn nữa công năng rất cao, điều trị rất nhanh chóng có kết quả tốt, chỉ có điều sẽ không có tác dụng nâng cao thực lực cường đại. Ngoài ra còn có biệt dược "Kim thương bất khuất" nữa. Kỳ thật trong đầu Đoạn Văn còn có rất nhiều loại thuốc quái đản có thể đưa ra sản xuất. Ví dụ như thuốc chữa tiêu chảy hay giải độc... chỉ cần Đoạn Văn muốn là đều có thể sản xuất tung ra thị trường.

"Thiếu gia!"

"Ai? Ai thế? Ai gọi ta đây?" Đoạn Văn nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ma nào vừa gọi cả, vừa cúi đầu xuống bắt chợt phát hiện ra một đoàn Ái nhân lùn tí đang cúi đầu đứng ở dưới chân. Các người đó nha, sao lại vừa lùn vừa nhỏ thế này, cẩn thận không thì bị Ngưu Ma Vương dẫm cho một cước là bẹp dí, bẹp như con gián ấy nhì!

"Các người có chuyện gì à?" Đoạn Văn cố nén cười hỏi lại, dù sao cũng là thủ hạ của chính mình, ngàn vạn lần không được phép lộ ra thái độ kỳ thị, phân biệt chủng tộc nha!

Một tên Ái nhân ra về là người cầm đầu trả lời: "Thưa thiếu gia, chúng tôi đây tổng cộng mười người đều là những thợ rèn rất xuất sắc, cũng toàn là thợ lục cấp trở nên. Ta là Ái nhân Cấp Lợi, bát cấp Thiết tượng. Chúng tôi qua đây đáp tạ ân tình của thiếu gia!"

Đoạn Văn vui vẻ thốt: "Tốt lắm, không cần phải khách sáo như thế chứ, ta biết Ái nhân các người đều là những người hào sảng mà. Các người cứ yên tâm mà chế tạo, sản xuất trang thiết bị cho Thị vệ đội cho ta. Hơn nữa, ta hy vọng các người có thể sáng tạo ra cho cái thế giới này vài món 'thần khí', và thêm nữa bốn thiếu gia đã có quyết định, sau này bất luận là ai chế tạo ra dược loại vũ khí cực phẩm nào, thiếu gia ta sẽ cho người đó đặc quyền được đặt tên. Hãy suy nghĩ đi! Nếu các người chế ra được những loại vũ khí chất lượng thật tốt mà được mọi người trên thiên hạ sử dụng và hoan nghênh, những người đó sẽ quảng cáo âm ỉ lên: đây đều là tác phẩm của những bậc đại sư đấy! Điều này là cả một chủ đề sôi động vui về a! Đây là mười vạn kim tệ, các người nhận lấy, phải mua cái gì cho mình các người biết rõ hơn ta, có phải không? Còn nữa, sau này các người có nhu cầu cần thiết gì cứ việc tìm quản gia mà yêu cầu. Từ hôm nay trở đi, các người sẽ là Gia tộc Quân khí Tiểu đội của Đoạn Văn ta, tập hợp toàn là những chuyên gia cao cấp Thiết tượng đại sư! Hãy biểu hiện cho tốt nha! Trở thành thủ hạ thân tín của ta thì không ai được phép xem thường các người được. Sau này các người cứ thoải mái tha hồ mà ăn to nói lớn nha!"

Nghe xong Đoạn Văn nói, mười vị Ái nhân vừa kích động đến phát cuồng, vừa là cảm động khóc rống cả lên. Không ngờ rằng những tâm tình giấu kín trong lòng của bọn họ lại bị Đoạn Văn thông suốt mà nói ra, làm họ nước mắt rơi cơ hồ ướt đầm cả mặt đất. Nhất là cái câu kia, cái gì "Ăn to nói lớn"

đúng là rất hợp với tính cách phóng khoáng hào sảng của bọn họ, kích động làm thần kinh họ rung rinh hết cả lên. Lúc này, trong con mắt của những Ái nhân, hình tượng của Đoạn Văn không còn là một tên gian trá lừa dối người nữa mà mười phần vẹn mười hào tình vạn tượng, trở thành người anh hùng vĩ đại của Ái Nhân tộc.

Đoạn Văn đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, thì đúng lúc này, lại có năm Địa Tinh đi tới vây quanh, chưa kể còn có hơn hai mươi tên nữa đứng cách đó không xa. Lại không được yên thân rồi, mà sao lại có nhiều việc đến thế cơ chứ!

"Thiếu gia, Địa Tinh Cấp Nộ xin ra mắt thiếu gia! Thưa Ngài, chúng ta trước kia đều là Công tượng nô lệ, xin thiếu gia phân phó nhiệm vụ ạ!" Một tên Địa Tinh cung kính cúi bái với Đoạn Văn.

Ai da, thực sự là phiền toái đây, Đoạn Văn ngẫm nghĩ: "Công tượng? Tức là...?"

"Hồi bẩm thiếu gia, hai mươi lăm người Địa Tinh chúng tôi đều là những thợ thủ công rất xuất sắc đấy!"

"Nhiều như vậy à, các ngươi để cho ta suy nghĩ một chút. À các ngươi có thể làm được những cái gì nhỉ?" Đoạn Văn rất là đau đầu, ta cần một đồng thợ thủ công như vậy để làm cái gì cơ chứ.

"Thiếu gia, chúng tôi đều là Công tượng ạ!" Cấp Nộ vẫn chỉ trả lời như thế.

"Nói nhảm nào! Ta là muốn hỏi các ngươi có thể chế ra cái quái gì... à làm ra được cái mặt hàng gì, có làm được Không Gian Giới Tử hay không hả?" Đoạn Văn thật muốn đá một phát cho tên này biến đi cho khuất mắt.

Cấp Nộ trầm tư suy nghĩ một hồi thật lâu rồi mới dùng đũa chậm rãi trả lời: "Thiếu gia, chỉ cần cho chúng tôi đầy đủ tài liệu, hẳn là chúng tôi có thể làm được đấy!"

"Hẳn là? Có nghĩa là ngươi cũng không chắc chắn lắm có phải không?"

"Không phải thế, thưa thiếu gia, mà vì Không Gian Giới Tử quá mức phức tạp. Bí phương đã thất truyền, chẳng qua là ta còn được Gia tổ thượng lưu lại cho một mảnh Chế tác đồ, bất quá có chút không trọn vẹn đầy đủ. Cần phải tiến hành nhiều cuộc thí nghiệm thì mới có thể chế tạo lại được." Cấp Nộ hơi có vẻ lo âu nóng nảy.

"Ha ha ha! Chế tạo lại được! Tốt lắm, ta nghe nói là các người Địa Tinh rất thông minh và có đầu óc sáng chế, điều này có đúng như thế không?" Đoạn Văn thay đổi đề tài.

"Đúng thế, thưa thiếu gia, Địa Tinh chúng tôi không chỉ là những thiên tài trong việc phát minh, hơn thế nữa chúng tôi đối với toán học cũng rất có thiên phú, rất giỏi hoạch định ra các kế hoạch và quản lý ngân sách rất cẩn thận!" Cấp Nộ không rõ lý do Đoạn Văn tại sao lại quan tâm vấn đề này thế, nhưng khi Đoạn Văn đã hỏi thì hẳn phải trả lời chi tiết.

"Giỏi hoạch định kế hoạch? Tốt lắm! Hãy làm như thế đi! Các ngươi ở đây có năm, tuyển thêm mười người nữa từ đám Địa Tinh đang kia lập thành một Chế tác tiểu tổ nhân số mười lăm người. Nhiệm vụ chính của các ngươi sẽ là nghiên cứu chế tạo các loại ma pháp chế phẩm, chỉ cần là hữu ích, có thể sử dụng được là có giá trị, các ngươi cứ việc tiến hành. Nếu số đồ gặp may mà chế ra được cái đồ gì tôn tốt, thiếu gia ta sẽ thưởng lớn. Ở đây có mười vạn kim tệ, các ngươi hãy mua cái gì cần cho công việc của các ngươi. Khắc Lý, mười người Địa Tinh còn lại sẽ giao cho ngươi quản lý, bọn họ thiên bẩm thông thái hẳn là rất phù hợp để trở thành thương nhân hảo thủ!" Đoạn Văn quyết định làm cho mười Địa Tinh ấy trở thành thương nhân của Gia tộc, thương nhân không phải là cần có phẩm chất tinh ranh sao? Chính xác, đám người Địa Tinh này quá thừa sự khôn ngoan sáng dạ! Mà cho dù bọn họ không thể trở thành những thương gia tuyệt đối thành công, chỉ cần với tài năng trời cho về mặt toán học của họ, khẳng định một điều họ sẽ là những chuyên gia tối hảo trong việc tính toán và quản lý sổ sách!

Kế tiếp, Đoạn Văn giao hết những người còn lại cho Ước Hân. Thân là Quân gia, lão không có sự lựa chọn nào khác là phải làm việc.

Thế rồi cứ như vậy mà đội ngũ nhân viên quản trị đầu tiên của Đoạn Văn Gia tộc được hình thành, các chức sắc cốt cán chủ chốt bắt tay vào xây dựng sự nghiệp cho Gia tộc. Đoạn Văn trực tiếp đặt tên giống như là một Trung Hoa gia tộc, nhưng trong gia huy của mình Đoạn Văn quyết định sử dụng biểu tượng năm lá Hồng kỳ đỏ tươi có gắn sao!

Đúng lúc này, trong trang viện phía Tây bất chợt truyền đến một tiếng gầm rống như sấm. Đoạn Văn rất là sợ hãi, không phải Ngưu Ma Vương đã xảy ra chuyện gì chứ! Chẳng lẽ công hiệu của mười hoàn Tây Tựu Đan hiệu quả quá mức làm nó bị làm sao? Đoạn Văn nhắm hướng tiếng gào thét vừa nảy mà chạy tới. Diệp Cô Thành không hề mang danh Kiếm thánh, tiếng rống vừa phát ra đã thấy hắn có mặt ngay rồi.

Đi đến hậu viện, Đoạn Văn phát hiện ra bốn Cự tượng võ sĩ đang ngậy ngốc đứng ở đó, Diệp Cô Thành lập tức rút kiếm ra đứng án trước mặt Đoạn Văn, vẻ mặt hơi có chút khấn trương. Hắn nhìn thấy đang trước là một cái đầu động vật đen sì giống hình dạng loài trâu, chỉ là cái đầu kia so với Ngưu Ma Vương thì nhỏ hơn nhiều.

"Ngưu Ma Vương? Là mi chăng?" Thấy cái đầu tiểu ngưu kia trên người phát ra xú khí nồng nặc hôi thối, toàn thân rất dơ bẩn, Đoạn Văn nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, chủ nhân. Là ta đây! Ta đây thực sự có tiến bộ, thực lực đại tăng!" Hóa ra cái đầu tiểu ngưu kia hiển nhiên đúng là ma sùng "Ngưu Ma Vương" của hắn. Chỉ có điều, bởi vì thực lực tăng tiến mà thân hình biến thành nhỏ đi, bây giờ Ngưu Ma Vương này đứng lên chỉ cao có ba thước, nhỏ bé xinh xắn so với lúc trước hơn phân nửa.

Diệp Cô Thành rõ ràng âm giọng chợt khàn đi, quay lại về Đoạn Văn nói: "Thiếu gia, hẳn hẳn là đã đạt tới cửu cấp, bất quá có thể là do Tây Tựu Đan

phát sinh hiệu quả bên trong, thế nên nhìn qua cũng tưởng là chỉ có thất cấp."

"Cái gì? Trực tiếp đốt cháy giai đoạn, lướt qua bát cấp, đạt tới cửu cấp ngay, cái này cũng quá khó tin a ... Nguru Ma Vương, ngươi bây giờ đạt tới cấp mấy?" Đoạn Vân rất là giật mình, hướng tới Nguru Ma Vương muốn chứng thực.

"Chủ nhân, sau khi ăn những hoàn thần được đất tiền của ngươi, ta đây đã trở thành Cửu cấp thánh thú. Ngươi thực sự không có nói dối ta đây, ta đây thực sự có tiến triển thực lực!" Nguru Ma Vương rất chi là hưng phấn, ngoác mồm cười trả lời.

Đoạn Vân ngẫm nghĩ chút đỉnh rồi nở nụ cười tươi rói rói. Ma sủng của bốn thiếu gia chính là cửu cấp, nhưng lại được che dấu đi chân thực lực, xem sau này có tên nào dám trêu vào bốn thiếu gia nữa không! Ta không cho hần một cái chết không minh bạch không được

"Tốt lắm, Nguru Ma Vương, ngươi trước hết phải tẩy rửa, tắm tấp thật sạch sẽ mới có thể được ăn cơm. Được rồi, ngươi có thể biến thành hình người hay không?" Không phải đã nói là cửu cấp ma thú có thể biến thành hình người sao? Đoạn Vân rất muốn biết rõ ràng, nếu cái đầu trâu ngốc này biến thành nhân hình thì sau đó sẽ là cái dạng gì nhỉ.

"Chủ nhân, ta đây không thể biến thành hình người được. Ta đây đại tăng thực lực thật nhưng còn không có ổn định, phải trải qua một thời gian nữa mới được. Chủ nhân, ta đây đi tắm a." Đầu nguru kia mặc dù thực lực tăng lên cường đại rồi, nhưng xem ra trí khôn thì vẫn vậy, quanh quẩn mấy câu "ta đây tới" "ta đây đi" mà thôi.

Đoạn Vân không biết chính là, chuyện Nguru Ma Vương tăng tiến thực lực đã khiến cho một ít cường giả chú ý đến, chỉ có điều bọn họ đại đa số không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Bất quá những người bình thường thì không biết, nhưng còn có người, không phải người, mà là Long Hoàng biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Long Hoàng quay về các trưởng lão nói: "Không có việc gì, chỉ có điều, Thiên Long Đế Quốc của chúng ta vừa có một tiểu nguru tăng tiến cường lực, nhưng ngay lập tức lại bị giam sát rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mạ Được Thập Lạp Thành Cự Phú

Sự việc ma thú tăng tiến thực lực như vậy thực sự là vấn đề lớn không có chuyện không gây ra chấn động ảnh hưởng tới những người này, và đúng tại thời điểm đó, Phô lão đầu đang ở trong thư phòng. Với khoảng cách gần như vậy, cho dù lão đầu chưa có hoàn toàn khôi phục thực lực ma pháp như trước kia nhưng chỉ cần dựa vào năng lực cảm nhận của các giác quan thì cũng là thừa sức nhận biết, cảm thụ được. Hơn nữa, nghe cũng có thể thấy mà. Vì vậy Phô lão đầu là người thứ ba đi tới hiện trường. Mục kích toàn bộ sự việc diễn ra trước mắt, đầu lão già lắc như chong chóng, không tin vào cả chính mắt mình phải hỏi: "Vân nhi, chuyện gì xảy ra thế này?"

Sau đó Đoạn Vân đem chuyện có được Nguru Ma Vương như thế nào mồm năm miệng mười kể cho lão đầu nghe, lão đầu nghe xong vẻ mặt rất kỳ quái, lom lom dòm ngó Đoạn Vân cả nửa ngày rồi mới nói được: "Vân nhi, vì sự nghĩ rằng cần phải nói với ngươi câu này: ngươi... đúng là cái đồ biến thái! Lúc mới đầu ta còn tưởng rằng cái thứ đan dược kia của ngươi chỉ dùng để chữa thương, nhưng thật không ngờ lại còn có tác dụng làm thực lực tăng lên rất tốt. Được rồi, nhà ngươi cần nhiều nhân thủ như vậy để làm gì? Để cho não nhiệt a!"

Đoạn Vân rất là không phục, ngươi nha, nhà ngươi mới là cái đồ biến thái, làm gì có cái loại sư phụ nói đồ đệ thế bao giờ, hần bèn tròn mắt trả lời: "Bí mật! Hừ, không nói cho ngươi biết!"

Trong hai ngày này, không khí một cuộc cách mạng phủ khắp cả Gia tộc, tất cả mọi công việc đã vào guồng hoạt động, bất kể là việc gì, tất cả đều được tiến hành trong trật tự. Đại khái sau đó chừng hơn nửa tháng, Đoạn Vân đã sản xuất ra một số đơn dược có thể đem ra thị trường.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, cũng là ngày mở cửa phòng đấu giá. Đoạn Vân này cũng không biết toan tính cái gì mà lại lớn mật yêu cầu Đại Công chúa Khải Lợi từ Hoàng cung tới. Hần nói cần phải có Đại Công chúa hỗ trợ hần tiến nhập phòng đấu giá. Kỳ thật trên thực tế, với thủ đoạn và thân phận của hần, cho dù không có hẹn trước hoặc thiệp mời, muốn vào một cái phòng đấu giá nho nhỏ như thế này cũng chưa phải là việc có thể gây khó khăn cho hần, làm hần phải nhũn mất cau mày! Tới hẹn, Khải Lợi tuân thủ lời hứa mà đến, bất ngờ là Tam Công chúa Khải Sát Lâm khi biết cũng đòi đi theo cùng. Càng làm cho Đoạn Vân cảm thấy xấu hổ chính là việc Tiểu Bạch sống chết cứ khăng khăng đòi đi cùng. Cứ như vậy, Đoạn Vân ôm Tiểu Bạch trong lòng cùng Đại Công chúa Khải Lợi và Tam Công chúa Khải Sát Lâm vượt qua rất nhiều những ánh mắt sợ hãi kinh thần mà cùng nhau tiến vào phách mại tràng.

Bên trong bao gian đặc biệt dành cho khách quý, Đoạn Vân lại tiếp tục bông đùa kể chuyện tiểu hài toàn loại tục tĩu cho hai vị công chúa nghe. Hai nàng

rất là xấu hổ, tay xua loạn cả lên nhưng vẫn tiếp tục nghe chuyện, khuôn mặt hồng rực tới tận mang tai và cười khúc khích liên hồi. Tiểu Bạch vẫn nằm trong lòng Tiểu Vân, cũng lắng lắng nghe chuyện cười, hơn nữa mặt cũng không ngừng đỏ lên. Cũng không biết như thế nào mà hai vị công chúa thấy Tiểu Bạch đáng yêu quá đi tới muốn bế nó lên thì Tiểu Bạch cứ giãy giụa chết sống cũng không chịu. Làm cho Đoạn Vân cười to mãi không thôi, còn trêu đùa hai vị công chúa chắc là nhân phẩm không tốt nên nó không theo. Khiến cho hai nàng quay ra nhăm nhăm Đoạn Vân mà cầu xé, cù chọc làm Tiểu Bạch phát nộ, tỏ vẻ bảo vệ chủ nhân mà sửa hai nàng mỹ nhân xinh đẹp một trận âm ỉ. Còn Diệp Cô Thành đứng một bên quan sát phách mại tràng.

Rốt cục cuộc đấu giá cũng bắt đầu rồi!

Khởi đầu các vật phẩm đưa ra đấu giá cũng bình thường, có chút quý giá đấy nhưng cũng không thực sự tiện ích. Đoạn Vân đối với những món đồ này cũng không quá để ý, hẳn hôm nay chủ yếu là đến xem, quan sát nắm bắt thị trường và thăm dò khả năng bán thuốc của mình. Mặc dù đã được giao cho Diệp Cô Thành tiến hành bí mật, nhưng Đoạn Vân cũng muốn tìm hiểu rõ một chút.

Cuộc đấu giá đã qua đi một nửa thời gian, lúc này Đoạn Vân mới chú ý đến một Không gian thủ trục vừa được đưa ra, lão bản nói đó là của một Thủ nhân thủ lĩnh. Thủ trục này hơi lớn, Đoạn Vân so sánh kích cỡ chắc vừa với cổ Tiểu Bạch, cảm thấy đúng là phải mua cho Tiểu Bạch đeo chơi. Vì vậy lập tức đập xuống ra hiệu muốn mua. Cái thủ trục kia đã lên giá hai mươi vạn, cũng bởi vì hình dạng hơi lớn thế nên khi Đoạn Vân ra giá ba mươi vạn kim tệ là mua được ngay. Hai vị công chúa cũng lấy làm khó hiểu, không giải thích được Đoạn Vân mất số tiền lớn như vậy mua cái thủ trục ấy để làm gì? Chẳng lẽ đem tặng cho mình, mà cái này thì đem đeo ở đâu trên người cơ chứ!

Thủ trục được một thị nữ trao lên, hắn cầm lấy ngắm qua thấy bên trong lại có bốn không gian hình lập phương nữa. Đoạn Vân đang muốn đeo vào cho Tiểu Bạch thì nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của hai vị công chúa liền cười nói: "Hai vị công chúa, đừng nói là hai vị thích nó nha!"

"Ai thích nó kia chứ, trông cũ kỹ xấu xí quá!" Tam Công chúa Khải Sát Lâm đỏ mặt mảy trả lời. Đoạn Vân cũng thấy quái lạ, không có chuyện gì mà cũng phải đỏ mặt hồng má lên thế kia?

"Thích cũng không tặng cho người, ta nghĩ có khi ta đưa cho..." Đoạn Vân vừa nói vừa có ý nhìn về phía Đại Công chúa. Khải Lợi còn làm ra vẻ xấu hổ, hai tay xoa xoa xoắn xoắn vài cái thì lời Đoạn Vân nói kế tiếp mới làm cho nàng thiếu chút nữa thì phát điên lên.

"Ta đây là tặng cho Tiểu Bạch, các nàng đừng có mà hoành đao đoạt ái nha! Ha ha ha! Tiểu Bạch lại đây, để thiếu gia đeo cho người." Đoạn Vân liền bế Tiểu Bạch lên đeo thủ trục vào cổ cho nó, thấy rất vừa vặn bèn lấy làm cao hứng lắm, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giết người của hai vị công chúa. Hắn còn nói: "Tiểu Bạch nha! Người xem chủ nhân ta đối đãi với người rất tốt a, sau này người có đồ vật gì quý báu cứ cất bên trong nha! Ngoan nhá cưng!" Tiểu Bạch cũng tỏ vẻ thích chí, gọi tới gọi lui cũng vẫn nhảy nhót không ngừng.

Cuối cùng, chương trình đặc biệt nhất của phiên đấu giá cũng được Phách mại tràng đưa ra, đấu phẩm chính là mười hoàn Tủy Tủy Đan của Đoạn Vân.

Chủ trì cuộc đấu giá Tủy Tủy Đan chính là một lão bản béo mập, đi trước mặt là người điều hành vừa bị thay ra. Đúng lúc này Diệp Cô Thành quay lại thưa với Đoạn Vân rằng:

"Thiếu gia, vị kia chính là Đại lão bản của Phách mại tràng." Đoạn Vân khẽ gật đầu!

Chỉ thấy vị Đại lão bản béo mập đi đến khu vực trung tâm, cánh tay giơ lên dè xuống ra hiệu giữ trật tự. Toàn trường yên lặng xuống, lão béo trên mặt đầy hồng quang bắt đầu nói chuyện: "Xin chào tất cả mọi người, ta là lão bản ở đây tên Táp Nặc, hiện diện ở đây cũng có không ít quý vị biết ta. Ta trước hết cảm tạ tất cả các vị khách hàng cũ và mới đã ủng hộ và tham gia Phách mại tràng của chúng ta, xin cảm ơn mọi người. Kế tiếp, sắp được đưa ra chào bán là một thứ thực sự đúng là điểm nóng nhất, chắc chắn sẽ được quý vị hoan nghênh trong ngày hôm nay. Lời đầu tiên cho phép ta giới thiệu một chút. Cách đây bảy ngày trước, có một vị khách nhân thần bí đã đem đến mười hoàn đan dược ủy thác cho bốn tràng đấu giá. Mà loại thuốc được kia nói đến tốt cùng là có hiệu quả như thế nào? Là một nhà hóa học thực nghiệm, ta dám tuyên bố được hoàn kia tuyệt đối không phải có khả năng do con người có thể chế tạo ra!"

Nghe nói đến đoạn này, toàn trường thốt nhiên rung động sừng sốt. Không phải do con người chế tác ra, thế chẳng lẽ do Thần?

Dừng một chút, lão bản lại nói tiếp: "Nếu muốn biết được hoàn kia có hiệu quả như thế nào, xin mọi người hãy nhìn ta đây này: tám ngày trước nếu có vị nào đã từng gặp qua ta thì biết. Không biết mọi người có phát hiện ra không? Đúng vậy, đầu tiên ta muốn hỏi hiện giờ mọi người có biết chính xác tuổi của ta hay không? Xin những người biết ta trước kia không được nói ra! Ba mươi? Không đúng! Hai mươi sáu? Cũng không đúng nốt! Nói thật cho mọi người biết nha, nếu là tám ngày trước các người tuyệt đối không chần chừ mà nói đúng tuổi của ta. Chính là ta đã năm mươi ba tuổi rồi đó!"

Toàn trường lại một phen huyền não hết cả lên, đúng là ai mà không biết về lão bản béo trước kia thì cũng không thể tin được. Lão mập khoát khoát tay nói tiếp: "Các người thực sự không tin ư, điều này tuyệt đối là sự thật đó. Hơn nữa điều vừa nói chỉ là một hiệu quả quá bình thường sau khi dùng thuốc. Còn có điều này nữa, các người có phát hiện ra không nhỉ? Chính là ta đã đại tăng thực lực! Kỳ thật, bảy ngày trước mới chỉ là một Cao Cấp Kiểm Sư sơ kỳ, mà bây giờ ta đã là Đại Kiểm Sư rồi đấy! Ha ha, mời các vị xem qua một chút đấu khí của ta!"

Nói xong, lão bản cầm lấy một thanh kiếm vận kinh cho đấu khí nổi lên, liền có luồng đấu khí đúng là thuộc đẳng cấp Đại kiểm sư hiện ra. "Hãy nhìn đây này, đấu khí này thực quá tinh thuần, tuyệt đối rất nhanh tiến vào đẳng cấp Kiểm thánh." Lúc này Đoạn Vân nhìn thấy hai vị công chúa mắt tròn mắt dẹt ngó chăm chăm, hắn cười cười rất là quý dĩ!

Toàn trường đã không còn ai bàn tán gì nữa, tất cả ngơ ngác ngẩn ngơ ngù ngù ngây ngốc nhìn Đại lão bản.

Lão bản cố nén kích động trong lòng xuống, tiếp tục nói: "Nói cho mọi người biết thêm một bí mật, ta trước kia thực sự là một người dương suy tiết dục (liệt dương), nhưng bây giờ ta dám nói không có mấy người, kể cả mấy tên trai tơ mới lớn to cao cường tráng cũng không mạnh hơn ta ở cái khoản trên giường đâu nha! Hơn nữa ta còn phát hiện, thần dược này tuyệt đối còn có công năng chữa bệnh cực kỳ hiệu quả. Hầu như tất cả các bệnh đều có thể

chữa trị. Trước kia ta có bao nhiêu bệnh nan y bây giờ đã khỏi tiết!"

"Người tưởng người còn trẻ mãi tuổi hai mươi? Người tưởng thực lực sẽ rất nhanh tăng tiến? Người có những cái gì là quái tật dị dạng, nan bệnh mãn tính không thể chữa trị được? Nghe ta nói đây, phục dược này thực sự có phản ứng tốt lắm. Sau khi dùng, mười phần sau đó người sẽ cảm thấy như vừa thoát thai hoá cốt, bởi vì độc tố toàn thân nhà người đã bị dược lực thần kỳ tiêu trừ sạch sẽ, hơn nữa quá trình này diễn ra không hề chịu nỗi đau đớn thống khổ nào. Tốt lắm! Ta đây cũng không nói những điều dư thừa nữa. Chỉ khi nào công hiệu hoàn toàn chắc chắn các người sẽ biết đáp án! Bây giờ bắt đầu đấu giá nào! Từng hoàn một sẽ được đưa ra đấu giá, mỗi hoàn giá khởi điểm là hai mươi vạn kim tệ. Đấu giá... bắt đầu!!!" Nói xong, lão bản gõ một búa xuống.

Toàn trường yên tĩnh một hồi, rốt cục cũng có người ra giá: "Một trăm vạn!"

Cuối cùng thì cuộc đấu giá cũng bắt đầu rồi!

"Một trăm năm mươi vạn!"

"Ta trả bốn trăm vạn!"

Kết cuộc, hoàn thuốc đó được người ta mua với giá bốn trăm vạn. Nghe thấy dược hoàn kia có công hiệu kỳ diệu như thế, hai vị công chúa cũng tham gia đấu giá, hai nàng cũng không có nhiều tiền, căn bản không thể cạnh tranh. Nhìn hai vị công chúa kia về mặt đau khổ tiếc nuối, cả nụ cười cũng nở ra méo xệch, Đoạn Vân lại càng thêm thích thú. Tất nhiên Đoạn Vân hẳn cũng không có ngu mà đi nói cho hai nàng kia biết là chính mình đã chế tạo ra những hoàn thuốc kia. Dù sao hẳn cũng hiểu được cái gì tên là phiên toái a!

Đến hoàn thuốc cuối cùng, giá cả tăng cao đến chóng mặt, dứt điểm là một ngàn vạn. Đoạn Vân nhăm sơ qua một chút, tổng cộng mười hoàn thuốc bán được tới sáu ngàn vạn kim tệ.

Đoạn Vân không cao hứng không được, mình đã trở nên giàu có rồi. Cuộc sống ở kiếp trước đã cho hẳn hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền. Sau khi đấu giá kết thúc, Đoạn Vân nháy Diệp Cô Thành bí mật đi lĩnh tiền. Đối với cường giả thực lực sắp đột phá cảnh giới Kiểm Thần như tên Diệp này thì đó quả thực là chuyện đơn giản. Từ biệt hai vị công chúa xinh đẹp, Đoạn Vân rất hưng phấn sung sướng trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mại Dược Tế Tự Trung Hoa Khởi

Buổi đấu giá đã trôi qua một tháng rồi. Trong một tháng này, các hạng mục sự nghiệp của gia tộc Đoạn Vân cũng đã bắt đầu khởi sắc phong vân như điều gặp gió lớn.

Trước tiên là nói về việc kinh doanh thuốc men của Đoạn Vân. Trong khoảng thời gian này, vài Tinh Linh phụ trách khai thác dược tài dẫn theo nhân lực trong gia tộc đến những nông trang ngoài thành Thiên Long phát động thôn dân hái thuốc lấy tiền, với giá khá rẻ mạt. Đoạn Vân thật có nằm mơ cũng không nghĩ được chỉ trong vòng vài ngày đã thu được mấy xe lớn dược tài đủ loại, hơn nữa trong đó có một vài món nhân sâm, linh chi và các loại dược tài quý hiếm khác. Việc khai thác dược tài bán cho Đoạn Vân cũng làm cho thôn dân nơi đó thu được không ít tài phú.

Có vài thôn dân tinh minh lại còn chủ động thành lập các điểm thu mua. Theo phân phó của Đoạn Vân, những “hợp tác xã” khai thác vệ tinh rất năng động này không ngừng tăng lên, trở thành nhóm thương nhân đầu tiên chuyên cung cấp dược tài cho Đoạn Vân gia tộc.

Sau khi dược liệu được chuyển về, dưới sự chỉ đạo của Đoạn Vân, có một vài hạ nhân cẩn thận nhanh nhẹn tuyển chọn từ trong gia tộc bắt đầu tiến hành xử lý và cất trữ vào kho. Thậm chí Đoạn Vân còn đem một vài tri thức trung dược đơn giản dạy cho những người có đầu óc linh hoạt, cũng để bọn họ phụ trách vài công đoạn mấu chốt trong quá trình bào chế dược phẩm. Không còn cách nào khác, nếu việc gì cũng để Đoạn Vân ra bắt phải làm, thì Đoạn Vân có làm trâu làm bò, một đến nổi trên xi ra khỏi, dưới xi ra hơi cũng chẳng thể làm ra được bao nhiêu viên thuốc! Hơn nữa, bọn họ trước kia đều là nô lệ, sau khi được Đoạn Vân giải trừ thân phận nô lệ thì đối với Đoạn Vân có thể nói là chết cũng không phản bội, độ trung thành vào loại tuyệt đối, không cần phải nghi vấn gì cả. Đương nhiên những bước bào chế thuốc khó khăn và phức tạp, tỷ như tỷ lệ phối hợp các loại dược tài đều do Đoạn Vân tự làm lấy. Chủ yếu là để phòng ngừa công thức phương thuốc bị tiết lộ, cũng không phải Đoạn Vân không tin nhiệm bọn họ.

Cứ như vậy, trong vòng một thời gian rất ngắn, những viên thuốc mới lạ của Đoạn Vân đã được ra đời. Còn về việc bán thuốc, Đoạn Vân hoàn toàn tin tưởng giao cho Khắc Lí thành lập một thương xã tên là "Trung Hoa Thương Hành", chuyên môn phụ trách sinh ý cho gia tộc.

Đoạn Vân bào chế chủ yếu là vài loại thuốc sau đây :

Một là Hoàn Dương Đan. Thuốc này là do Đoạn Vân căn cứ vào dược lý rút ra sau khi luyện chế Tây Tủy Đan, chỉ dùng những dược tài rất bình thường, hơn nữa chỉ có hiệu quả trị thương, không hề có công hiệu tăng thêm thực lực. Loại thuốc này nếu xét về cấp bậc, có thể hoàn toàn chữa khỏi các thương tổn cấp tám, đối với cừu cấp thương tổn cũng có hiệu quả nhất định. Theo như giá thu mua dược tài của gia tộc bây giờ, giá thành của thuốc này tuyệt đối không vượt qua một ngàn kim tệ. Còn tên Đoạn Vân gian thương này lại định giá bán là mười vạn, rồi còn nói như đinh đóng cột : nguyên liệu chế thuốc quá mức trân quý, xác xuất thành công khi bào chế cũng không cao, giới lắm mỗi tháng chỉ giới hạn bán ra một trăm viên, đều phải đặt hàng trước mới có! Vì Hoàn Dương Đan có thể chữa được nội thương trong khi quyền trục cho dù thần kỳ đến đâu cũng không có công hiệu, sau khi trị liệu cũng sẽ không làm giảm thực lực của người bị thương. Cuối cùng, Hoàn Dương Đan đắt hơn vàng, quý hơn kim cương kia trở thành chiêu bài bán thuốc của « Nhà thuốc » Đoạn Vân, chỉ vài ngày đầu tháng là đã có người mua hết. Đối mặt với tình huống như vậy, tên gian manh Đoạn Vân quyết định tăng giá, nhờ vậy, thuốc cũng đủ bán đến hơn nửa tháng .

Loại thuốc thứ hai mà Đoạn Vân đưa ra thị trường là một loại thuốc chữa thương bình thường mà hắn gọi là Thánh dược - Giải Độc Hoàn. Loại thuốc này có thể trị khỏi các thương tổn cấp bảy, dược hiệu cũng rất tốt, chỉ là công dụng hơi chậm. Đối với loại thuốc này, Đoạn Vân yêu cầu thủ hạ sản xuất với số lượng lớn. Sản lượng hàng ngày tuy đã có thể đạt tới hơn ngàn vạn viên, nhưng Đoạn Vân vẫn khống chế sản lượng của Giải Độc Hoàn một cách nghiêm khắc, luôn luôn đảm bảo cân bằng với nhu cầu của thị trường. Giá thành loại thuốc này đại khái hơn mười kim tệ, trên thị trường Đoạn Vân định giá là một ngàn kim tệ. Bởi vì loại thuốc này rất hữu hiệu trong việc trị liệu nội thương, mấy tháng sau này loại thuốc này được lưu thông trên cả Đồng đại lục, nghe nói có vài kiện hàng còn đến cả Tây đại lục, bất quá khi đi tới đây thì giá Giải Độc Hoàn đã lên cao tới tận trời xanh rồi .

Đoạn Vân còn muốn một thời gian nữa sẽ đưa mấy loại thuốc "Kim thương bất khuất " và "Bổ thận Hoàn" mà hắn đã đưa cho lão bản ở chợ nô lệ giới thiệu ra thị trường. Đương nhiên "Bổ thận Hoàn" cũng sẽ chỉ cung ứng rất ít, mỗi tháng cũng chỉ khoảng hai trăm viên, giá là một vạn kim tệ. Nhưng đối với "Kim thương bất khuất ", Đoạn Vân định giá là một ngàn kim tệ một viên mà thôi, hơn nữa còn sản xuất không hạn lượng. Mặc dù rất quý, nhưng nghe nói loại thuốc này lại được tiêu thụ rất tốt, lại được phổ biến khắp nơi, lại còn thường xuyên thiếu, sau này trở thành vật bất ly thân của các vị công tử con nhà giàu có. Đoạn Vân sau đó lại còn đưa ra nữ tính xuân dược, và vài loại thuốc ích dương bổ thận vân vân.

Vì trên khối đại lục này không có nghề Dược sư, do đó « Nhà thuốc » Đoạn Vân có thể nói đã chiếm được địa vị lũng đoạn trong ngành dược phẩm, từng núi vàng cứ thế chảy vào túi tiền của Đoạn Vân. Chỉ tính sơ sơ, khoản thu của Đoạn Vân gia tộc mỗi tháng tuyệt đối vượt qua hai ngàn vạn. Hơn nữa này con số này việc tiếp tục tăng lên! Còn sau này Đoạn Vân hợp tác kinh doanh với người khác, thì lợi nhuận lại càng kinh khủng!

Cứ như vậy cái tên Đoạn Vân theo những viên thuốc của hắn được truyền khắp cả đại lục! Mọi người xôn xao bàn tán về Đoạn Vân, không biết nhân vật truyền kỳ này đến tột cùng là loại người thế nào! Theo như lời đồn thì Đoạn Vân chỉ có khoảng chừng hai mươi tuổi, do đó không ít danh viện khuê tú suốt ngày đồng tai lên lắng nghe những sự tình về Đoạn Vân. Thậm chí còn có không ít thiếu nữ vì Đoạn Vân mà sinh ra tranh chấp. Đương nhiên việc này sẽ nói sau!

Sau mười ngày, Đoạn Vân có một chút điều chỉnh trong Hộ vệ đoàn của mình. Bốn gã Cự tượng vì những hành động quá mức hậu đậu, bị đuổi ra khỏi Hộ vệ đoàn, trở thành người khuôn vác trong gia tộc. Ngưu đầu nhân Khai La, thủ lĩnh hộ vệ đứng ra thỉnh cầu Đoạn Vân đi chợ nô lệ đem mấy Thú Nhân trước là chiến hữu hoặc thân hữu của hắn về làm hộ vệ. Còn cái tên Đoạn Vân tiêu tiền vô độ lại thoảng cái đã ra chợ nô lệ khuôn tất cả các nô lệ dị tộc về, hơn ba trăm người chứ ít ỏi gì! Như vậy, thành viên của Đoạn Vân gia tộc đã đạt tới một con số kinh khủng, hơn bốn trăm người, chỉ riêng võ sĩ Thú Nhân cũng có hơn một trăm người, những người khác được an bài ra các ngành khác.

Bởi vì đế quốc có quy định rõ ràng là số lượng hộ vệ của một Bá tước đại nhân không thể vượt qua hai trăm, Đoạn Vân cũng không dám vi phạm, do đó mặc dù Đoạn Vân sử dụng một số lượng dị tộc võ sĩ rất lớn, nhưng không ai có thể nói được gì. Nhưng thực lực của hộ vệ Đoạn Vân cũng phi thường kinh khủng. Trong đó đại bộ phận đều là võ sĩ cấp năm hoặc cấp sáu, hơn nữa toàn bộ đều là Thú Nhân, vô luận là sức mạnh thân thể hay nghị lực, những võ sĩ ở nơi khác đều không thể so với được. Đoạn Vân đem một trăm hai mươi võ sĩ Thú Nhân chia làm bốn đại đội, mỗi đại đội lại chia làm ba tiểu đội, cho chiến đấu với nhau, để cho bọn họ tiến bộ trong cạnh tranh. Cái làm cho người ta sợ hãi chính là, Đoạn Vân lại dựa vào y thuật cao siêu và đan dược cực tốt của mình buộc đám hộ vệ tiến hành ma quỷ huấn luyện, hơn nữa thỉnh thoảng lại có một hồi tập trận thực chiến.

Theo Đoạn Vân thấy, võ sĩ chỉ có không ngừng chiến đấu mới là cường giả chính thức, thực lực cùng kinh nghiệm tăng lên, dù sao đã có những đan dược vô địch của mình, hắn có thể đảm bảo tất cả đều rất an toàn. Dưới những điều kiện huấn luyện ở đây, mỗi ngày đều có đánh nhau đến chết sống, đám hộ vệ ngày nào cũng đổ máu không ít thì nhiều, mỗi ngày đều tiến bộ một chút. Vô luận là vũ lực hay là lòng can đảm, từ nghị lực cũng là khả năng nhẫn nại, tuyệt đối có thể thấy được sự tiến bộ vượt trội của một trăm hai mươi Thú Nhân chiến sĩ. Không đến một tháng sau, đại bộ phận mọi người đều đột phá qua một giai tầng. Mặc dù đan dược của Đoạn Vân cũng tiêu hao không ít, nhưng chỉ cần Đoạn Vân chịu khó ra tay một chút, muốn bao nhiêu đan dược là sẽ có bấy nhiêu. Bất quá, Đoạn Vân cũng không cho bọn chúng phục dụng Tây Tủy Đan, vì Đoạn Vân cho rằng phải dựa vào nỗ lực bản thân để đề cao thực lực mới là vương đạo. Kể cả khi cho những người này trong một tháng mà liên tục uống ba lạp Tây Tủy Đan, thì cũng chẳng khác gì ăn thuốc chuột cả!

Một tháng sau, thực lực Đoạn Vân đã đạt tới Cao cấp Kiểm sĩ cấp ba rồi. Nếu không tính đan dược, trong một tháng mà từ một " thư sinh " trở lại không chột đạt tới Cao cấp Kiểm sĩ, đây tuyệt đối là một kỳ tích. Nhưng, nếu xét một viên Tây Tủy Đan đã có thể làm cho một người bình thường đạt tới kiểm sĩ cao cấp, Đoạn Vân tuyệt đối là một thằng đàn về võ học!

Trong khoảng thời gian này, Diệp Cô Thành đã uống viên Tây Tủy Đan thứ ba, sau đó rốt cục đột phá thành công tới cảnh giới Kiểm Thần. Hơn nữa việc đột phá của Diệp Cô Thành cũng làm cho Đoạn Vân phát hiện tác dụng phụ của Tây Tủy Đan - Đầu khí nội liễm. Diệp Cô Thành hôm nay nhìn qua, tuyệt đối tưởng như chỉ có thực lực của Đại kiểm sư thôi, đây chính là một con át chủ bài của Đoạn Vân. Quân gia của Đoạn Vân sau khi dùng Tây Tủy Đan cũng đã khôi phục lại thực lực Đại kiểm sư, hơn nữa nghe nói Ước Hân cũng sắp đột phá rồi. Ngưu Ma Vương trải qua một tháng cùng cố thực lực đã có thể hóa thành hình người, bất quá mỗi khi Đoạn Vân thấy Ngưu Ma Vương, hắn đều cảm thấy mình đặt tên cho nó quá là không hề lẩm lẩn - Ngưu Ma Vương dưới trạng thái hình người lại là một thiếu niên mười mấy tuổi có cái đầu trâu xấu xí!

Trong khoảng thời gian này, còn có một việc cũng phải đề cập một chút. Đó là mấy hôm rồi, hai vị công chúa, cụ thể là Khải Lợi và Khải Sát Lâm thường xuyên tìm đến gặp Đoạn Vân, còn Đoạn Vân cũng thường xuyên đi " chơi du ngoạn " với hai vị công chúa ở những nơi rất xa hoa. Quan hệ giữa ba người phát triển rất nhanh!

Buổi sáng hôm nay, Đoạn Vân đang luyện tập Thái Cực quyền trong hậu viện để giúp chân khí tăng lên. Lúc này Liên Na vội vàng chạy vào: "Thiếu gia, trong cung truyền lời muốn Ngài tiến cung! Nói là Bệ Hạ tìm kiếm Ngài có việc."

Đoạn Vân rất nghi hoặc, Tra Lí tìm ta có chuyện gì nhỉ? Ta đâu có nghe nói có ai bị bệnh đâu ta? Không phải là muốn cảnh cáo ta không được "tán tỉnh, câu dẫn" công chúa đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thần Kỳ Được Hoàn Nhạ Nhân Đồ

Đã nghỉ không ra thì Đoạn Vân quyết định không thêm nghỉ nữa, kêu Diệp Cô Thành đi theo, cùng Đoạn Vân đi thẳng vào Hoàng cung. Chỉ chốc lát sau, Đoạn Vân lên đến sân triều. Cả đám văn vũ bá quan đang cung kính đứng hầu hai bên, người ngồi trên ngôi vị Hoàng đế uy nghiêm chính là Tra Lí Hoàng đế Bệ Hạ.

"Thần Đoạn Vân tham kiến Hoàng đế Bệ Hạ, chúc Hoàng đế Bệ Hạ thân thể an khang, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Đoạn Vân đi đến trước bệ rồng, cúi chào Tra Lí bái một lễ, nhất thời không thể nghĩ ra được muốn bái kiến Hoàng đế thì phải nói cái gì, chợt nhớ mấy câu trong phim ảnh vội vàng phun ra mấy câu "vạn tuế" đã được điều chỉnh cho phù hợp với hoàn cảnh. Tra Lí vừa nghe xong, rất là cao hứng, cười ha hả nói: "Đoạn Vân, mấy chữ vạn tuế này nghe hơi lạ, bất quá bốn hoàng rất thích. Ha ha! Quả là đặc sắc!"

Đoạn Vân nghe vậy khẽ mỉm cười rồi cung kính nói: "Không dám ạ, đâu có gì đâu. Một vị vua hiền minh như Ngài đây, nói như thế nào cũng không quá đáng, Ngài tựa như một vì sao sáng ngời, không, là mặt trời chiếu sáng nơi nơi trên Thiên Long quốc, dẫn dắt con dân Thiên Long không ngừng phát triển. Chỉ cần có Ngài, đã là giang sơn chi phúc, dân chúng chi lộc rồi!" Đoạn Vân nói xong, hần thấy quả là những lời nịnh hót của giới phong kiến thật ghê tởm, bao nhiêu đồ ăn trong bao tử cứ sôi lên òng ọc, muốn ói ra bằng sạch. Truyện "Bá Y Thiên Hạ "

"Thôi, Đoạn Vân ái khanh, người không cần dùng những lời này để tăng bốc bốn Hoàng nữa, nói nhiều quá bốn Hoàng mắc cỡ đó. Hôm nay ta truyền người tiến cung, chủ yếu là vì hôm nay có một người dâng lên một bản tố cáo người." Tra Lí cười cười, nói vào chính sự.

"Có người tố cáo ta? Có chuyện gì thế? Đường như ta không hề phạm pháp mà! Sao lại có người tố cáo ta nhỉ?" Đoạn Vân càng nghĩ càng nghi hoặc, mình trước đến nay dường như chưa hề đắc tội với người nào mà!

Lúc này, đề quốc Tả tướng đứng dậy, hướng về Tra Lí cung kính nói: "Bệ hạ, Đoạn Vân Tể tự mấy ngày nay có thể nói là rất tuân thủ pháp luật, hơn nữa hần cũng là ân nhân cứu mạng của Bệ Hạ. Phẩm hạnh của hần được rất nhiều người tán dương, do đó thần khấn xin Bệ Hạ đừng tin mấy lời bịa đặt của bọn tiểu nhân."

Đoạn Vân nhìn qua tỏ vẻ rất cảm kích Tả tướng Khoa Lí Lôn, chỉ thấy hần đang rất tức giận trừng mắt nhìn Hữu tướng Bó Khoa Duy Kỳ. Nguyên lai là lão thất phu Bó Khoa Duy Kỳ đứng ở sau lưng phi báng ta, người dám tố cáo ta như vậy hả? Mà ta dường như không hề gây sự chòng ghẹo gì với người mà! Người coi bộ rảnh rỗi quá hết chuyện làm rồi phải không!

Kỳ thật Đoạn Vân không biết nguyên nhân sâu xa là đối với những người khác, Đoạn Vân là đệ tử của Phổ Hi Kim, là người cùng phe với Tả tướng Khoa Lí Lôn. Hơn nữa Bó Khoa Duy Kỳ phát hiện ra Đoạn Vân là một người rất không đơn giản, do đó đã nghĩ đến việc chèn ép, tiêu diệt bớt một ít phe cánh của Tả tướng.

Thấy Tả tướng nói đỡ cho Đoạn Vân, Hữu tướng Bó Khoa Duy Kỳ đứng dậy nói luôn: "Tả tướng đại nhân nói vậy là phi báng ta hay sao? Ta thân là đế quốc Hữu tướng đâu cần phải hạ thấp thân phận mình mà đi phi báng một Tể tự nhỏ nhoi vừa mới thượng cung?"

"Chuyện này chỉ có Bó Khoa Duy Kỳ người biết thôi, hừ!" Khoa Lí Lôn này giờ vẫn lấy một thái độ khiêu khích với Hữu tướng, vừa nghe hần nói như vậy lập tức xô lại ngay.

Lúc này, Đoạn Vân mở miệng khuyên: "Hai vị đại nhân không cần vì Đoạn Vân mà làm tổn thương hòa khí, hòa khí sanh tài mà!" Dừng một chút, Đoạn Vân hỏi Bó Khoa Duy Kỳ: "Xin hỏi Hữu tướng đại nhân, chẳng biết hạ quan phạm lỗi ở đâu?"

"Người sử dụng đại lượng Thú Nhân võ sĩ, phạm vào tội tư thông ngoại địch!" Bó Khoa Duy Kỳ nói rất nghiêm túc.

Tra Lí lúc này nhìn về phía Đoạn Vân, Đoạn Vân nhìn vào ánh mắt của Tra Lí, trong lòng phát rùng mình! Chẳng lẽ là phạm pháp thật sao? Vì vậy hần vội vàng giải thích: "À, là việc này? Chẳng lẽ dùng vài Thú Nhân làm hộ vệ cũng là tư thông ngoại địch?" Đoạn Vân cảm thấy rất kỳ quái, cái này cũng tính là tư thông ngoại địch sao? Vậy thì phải làm sao mới được chứ?

“Đừng thế! Hơn nữa theo ta được biết đại bộ phận thành viên gia tộc các người đều là dị tộc! Người lại còn không ưu tiên cho Hoàng thất, trong tay có đại lượng thuốc chữa thương lại không báo cáo (?!). Lại còn có người thấy người từng quấy rối tình dục Công chúa nữa...” Bồ Khoa Duy Kỳ một lèo liệt kê mấy tội trạng lớn của Đoạn Vân, ngay cả chuyện hãm “quấy rối” Công chúa cũng dám nói ra.

Đoạn Vân càng nghe càng căm tức, người kia có phải là ăn lộn thuốc không vậy, ta trước nay không hề đắc tội với hắn mà. Chẳng lẽ hắn nhàn cư vì bất thiện, muốn tìm phiền toái cho vui?

Nén lửa giận trong lòng, Đoạn Vân nói: "Thứ nhất, Thú Nhân võ sĩ của Đoạn Vân gia tộc là do ta mua từ chợ nô lệ về, ta dám nói các vị đại nhân ở đây đều dùng Thú Nhân làm nô lệ! Ta muốn hỏi các vị đại nhân ở đây, mua nô lệ có tính là phạm pháp không?"

Nói xong Đoạn Vân liếc mắt về bốn phía tìm sự ủng hộ. Rất nhiều các vị đại thần xì xào trao đổi, cho rằng chuyện này rất hợp lý!

“Thứ hai, người nói là trong tay ta có rất nhiều thánh dược chữa thương mà không giao ra, đầu tiên ta muốn nói đây là thuốc của ta, không phải của Bồ Khoa Duy Kỳ Hữu tướng đại nhân đâu. Gia đình Hữu tướng đại nhân cũng có rất nhiều kim tệ và vô số sản nghiệp, sao Ngài không giao hết cho quốc gia đi mà lại bắt ta phải trao ra được hoàn? Quả là không công bằng! Đoạn Vân ta là một Tế tự, việc chế tác mấy viên thuốc mốc đem ra ngoài bán, đó là sinh tồn chi đạo. Mỗi một khoản thu nhập của Đoạn Vân ta đều nộp thuế đầy đủ cả. Mặt khác việc bán thuốc cũng là để phục vụ cho dân chúng. Hơn nữa, ta bán thuốc ở trong nội địa Thiên Long quốc, người được lợi ích chủ yếu là nhân dân của Thiên Long chúng ta, ai dám nói là Đoạn Vân chỉ vì tư lợi! Mà nói cho cùng, cho dù vì tư lợi cũng không có phạm vào pháp luật của đế quốc. Thêm nữa, người nói ta quấy rối Công chúa, người có chứng cứ không? Người nếu không thể đưa ra chứng cứ, hừ! Đoạn Vân ta mặc dù chỉ là một Tế tự nhỏ, người lại là một Hữu tướng đại nhân quyền cao chức trọng, nhưng trước bề rông người cũng không thể đặt điều vu khống ta!” Càng nói Đoạn Vân càng cao giọng lên, làm Hữu tướng sợ bắn người.

“Người! Người...! Muốn chứng cứ phải không? Chẳng lẽ cả ngày người và Công chúa chơi chung với nhau còn không phải là chứng cứ! Bệ Hạ, cho dù những lời thần nói vừa rồi không đủ định tội Đoạn Vân, nhưng Đoạn Vân vừa rồi lại dám lớn giọng trên triều, vậy là hắn coi rẻ triều thần và Hoàng đế Bệ Hạ rồi, đúng không?” Bồ Khoa Duy Kỳ lúc đầu tưởng rằng mình đã nắm được thóp của Đoạn Vân tiểu tử này, nhưng hắn không biết rằng, tên Đoạn Vân thuần túy là một người điếc không sợ súng, ngay cả trên triều mà cũng dám đứng cãi xoan xoét.

Đoạn Vân cười cười, nói: "Gặp gỡ với Công chúa, cười nói chút đỉnh mà cũng cho là quấy rối Công chúa, vậy không biết từ nãy tới giờ người đứng giữa triều đường lấy không nói có, khinh miệt Bá tước của đế quốc có tính là coi rẻ Hoàng thất và Bệ Hạ không?"

“Người...! Người đây mới là lấy không nói có!”

“Nãy giờ người bịa ra đủ chuyện để hành tội ta chẳng lẽ toàn là chuyện có thật sao?”

Tra Lí vỗ long y giận dữ đứng phát lên: "Đù rồi, chuyện hôm nay dừng lại ở đây. Bồ Khoa Duy Kỳ, ta mặc dù chẳng biết người vì sao lại muốn bôi bác đại trung thần của bọn Hoàng, nhưng lời nói của người làm cho bọn Hoàng rất không hài lòng. Do đó, bọn Hoàng hôm nay phải trừng phạt người. Ta phạt người một năm bổng lộc, cũng buộc người đình chức nửa tháng, ở nhà mà suy nghĩ đi. Coi như bị phạt cảnh cáo a! Sau này còn dám bịa chuyện, còn tìm cách nói xấu đại thần, thì hãy cẩn thận cái đầu của nhà người đấy! Lui mau! Đoạn Vân, người theo ta đến đây!"

Nghe Tra Lí nói, Đoạn Vân cảm thấy rất nghi hoặc. Hoàng đế đâu cần phải phản ứng mạnh như vậy chứ! Có cần phải như vậy không? Làm như Đoạn Vân ta với người là bà con thân thiết vậy, còn bày ra bộ dáng rất tin nhiệm ta nữa chứ? Chẳng lẽ Tra Lí ngu ngốc đến ngay cả đạo lý đơn giản là duy trì sự cân bằng giữa các đại thần trong triều mà cũng không biết? Hắn là có âm mưu đen tối gì đây!

Đoạn Vân nghĩ mãi cũng nghĩ không ra Tra Lí cuối cùng đang giờ thủ đoạn gì, vì vậy cứ nhắm mắt đưa chân theo sau Tra Lí đi về nội đường!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiểu Ngoạn Tâm Kế Ngoạn Tra Lí

Đoạn Vân đi theo Tra Lí Hoàng đế xuyên qua đại điện vào bên trong, sốt ruột cung kính chờ Tra Lí nói chuyện. Mặc dù rất khó hiểu với hành động vừa rồi của Tra Lí, nhưng người ta dù sao cũng là Hoàng đế, mình cũng không dám hỏi nhiều. Còn Tra Lí nhìn Đoạn Vân với ánh mắt soi mói như đang đánh giá một món đồ cổ, làm Đoạn Vân cảm thấy toàn thân rất nhột nhột đến nỗi muốn gãi loạn lên như khi bị ghẻ!

Tra Lí nhìn Đoạn Vân rất cẩn thận cả nửa ngày, trên mặt ra vẻ nghiêm túc, hơn nữa còn nói ra những lời rợn tóc gáy: "Đoạn Vân, người cũng biết tội của mình rồi chứ hả?"

Đoạn Vân vừa nghe xong có bao nhiêu tóc đều muốn dựng đứng cả lên, vừa đảo mắt lia lịa vừa nghĩ, nếu Tra Lí muốn định tội mình thì vừa rồi sẽ không

trùng phạt Hữu tướng như vậy. Tra Lí nhất định là muốn mình phải sợ nhữn người ra, rồi cuối cùng sẽ bắt ép mình để muốn gì được nấy. Đoạn Vân làm nguy bất loạn, trả lời: "Thần không biết!" Mà đúng là Đoạn Vân thật sự chẳng biết mình rốt cuộc phạm vào tội gì. Làm sao Hoàng đế Bệ Hạ lại bày ra cái trò này?

Tra Lí một lần nữa đánh giá Đoạn Vân, bắt quá ánh mắt lần này có vẻ có thiện cảm hơn, rồi thở dài: "Đoạn Vân, ngươi có ơn cứu mạng với bản Hoàng, bản Hoàng cũng không muốn làm cho ngươi khó xử. Mặc dù ta là Hoàng đế, nhưng cũng cũng không thể hoàn toàn bất chấp ý kiến các đại thần!"

Đoạn Vân càng nghe càng nghi hoặc, mình rốt cuộc phạm tội gì nhỉ?

"Xin hỏi Bệ Hạ, Ngài đang nói về những tội trạng do Hữu tướng đã đặt điều vu khống cho ta hả? Nếu là việc này, vậy thì Bệ Hạ xin làm ơn giải thích cho hạ thần rõ, thần rốt cuộc phạm phải cái chuyện gì?"

"Đoạn Vân! Được rồi! Thứ nhất, ngươi không nên sử dụng đại lượng dị tộc, bây giờ những người dưới tay ngươi cơ bản tất cả đều là dị tộc, mà trong đó loài người có rất ít, điều này làm dân cư rất bất mãn!" Tra Lí thở dài. Đoạn Vân mặc dù rất khó hiểu, nhưng vẫn tiếp tục nghe.

Tra Lí nói tiếp: "Thứ hai, ngươi là một quan viên của đế quốc. Nhưng ngươi sản xuất ra thuốc nhưng không hề làm chuyện gì tốt cho đế quốc cả, cũng không vì đế quốc mà phục vụ. Ngươi hiểu chưa? Ngươi là quan viên đế quốc, không phải thương nhân."

Nghe thế Đoạn Vân xem như hiểu được rồi: nguyên lai là muốn nhòm ngó vào hòm thuốc nhà ta. Xem ra hôm nay chủ mưu của việc này chính là Tra Lí, mình cứ thắc mắc vì sao Bồ Khoa Duy Kỳ trước nay không hề giao thiệp với mình đột nhiên đứng giữa triều đường bày chuyện gây khó dễ cho mình. Nguyên là Tra Lí thêm dỏ dãi thuốc của mình nên mới thông mưu cùng Bồ Khoa Duy Kỳ gọi Đoạn Vân đến rồi bày chuyện ra như vậy. Bọn họ một đám một xoa, bày ra trăm phương ngàn kế, đơn giản chỉ là muốn lấy được thánh dược có hiệu quả chữa thương kỳ lạ của Đoạn Vân này mà thôi. Tên Tra Lí kia đúng là một thằng dối trá khôn khiếp!

Nghĩ thông việc này, tất cả nghi hoặc của Đoạn Vân đã được giải tỏa, còn Tra Lí vừa rồi cũng cố tình ám chỉ ít nhiều cho Đoạn Vân biết. Cười thầm trong lòng, Đoạn Vân nói về lạnh lùng: "Bệ Hạ, thần biết rồi! Về điểm thứ nhất, thần không thừa nhận. Bây giờ gia tộc của ai mà không có hơn mấy trăm Thú Nhân nô lệ, sao ta lại không thể làm được chứ. Làm người không thể bắt công như vậy! Được, đã có người ta nói ta có nhiều Thú Nhân, một hồi nữa ta về nhà lập tức mở rộng số lượng người trong gia tộc, làm số lượng người trong gia tộc tuyệt đối vượt qua Thú Nhân, thế được chưa nào?"

"Không, việc này không cần thiết lắm, ngươi đã thích dùng Thú Nhân làm hộ vệ thì cứ dùng! Sau này có người nào dám nói linh tinh nữa thì bản Hoàng sẽ đứng ra đảm bảo cho ngươi. Chủ yếu là thuốc của ngươi thôi!" Tra Lí thấy Đoạn Vân cứ vòng vo không nói đến việc chính nên đã hơi nóng nảy.

Đoạn Vân một lần nữa khinh bỉ vị Hoàng đế cao cao tại thượng này, liền bày ra một hình dáng rất thống khổ, làm bộ cố hết sức vừa nói vừa rên rỉ: "Được rồi, Bệ Hạ, đã như vậy, thần tạ ơn Bệ Hạ yêu thương bấy lâu, nhưng thần quyết định bỏ tất cả chức vụ, thần quyết tâm làm một Tể tự thương nhân, tiếp tục lặng lẽ phục vụ cho nhân dân của Thiên Long thành! Tiểu dân cầu chúc Hoàng đế Bệ Hạ thân thể an khang, giang sơn vĩnh cố!"

Nói xong Đoạn Vân làm bộ rất bi thiết chuẩn bị gỡ bỏ quan mão của mình, rồi xoay người bước thẳng ra phía ngoài. Mặc dù về mặt Đoạn Vân rất bi thiết, nhưng trong lòng Đoạn Vân vẫn đang cười thầm đồ trẻ con, còn dám giờ tâm kê ra với ta? Người Trung Quốc là tổ tông của nhà ngươi đó!

Tra Lí nghe Đoạn Vân nói cả kinh trợn mắt há mồm, vốn chỉ muốn cho Đoạn Vân sợ hãi mà lấy ra một số đan dược hiến cho quân đội của đế quốc, nay thấy Đoạn Vân phản ứng như vậy làm Tra Lí nhất thời không biết phải làm như thế nào. Đoạn Vân đã đi tới gần cửa rồi, phải mất mấy giây sau Tra Lí Hoàng đế mới có phản ứng, vội vàng gọi giật Đoạn Vân lại: "Đoạn Vân, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Đoạn Vân khựng người, quay đầu lại cố rặn ra một ánh mắt rất bi thương nhìn Tra Lí rưng rưng không nói gì.

Tra Lí rất khẩn cấp, vội vàng nói: "Thôi, thôi, sự tình không nghiêm trọng như vậy đâu. Việc này ta có thể tha thứ cho ngươi, bắt quá ngươi nên làm một cái gì đó cho đế quốc. Như vậy các đại thần sẽ không ai dám nói gì nữa."

Đoạn Vân cũng thấy nên nhân nhượng, trong lòng cân nhắc một chút. Xem ra kiểu gì cũng phải hiến một phần thuốc nhất định cho Tra Lí thôi, bắt quá không thể làm một việc mà không có lợi, Đoạn Vân trước giờ vẫn là một người sống rất bạt mạng mà. Vì vậy Đoạn Vân giờ giọng rất thành khẩn: "Bệ Hạ, thần phi thường nguyện ý cấp một ít thuốc cho triều đình!"

Tra Lí một nghe thế rất cao hứng, cũng không để ý Đoạn Vân nói là "nguyện ý" chứ không phải "hứa", là "cấp" chứ không phải "hiến cho". Đoạn Vân nói tiếp: "Bất quá, nguyên liệu làm thuốc của thần rất khó tìm, giá thành cũng rất cao, hơn nữa nhu cầu của cả đế quốc quá lớn, Đoạn Vân dù muốn cũng không có đủ sức."

Tra Lí nghe thế, vẻ tươi cười trên mặt đã trở nên mất sạch, hỏi với vẻ rất khó tin: "Chẳng lẽ thuốc của ngươi rất khó chế tạo sao?"

Đoạn Vân nặn ra một vẻ mặt vô cùng thật thà nói: "Đó là tự nhiên, thuốc của thần có hiệu quả kỳ lạ như thế, giá thành tự nhiên sẽ không nhỏ. Trước tiên là nói về nói về Hoàn Dương Đan của ta! Thuốc có hiệu quả kỳ lạ ta không cần nói nữa, nhưng giá thành đắt kinh khủng, hơn nữa xác suất thành công rất thấp, phần thuốc có thể kết thành viên chỉ có hai thành. Mỗi lần bào chế thuốc đều lãng phí rất nhiều tài liệu cực phẩm. Do đó mang tiếng Hoàn Dương Đan là một món thuốc chỉ bảo nhưng cơ hồ lời lãi chẳng được bao nhiêu. Còn viên Giải Độc Hoàn, vì hiệu quả có hạn, chỉ có thể bán với giá một ngàn kim tệ một viên, còn giá thành của nó đã là sáu bảy trăm kim tệ thậm chí còn nhiều hơn. Do đó hai loại thuốc này thần chỉ bán để lấy tiếng cho Nhà thuốc của mình thôi. Hơn nữa cả nhà của thần toàn là sống nhờ vào cái nhà thuốc nho nhỏ ấy. Do đó thần tuyệt không có khả năng cung cấp được vật miễn phí cho đế quốc đâu. Không phải là thần không muốn, mà là không thể. Thần có tội mất rồi!" Nói xong, Đoạn Vân quì một gối xuống. Vừa quỳ xuống, Đoạn Vân vừa chửi thầm: lần này ta phải quỳ xuống như vậy, sau này cũng chưa biết ai hơn ai đâu nha!

Tra Lí nghe thế, cũng không biết lời của Đoạn Vân là thật hay giả, bắt quá nghĩ lại cũng đáng tin. Dược vật thần kỳ như vậy nếu chỉ vài kim tệ có thể làm

được thì quả là quá buồn cười. Mím cười, Tra Lí vỗ vai Đoạn Vân, lộ vẻ rất thông cảm: "Đoạn Vân, bọn Hoàng tin tưởng về sự trung thành của ngươi. Thôi được, bọn Hoàng đại biểu cho đế quốc mua thuốc của ngươi. Tuyệt đối sẽ không làm ngươi thiệt thòi."

Đoạn Vân nghe thế, trong lòng rất cao hứng, biểu không chắc chắn không được, nhưng cần phải chiết khấu giảm giá là cái chắc. Vừa đứng lên, Đoạn Vân vừa cười nói: "Bệ hạ, đã là đế quốc đứng ra mua, Đoạn Vân lại là đại thần của đế quốc, do đó thần tuyệt đối không dám lấy lời trên ngân sách đế quốc. Thần xin được chiết khấu cho Bệ Hạ như sau: với Giải Độc Hoàn, thần chỉ bán bảy trăm kim tệ, không, năm trăm kim tệ, thần chịu thiệt thòi một chút để cấp cho tướng sĩ của đế quốc một sự đảm bảo an toàn. Bất quá thần chỉ có thể cung cấp nhiều nhất một vạn lạng một tháng ủng hộ cho đế quốc."

Tra Lí nghe xong rất cao hứng, cười ha hả: "Ha ha, hảo Đoạn Vân a! Cứ quyết định như vậy đi, bất quá bọn Hoàng sẽ không để ngươi bị thiệt, cứ bảy trăm kim tệ viên cũng được! Có thuốc này, tướng sĩ đế quốc ở trên chiến trường mới có thể an toàn được. Đoạn Vân đứng là công hiến cho đế quốc rất lớn! Bất quá còn cái Hoàn Dương Đan nữa, có phải là cũng như vậy không?"

"Bệ Hạ, xác suất luyện được Hoàn Dương Đan quá thấp, căn bản không thể cung cấp đại lượng được, hơn nữa tài liệu quá sức trân quý. Chỉ sợ..." Đoạn Vân vừa nghe ý của Tra Lí còn muốn lấy cả Hoàn Dương Đan thì rất hậm hực, định cự tuyệt phát.

Tra Lí cười cười, nói: "Không phải ngươi mỗi tháng đều có trăm lạng xương sao? Yên tâm, bọn Hoàng sẽ mua đúng giá cho ngươi."

"Bệ hạ, một trăm lạng đó đã được đặt hàng hết rồi. Hơn nữa thần cũng không có lực chế nhiều hơn, một trăm lạng đã là cực hạn rồi. Không chỉ là vấn đề công nghệ bào chế, mà nguyên liệu cũng rất khó tìm. Được rồi, Bệ Hạ, ta rút mười lạng từ một trăm lạng đó để bán cho đế quốc."

"Năm mươi!" Tra Lí mặc cả với Đoạn Vân còn hơn cả hàng tôm hàng cá.

Đoạn Vân làm bộ rất khó xử nói: "Bệ Hạ, không có khả năng làm như vậy đâu! Hoàn Dương Đan gắn liền với danh dự của thần, nếu không giao đúng theo cam kết, việc bán các loại thuốc khác của thần đều sẽ bị tê liệt cả. Nhiều nhất chỉ có thể là hai mươi lạng!"

"Được rồi!" Tra Lí cũng không muốn dây dưa cò kè với Đoạn Vân, gật đầu đáp ứng.

Từ biệt Tra Lí, thấy Bệ Hạ vẻ mặt không vui, trong lòng Đoạn Vân lại vô cùng cao hứng. Dù sao cũng có lời kha khá. Vốn muốn đi thăm mấy vị Công chúa, nhưng Đoạn Vân nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì tốt hơn hết nên tránh những lời nói ra nói vào đàm tiếu của thiên hạ, để sau này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Kiêu Tiểu Thị Nữ Tao Chủ Hí

Từ biệt Tra Lí, Đoạn Vân trong lòng rất cao hứng đi ra khỏi cung. Trên đường về nhà, Đoạn Vân đem toàn bộ những sự tình phát sinh ra nói cho Diệp Cô Thành, muốn cho Diệp Cô Thành giúp đỡ nghĩ ra một biện pháp để sau này mình không còn bị động như vậy nữa. Nhưng Diệp Cô Thành ngoại trừ một việc là luôn mồm khen nức nở Đoạn Vân là thông minh và khôn khéo, hần cũng chẳng nghĩ ra được cái gì hay ho hơn.

Về đến nhà Đoạn Vân lại tìm tới lão đầu, nói với lão về những gì diễn ra bên trong cung điện. Phở Hi Kim ngấm nghĩ cẩn thận, rồi nói với Đoạn Vân: "Vân Nhi, sau này khi ngươi xử sự nên chú ý. Bệ Hạ tuy nói rằng không phải một vị vua dấn dộn, nhưng Bệ Hạ cũng chẳng phải là một quốc quân nhân từ gì đâu. Lần này hần vì muốn có thuốc của ngươi, sợ đồn đại ra những lời không hay, với lại ngươi cũng từng cứu mạng cho Bệ Hạ nên mới làm vậy. Nếu Bệ Hạ mà muốn chỉ cần trực tiếp ra lệnh là có thể buộc ngươi giao ra tất cả những gì mình có. Hơn nữa hần cũng sợ đẩy ngươi vào tình trạng cá chết thì cũng treo lưới. Vân Nhi, sớm biết như vậy, ta lúc trước đã không để cử ngươi chữa bệnh cho Bệ Hạ. Bằng không thì bây giờ làm sao lại xảy ra sự tình như vậy!"

"Lão đầu, ngươi thôi đi! Còn nói sớm biết rằng cái gì nữa! Sự tình không có nghiêm trọng như ngươi nói đâu, Hoàng đế nào cũng như vậy cả, chẳng có ông nào ngoại lệ đâu. Đã là Đế thì chắc chắn phải đứng trên thi thể của người khác mới có thể ngồi trên đế vị, những loại bạo chúa còn hơn thế nhiều. Kỳ thật, nếu ta không có thuốc thì có thể sẽ không đã xảy ra chuyện, thất phu vô tội, hoài ngọc ki tội! Bất quá, may mà cho đến bây giờ cũng không có việc gì đáng tiếc xảy ra! Chuyện sau này cứ từ từ để ngày sau sẽ biết thôi, đợi việc đến đâu rồi tính tới đó. Về sau ta sẽ cẩn thận hơn."

Đoạn Vân đứng là một người rất lạc quan, hơn nữa không có hần, mấy loại thuốc này căn bản là không tồn tại, Đoạn Vân tin rằng lão tặc Tra Lí kia tuyệt đối sẽ không làm cái việc sát kẻ thù oán (giết gà lấy trứng) đâu.

Lão đầu rất nghi hoặc quay về nhìn Đoạn Vân nửa ngày, sau đó mới chậm rãi nói: "Nếu ngươi không phải có tố tự thuật kỳ lạ, ta tuyệt đối không tin ngươi là một Tề tự, những quan điểm tình huống của ngươi về thế sự có thể nói là 'nhất châm kiến huyết, khắp đảo diêu xư' (ý nói vô cùng chính xác)! Đúng là một chính khách vĩ đại!"

Đoạn Vân cười cười, không đồng ý cũng không phản đối, trong lòng nghĩ thầm: lão đầu a, nếu ngươi là một người hiện đại, ngươi sẽ biết ta chỉ là một người bình thường, xoàng xĩnh, lại còn nói "nhất châm kiến huyết" cái gì nữa!

"Lão đầu, ma lực của lão dường như đã khôi phục từ nửa tháng trước rồi hả!" Đoạn Vân chủ động đổi chủ đề đánh trống lảng.

Lão đầu về mặt hưng phấn nói: "Đích xác đã khôi phục rồi, hơn nữa sau khi uống lạp đan được thứ ba do ngươi cấp, ma lực còn đề cao không ít, ta cảm giác mình sắp đột phá đến thần cấp rồi."

"Vây chúc mừng sư phụ nhé!" Đoạn Vân cúi mình vái chào lão đầu thật sâu, làm bộ rất nghiêm túc.

Lão đầu cười ha hả: "Ha ha, cũng nhờ vào Vân nhi có đan dược kỳ diệu! Nói thật, thu ngươi làm đồ đệ có thể nói là quyết định chính xác nhất trong đời này của Phổ Hi Kim ta. Bất quá, ta cảm thấy mình không phải thu một đồ đệ, mà là một Tể tự chuyên môn. Bởi vì mãi đến giờ ngươi vẫn không phát ra được ngay cả một hỏa cầu tí xíu! Còn ngươi chẳng những đã cứu ta, còn giúp ta khôi phục lại thực lực, thậm chí..."

"Thôi lão đầu, không cần nói đi nói lại những lời vô dụng này nữa. Ta từ tổ bối truyền xuống một câu, gọi là 'Một ngày vi sư, chung thân vi phụ', ta nghĩ lão đã là sư phụ của ta, ta luôn luôn coi lão là sư phụ. Thôi, ta bận phải đi rồi!" Đoạn Vân cắt ngang câu chuyện của lão đầu, sau đó đi lại thư phòng.

Vừa vào thư phòng ngồi xuống một lát, lúc này Liên Na cũng đến. Nàng trực tiếp đến phía sau Đoạn Vân, rất thuần thực bóp bóp bả vai của Đoạn Vân. Từ khi trở thành thị nữ của Đoạn Vân, Liên Na luôn luôn chiều cổ mọi việc ăn ở của Đoạn Vân. Nàng ôn nhu xinh đẹp và rất cố gắng chiều chuộng mọi sở thích của Đoạn Vân, hơn nữa thỉnh thoảng lại còn trêu chọc Đoạn Vân nữa.

Ngoại trừ việc chiếu cố công việc nhà cửa, Đoạn Vân giao thêm cho Liên Na một nhiệm vụ, đó là dạy cho bốn tiểu tử đọc sách. Đoạn Vân cũng cố ý đem một chút y thuật của mình truyền cho bốn đứa nhỏ, để cho bọn chúng sau này có thể trở thành trợ thủ cho mình. Liên Na trước kia đã dạy Đại, Tiểu Vũ, Đại, Tiểu Lâm biết nhận mặt chữ, bây giờ cũng rất thành thạo rồi.

Bốn đứa nhỏ tiến bộ rất nhanh, đã có thể đọc được không ít bộ sách. Đoạn Vân nếu tranh thủ được thời gian rảnh rỗi cũng sẽ dạy dỗ bọn chúng một chút lý luận trung y. Bất quá y thuật Trung Hoa cực kỳ phức tạp, bốn đứa nhỏ mặc dù khá là thông minh nhưng nghe cứ như vẹt nghe sấm, chẳng biết chúng nó hiểu được bao nhiêu. Nhưng không hiểu sao mà Liên Na ở bên cạnh nghe ké thì lại hiểu một chút, do đó mới làm cho trong lòng "sư phụ" Đoạn Vân đỡ tủi thân.

Sau đó Đoạn Vân kéo Liên Na ra dạy riêng. Bất quá cái Liên Na rất khó hiểu chính là: làm sao mà thiếu gia cứ lắm cảm dạy đi dạy lại cho mình cách nhận huyết, mình không phải đã biết từ lâu rồi sao? Trong khi Đoạn Vân hướng dẫn cho Liên Na, thường xuyên gọi cho Liên Na nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt Đoạn Vân, khiến cho Liên Na mặt đỏ tới mang tai!

"Liên Na à, tay ngươi quả là mềm mại, thủ pháp xoa bóp của ngươi có phải là được đào tạo chuyên môn không? Hừ hừ, lên trên một chút, đúng rồi là chỗ đó đó. Thoải mái quá a! Liên Na à, thiếu gia hỏi ngươi một chuyện nhé?" Nói xong Đoạn Vân quay đầu lại nhìn về phía Liên Na. Liên Na thấy ánh mắt như muốn lột trần người khác ra của Đoạn Vân cúi đầu ngượng ngùng, vắn vỏi tay nói: "Thiếu... thiếu gia, Ngài muốn hỏi gì thì hỏi đi! Không cần nhìn người ta như vậy mà!"

"Ha ha, vậy ta hỏi nhé! Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta bị ngươi, à không, là ngươi bị ta bắt được, lúc bắt được cái...ây, ngươi tại sao không xáng cho ta một bạt tai hả! Chẳng lẽ lần đầu tiên gặp mặt, ngươi vừa thấy bốn thiếu gia đã chung tình rồi, nên quên không ra tay?"

Gò má Liên Na cơ hồ muốn xuất huyết ra đến nơi, cả khuôn mặt đỏ bừng mang theo một vẻ đặc biệt động lòng người của thiếu nữ mới lớn, cô gái nhỏ dậm chân, ngượng ngập đáp: "Thiếu gia, thiếu gia, ngươi làm sao còn nhớ những chuyện xấu hổ như vậy chứ! Ngươi là đồ bại hoại, người ta không thèm để ý tới ngươi nữa."

Đoạn Vân cười cười: "Ha ha, không ngờ Na Na nhà ta còn có thể đỏ mặt, hơn nữa Na Na đỏ mặt hóa ra lại xinh đẹp mê người như thế, tới đây đi Na Na, tới đây cho thiếu gia ôm một cái."

"Thiếu gia, người ta..., thiếu gia, ngươi còn làm như vậy, Liên Na không để ý tới ngươi nữa." Liên Na càng xấu hổ hơn nữa, bất quá khi nghe Đoạn Vân xưng hô mình là "Na Na nhà ta" thì nụ cười trên mặt Liên Na trở nên tươi thắm như "mùa xuân sang có hoa anh đào". Liên Na vốn là một tiểu mỹ nhân, nàng cười thẹn thùng lại càng tăng thêm thập phần mị lực, toàn thân trên dưới cả người bất kỳ nơi nào cũng đỏ ửng lên. Lúc này mắt tên sắc lang đã đứng trông, hận không được lập tức nhảy chồm lên hưởng thụ quả táo hồng nhuận với hương vị ngọt ngào kia.

Đoạn Vân cười cười, tiếp tục trêu chọc: "Na na, trả lời bốn thiếu gia đi, bằng không, bốn thiếu gia sẽ dùng gia pháp xử lý nàng đó."

Liên Na cũng không sợ hãi, ở chung mấy ngày nay là làm cho Liên Na hiểu Đoạn Vân là một người rất tùy tiện, bèn ưỡn bộ ngực nhỏ nhắn sẵn chắc còn chưa hoàn toàn phát dục ra hết nhưng đã có một vẻ rất khiêu khích của nàng, làm bộ nghiêm mặt nói: "Ta không sợ! Không biết thiếu gia định dùng gia pháp gì vậy?"

"Hay lắm, ngươi không lớn không nhỏ, vậy ngươi đừng trách thủ đoạn của thiếu gia đó." Nói xong Đoạn Vân quơ tay chụp lấy eo của Liên Na, Liên Na lập tức ngã vào trong lòng Đoạn Vân. Liên Na lúc đầu còn giãy giụa kịch liệt, tay chân co kéo thế nào mà lại không ngừng kích thích phần dưới của Đoạn Vân. Cả thân người mềm mại trong lòng làm cho Đoạn Vân cơ hồ mê man, dục hỏa trong lòng gần như không quản lý được nữa.

Hít một hơi thật sâu, Đoạn Vân dùng ý niệm khống chế thủ tính mãnh liệt của mình, lý trí từ vài chục năm đọc sách đã làm cho Đoạn Vân không tiến hành các động tác kế tiếp. Hắn nhìn Liên Na trần trối, không nói gì. Liên Na cũng đáp lại ánh mắt của Đoạn Vân, hơn nữa cảm thụ cái gì đó nóng bỏng ở thân dưới của Đoạn Vân khẽ cựa quậy làm nàng không ngừng đoán già đoán non xem kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì. Thần tình đỏ bừng, cả người vô lực

như nhũn ra, nàng nhắm nghiền mắt lại đầy vẻ dục hoặc.

Thấy Liên Na với vẻ động lòng người nằm gọn trong lòng mình, dáng vẻ hoàn toàn buông xuôi, dục hỏa của Đoạn Vân vừa hạ xuống không ít thoáng cái lại âm ỉ nổi lên. Hơn nữa lại càng thêm mãnh liệt mới chết người. Hạ thể như "kim cô bông" vô địch lại giương lên ngất ngưỡng, thân mình không nặng không nhẹ của Liên Na khẽ đè lên người hắn ,cực kỳ dễ chịu! Đoạn Vân cơ hồ muốn phát cuồng lên, loại cảm giác này thật sự là làm cho chẳng ai có thể cự tuyệt được.

Đoạn Vân ngả người ra, ghé môi áp vào đôi môi xinh xắn của Liên Na hôn cuồng dại. Hương vị ngọt ngào vừa mềm vừa nóng này làm Đoạn Vân như bay bổng lên trời, tất cả những việc khác đã dần dần biến mất khỏi ý thức của hắn. Cuồng phong bạo vũ nổi lên, bàn tay phải tội lỗi của Đoạn Vân lại khéo léo luồn vào áo của Liên Na chụp đúng vào cái bánh bao nhỏ. Tựa tay niết nhẹ vài cái, rồi Đoạn Vân chợt dừng lại. Đoạn Vân chợt nhớ tới tuổi của Liên Na - mười sáu tuổi.

Một khi nghĩ vậy, lý trí của Đoạn Vân rốt cục không chế được thú dục trong lòng hắn. Là một "lương hảo thanh niên " ở thế kỷ hai mươi mốt, Đoạn Vân không thể làm những chuyện rở dại với một thiếu nữ vị thành niên. Mặc dù nói các cô gái ở dị giới phát dục khá sớm, nhưng theo Đoạn Vân thì chưa đủ mười tám tuổi tựu thị sẽ chưa đủ tuổi thành niên.

Đề nén dục hỏa trong lòng xong, Đoạn Vân đẩy Liên Na ra.

"Thiếu gia, ngươi làm sao vậy?" Liên Na hỏi rất khó hiểu, Đoạn Vân đã tiến lên một bước rồi, hơn nữa Liên Na cũng cảm thụ được dục vọng như núi lửa của Đoạn Vân, tại sao lại phải dừng tay lại?

Đoạn Vân cười cười, nói: "Làm sao vậy, không chịu được hả? Ha ha, Na Na, thật không ngờ ngươi thêm thưởng như vậy, ha ha!"

"Thiếu gia, ta không chơi với ngươi nữa, lại khi dễ người ta." Mặc dù Liên Na bây giờ cả người không còn khí lực, vậy mà còn ráng mắng Đoạn Vân vài câu.

Đoạn Vân hít một hơi dài, tiếp tục nói: "Thôi, nếu ngươi thật sự thích thiếu gia, sau này cố mà hầu hạ thiếu gia cho tốt. Bây giờ, ngươi còn quá nhỏ mà!"

"Người ta mà nhỏ hả, người ta đã mười sáu tuổi rồi, hừ!" Liên Na không phục, lại ưỡn đôi gò bồng đảo của nàng lên.

Đoạn Vân cười cười, cố gắng không để ý tới nàng nữa, đi thẳng ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ngã Giáo Ái Nhân Lai Luyện Cường

Đoạn Vân ở Gia tộc Luyện võ trường vòng một vòng, thấy trăm Thú Nhân chiến sĩ đang huấn luyện ở đây với một tinh thần rất kiên định, cảm thấy rất vui mừng. Thấy thủ hạ mình tiến bộ không ngừng, Đoạn Vân nghĩ mình cũng nên bỏ thêm nhiều thời gian để luyện công cho tương xứng, mặc dù hắn là người có da mặt rất dày. Gần đây Đoạn Vân cảm thấy chân khí của mình cứ ngày càng mạnh lên không ít, nhưng Đoạn Vân vẫn cảm thấy sự tiến bộ thật sự quá chậm. Chiều theo Diệp Cô Thành, Đoạn Vân bây giờ đã có thực lực kiếm sĩ cấp ba, mặc dù nói Thái Cực quyền đích thực là một loại quyền thuật bác đại tinh thâm, bằng vào chiêu thức cao minh có thể chống lại cao thủ cấp năm mà không bị hạ phong. Nhưng Đoạn Vân ngoại trừ biết mấy chiêu Thái Cực quyền đã được đơn giản hóa, những chiêu thức khác coi như hăn mù tịt. Thái Cực kiếm pháp thì Đoạn Vân trước kia cũng có được học qua, nhưng kiếm noi này thì vừa nặng vừa dài, khổ kiếm lại quá lớn so với Đoạn Vân, căn bản cảm không hợp tay.

Vì vậy Đoạn Vân quay lại thư phòng, lúc này Liên Na đã ra khỏi phòng rồi. Đoạn Vân lấy da thú và bút lông ra vẽ với một hồi. À, thì ra Đoạn Vân đang muốn vẽ lại một thanh kiếm, một thanh kiếm theo hình thức cổ kiếm Trung Quốc mà hắn thường hay thấy dùng trong các phim võ hiệp trên TV. Dựa vào ký ức đại khái, rồi điều chỉnh thêm một chút cho phù hợp với mình, hơn phút sau, một thanh cổ kiếm Trung Quốc được thể hiện khá sinh động trên giấy da. Nghĩ ngợi một chút, Đoạn Vân lại vẽ thêm một thanh binh khí khá dài: trường thương. Sau một hồi nhìn ngắm cẩn thận, hắn cảm thấy rất hài lòng.

Để chế tạo vũ khí cho mình, Đoạn Vân trực tiếp tìm tới Cấp Lợi, chính là tiểu đội trưởng Ái Nhân mà lúc trước được Đoạn Vân giao cho nhiệm vụ phụ trách binh khí cho Gia tộc. Đoạn Vân lấy bản vẽ kiếm và thương của mình đưa cho tên Ái Nhân này, một thợ rèn cấp tám xem qua. Tiểu Ái Nhân cảm lấy suy nghĩ một hồi, rồi nói với Đoạn Vân : " Thiếu gia, Ngài gọi cái binh khí này là kiếm hả, đây phải nói là một thanh chủy thủ hơi dài mới đúng! Theo yêu cầu của Ngài, vừa mỏng vừa nhẹ, căn bản sẽ không có lực sát thương gì cho lắm! Hơn nữa chỉ đánh một đòn đã gãy, vậy chế ra thứ binh khí này có lợi ích gì đâu?"

"Đồ một cú là gãy hả? Làm sao lại gãy được chứ!" Đoạn Vân rất khó hiểu.

“Đúng vậy, thiếu gia, nếu án yêu cầu Ngài nói, trừ phi dùng xương rồng (wm Long cốt- xương của con rồng, không phải cây xương rồng đầu mà ham) để luyện chế, nếu không căn bản là không thể được!” Cáp Lợi trả lời như đinh đóng cột.

“Cái gì? Một thanh kiếm mà cũng không chế tạo được hả?” Đoạn Vân giật mình, chẳng lẽ ngay cả cái thứ thợ rèn trời sinh này mà cũng không có kỹ thuật sao? Vậy mà còn bày đặt nhận mình là thợ rèn cấp tám nữa!

Cáp Lợi tự nhiên thấy rõ vẻ mất hứng của Đoạn Vân, nhưng Ái Nhân Cáp Lợi vốn là người thẳng thắn thật thà lại không hề tức giận, hắn chỉ nhẹ nhàng nói: "Thiếu gia, loại kiếm như vậy có yêu cầu quá cao. Cáp Lợi thật sự không làm nổi!"

Đoạn Vân hỏi Cáp Lợi nửa ngày mới hiểu được nguyên do bên trong. Nguyên lai thế giới này không có thép tốt, vũ khí của bọn họ chỉ dùng sắt hoặc cực phẩm quặng thạch mà luyện chế ra. Hơn nữa, những binh khí lạnh và kỹ thuật rèn kim loại lại rất lạc hậu. Vũ khí của họ phần lớn đều dựa vào quá trình dùng búa luyện hoặc dùng ma pháp chế thành, có đủ độ cứng là tốt rồi, còn về độ sắc bén thì rất kém, vũ khí cũng rất giòn, cơ hồ gặp lại là gãy ngay. Vì vô cùng giòn, nên độ sắc bén cũng theo đó kém đi.

Đoạn Vân cười cười, sau đó hắn ra lệnh hai mươi mấy người thợ rèn trong gia tộc triệu tập một buổi họp, một lần nữa hãnh diện xưng sưởng được làm sư phụ. Sau lần mua nô lệ đại trà thứ hai, Đoạn Vân đã làm rất nhiều điều chỉnh trong các ngành nghề trong gia tộc. Công nhân Ái Nhân nguyên từ mười đã mở rộng tới hai mươi lăm người; công nhân Địa Tinh trong Gia tộc đã đạt tới ba mươi người, nhóm Địa Tinh thường ra ngoài mua bán cũng có đến hai mươi mấy người; Tinh Linh cũng có mười mấy người, còn có mấy người là nam Tinh Linh nữa chứ.

Đoạn Vân vắt hết đầu óc ra để giảng một chút hiểu biết và tri thức về luyện gang chế thép ở kiếp trước truyền lại cho hai mươi lăm tiểu Ái Nhân này. Kỳ thật Đoạn Vân cũng chẳng biết được bao nhiêu, đơn giản cũng chỉ là một chút kiến thức căn bản trong xã hội hiện đại. Tỷ như nói là khi cho thêm một chút carbon vào sắt khi rèn sẽ làm tăng độ sắc bén của nó, nếu luyện tiếp sẽ hóa thành thép, còn nói thêm về những phương pháp rèn ở kiếp trước, v.v... Nghe Đoạn Vân giảng bài xong, hai mắt của những tiểu Ái Nhân đáng yêu này đều sáng rực lên như đèn pha, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa nghi hoặc, cả bọn đều tròn mắt há mồm nhìn Đoạn Vân. lát sau, Cáp Lợi mới có phản ứng. Chỉ thấy hắn hưng phấn nhảy dựng lên, hắn chạy như bay tới gần Đoạn Vân, dùng cái thân người chỉ dài khoảng một thước ôm chặt lấy Đoạn Vân, một người cao gần một thước tám. Mặc dù khí lực của tiểu Ái Nhân đáng yêu thừa sức đủ để ôm lấy hai người như Đoạn Vân, nhưng bởi vì hình thể của Ái Nhân thật sự là rất lùn, Cáp Lợi chỉ có thể nhấc từ đầu gối Đoạn Vân lên mà thôi. Đoạn Vân bị Cáp Lợi đột nhiên ôm chặt lấy, có một cảm giác bị tấn công và ném bay lên không, dưới con hoang sợ, Đoạn Vân không thể giữ được thăng bằng, lao đảo té nhào xuống đất. Lúc ấy Cáp Lợi đang hưng phấn không những chưa kịp đỡ lấy Đoạn Vân mà còn bị Đoạn Vân mất thăng bằng kéo ngã, đổ ập lên trên người Đoạn Vân.

Tình cảnh hoạt kê trước mắt làm các Ái Nhân khác đang mãi mê suy tư những gì Đoạn Vân vừa nói bừng tỉnh lại, bọn họ còn chưa kịp chạy tới nâng Đoạn Vân và Cáp Lợi dậy, Đoạn Vân đã tự động đứng lên, vẻ mặt quái dị nhìn Cáp Lợi đang ngồi phệt một bên. Cáp Lợi cũng đã đứng lên, vừa rồi hắn quá hưng phấn nên phạm vào lầm lẫn, bây giờ hắn như một tiểu hài tử đứng sang một bên, cúi gằm mặt không dám nói gì.

Đoạn Vân giờ giọng ra vẻ rất tức giận nói với Cáp Lợi: "Cáp Lợi, ngươi là một tiểu Ái Nhân không lớn cũng không nhỏ, vậy mà dám bắt kính với bốn thiếu gia!" Các Ái Nhân khác nghe Đoạn Vân nói như vậy, cảm thấy rất lo lắng cho Cáp Lợi, cả lũ mồm năm miệng mười câu tình cho Cáp Lợi. Cáp Lợi mặt đỏ bừng đi đến trước mặt Đoạn Vân nói: "Cáp Lợi mạo phạm thiếu gia, xin thiếu gia trách phạt!"

Đoạn Vân ra vẻ tức giận nói: "Phạt thì nhất định phải phạt rồi, hơn nữa phải trọng phạt. Ta phạt ngươi trong ba ngày phải chế ra kiếm và thương theo yêu cầu của ta."

Nghe thế, Ái Nhân khác đều thở phào nhẹ nhõm. Ái Nhân là thợ rèn trời sinh, chế tác binh khí là công việc Ái Nhân thích làm nhất. Thật không ngờ Đoạn Vân lại là một người rất hiểu biết, sự kính nể của họ đối với Đoạn Vân lại tăng thêm một tầng. Hơn nữa từ đó, cá tính và sự niềm nở của Đoạn Vân đối với đám hạ nhân cũng càng ngày càng nhận được sự kính trọng của chúng.

Cáp Lợi cũng rất cao hứng, vẻ mặt lo lắng đã hoàn toàn thay bằng sự hưng phấn: "Tuân lệnh, thưa thiếu gia!" Trong lòng Cáp Lợi đang vui như hội, nghĩ rằng: có phương pháp kỳ diệu thiếu gia chỉ dạy này, đừng nói là ba ngày, ta còn có thể lập tức làm ngay bây giờ ấy chứ. Mình còn đang muốn đi thí nghiệm những kỹ xảo thiếu gia vừa dạy nữa đây. Hơn nữa, có kỹ xảo này của thiếu gia, mình hoàn toàn có thể trở thành thợ rèn thánh cấp - Chế tạo thánh cấp vũ khí, Thánh cấp Thiết tượng sư. Còn gì vui mừng hơn nữa chứ!

Đoạn Vân cũng cao hứng cười cười, bắt quá lập tức lại đổi thành một bộ dạng nghiêm túc, nói: "Nếu ngươi không làm được, thì phải trọng phạt! Phạt, phạt ngươi mười ngày không cho tắm!" Theo Đoạn Vân, đối với Ái Nhân cả ngày phải đứng bên cạnh hỏa lò, mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà nói, mười ngày không cho tắm, tuyệt đối là một chuyện khó mà chịu nổi.

Còn lúc này Cáp Lợi đang đứng một bên lẩm bẩm vài tiếng, vì thanh âm quá nhỏ, cho dù thính lực của Đoạn Vân tiến bộ kinh người cũng không thể nghe rõ. Vì vậy Đoạn Vân lớn tiếng hỏi: "Cáp Lợi, ngươi thì thầm cái gì đó? Nói lớn một chút cho thiếu gia nghe coi!"

Cáp Lợi nghe vậy giật mình, vẫn nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, ta nói là ##¥ ¥#¥%"

“Cái gì, lớn hơn một chút! Nếu ngươi không nói, hôm nay đừng nghĩ đến việc ăn cơm!” Đoạn Vân vẫn không nghe được gì.

Lúc này Cáp Lợi rốt cục mở hết công suất gào lớn lên: "Thiếu gia! Ta nói là Ái Nhân chúng ta bình thường phải nửa tháng mới tắm một lần!"

Oái! Nghe xong, Đoạn Vân tròn mắt trắng mắt lao đảo ngã sầm xuống!

Chương 31: Lão Đầu Hữu Cá Lão Tình Nhân

Hôm nay thật là một ngày êm đềm thư thái, Đoạn Văn đang một mình luyện Thái Cực quyền, có Diệp Cô Thành đứng một bên hầu tiếp. Cả dị giới không hề có lấy một nhà máy công nghiệp hiện đại nào, cơ hồ hoàn toàn không có gì gọi là ô nhiễm cả. Không khí trong lành tự nhiên làm cho Đoạn Văn cảm thấy sảng khoái vô cùng, mỗi lần luyện công thì loại cảm giác kỳ diệu này lại làm hắn như được bay bổng. Từ khi biết mình có chân khí, vô luận là cảm giác hay tính linh mẫn của Đoạn Văn đều được đề cao rất nhiều.

Việc cảm nhận được máu đang lưu động và có cảm giác chân khí vận hành làm cho Đoạn Văn rất thoải mái. Thời gian luyện công bình thường của Đoạn Văn thường một giờ vào buổi sáng và một thời gian ngắn trước khi đi ngủ. Vốn Đoạn Văn muốn không ngủ mà dùng thời gian ban đêm luyện công, nhưng sau khi thử qua vài lần hắn thật sự thấy không quen. Không phải vì không ngủ mà làm Đoạn Văn không còn tinh lực làm việc trong ngày hôm sau. Từ khi có chân khí, Đoạn Văn cơ hồ không cảm thấy mệt. Bởi vì chỉ cần vận chuyển chân khí một vòng là bao nhiêu mệt mỏi lập tức biến mất. Chủ yếu là Đoạn Văn cảm thấy như vậy rất là "Biến thái", mình mà không ngủ sẽ thành ra cái gì đây? Có còn là người không? Kỳ thật nếu Đoạn Văn thật sự luyện công vào buổi tối thì đó sẽ là một việc rất nguy hiểm.

Thái Cực yêu cầu điều hòa âm dương, nó theo đuổi sự hài hòa. Buổi tối âm khí rất đậm đặc, còn ban ngày thì dương khí lại rất nhiều, nếu không đảm bảo sự cân bằng thì rất dễ dàng dẫn đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Luyện công xong, Đoạn Văn quyết định đi đến Học viện. Thật ra, tên đệ tử Đoạn Văn này có thể nói là một thằng trốn học chuyên nghiệp. Một tháng trời, không hề có một lần nào hắn đến trường học, hơn nữa Đoạn Văn cho tới giờ vẫn chưa chính thức dự một tiết học nào. Việc này nếu xảy ra ở trường Đại học thời hiện đại, có thể đã sớm bị đuổi học từ khuya rồi.

Sau khi tự khinh bỉ mình một lát, Đoạn Văn một lần nữa đi đến Thiên Long Học viện. Tối trường, đám Môn vệ gác cửa trường vừa muốn ngăn lại đã bị một kim tệ của Đoạn Văn đẩy bắn trở lại. Cảm giác rất sung sướng, Đoạn Văn đến thẳng lớp mình, lúc này lớp hắn đang có tiết học. Đoạn Văn đứng ở chân song cửa sổ nhìn lướt vào phòng học. Trong phòng học đại khái có năm mươi đệ tử, hơn nữa đây là lớp học Tế tự nên số lượng nữ chiếm hơn phân nửa. Sư phụ đang giảng bài là một lão bà cỡ ngoài năm mươi tuổi, từ khuôn mặt mà nói thì Đoạn Văn dám khẳng định bà này nhất định là một mỹ nữ khi còn trẻ. Đoạn Văn không dám làm phiền họ, nhẹ nhàng đẩy cửa sau đi vào. Tim thấy ở hàng sau có một chỗ trống, Đoạn Văn đang muốn ngồi xuống, thật không ngờ lúc này lão bà đang giảng bài phát hiện thấy lại muốn ra oai.

"Trò kia là ai? Tới trễ mà còn không chịu báo cáo, người đứng là quá đáng, không coi sư phụ để vào mắt hả. Được rồi, ta dường như trước giờ chưa hề gặp qua người! Người không phải là đệ tử của lớp ta! Nhất định là một đệ tử quý tộc muốn tán tỉnh em nữ sinh nào đó ở lớp chúng ta mà lò mò đến đây phải không. Các người là thanh niên trai tráng làm sao lại dám làm ra một chuyện như vậy hả! Người đi ra ngoài cho ta, muốn làm gì thì đi sau khi xong lớp học mới được làm...." Lão bà nở lên thanh không ngớt, còn lúc này ánh mắt cả lớp đều dồn hết lên người Đoạn Văn.

Đoạn Văn chặn họng ngay: "Thôi! Thôi đi! Ta sợ bà rồi, ta đi ra ngoài, ta đi ra ngoài còn không được sao? Đâu cần phải chửi vậy chứ? Một việc nhỏ như vậy mà làm ầm lên, nhất định là đã tới thời kỳ mãn kinh rồi!" Nghĩ vậy, Đoạn Văn đứng lên đi thẳng ra ngoài. Dù sao Đoạn Văn vốn không nghĩ sẽ học được cái gì từ lớp học này, đến trường chủ yếu là muốn trải nghiệm một chút tình cảnh của học sinh kiếp trước.

"Người đứng lại đó cho ta, người là người lớp nào vậy? Sao lại vô phép như vậy! Đứng lại!" Đoạn Văn đang muốn đi tới Đồ thư Quán, nhưng cái lão bà kia đứng là không buông tha hắn, quyết tâm xử lý hắn cho bằng được.

Đoạn Văn hết cách đành phải đứng lại, tình cảnh này làm Đoạn Văn rất xấu hổ. Đã đến đây rồi, người ta dù sao cũng là sư phụ, vói lại là do mình có lỗi trước. Thua! Phải phục tùng thôi! Kiếp trước có học sinh nào phạm lỗi mà không phải đứng trước mặt sư phụ nghe giảng đạo đức đâu! "Sư phụ, xin chào! Ta là Đoạn Văn, là học sinh của lớp Ngài."

Nghe Đoạn Văn vừa xưng tên, cả lớp đột nhiên xôn xao! Nguyên trước đây phòng học rất im lặng thoáng cái đã ồn ào như cái chợ vỡ.

"Hắn nói hắn là Đoạn Văn?"

"Thật vậy chăng? Không phải giả mạo đó chứ!"

Đoạn Văn rất khó hiểu, không biết vì sao các học sinh đều đổ dồn về phía mình, ánh mắt nhìn mình sao mà kỳ quái, nhất là những nữ sinh. Cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống mình, hơn nữa còn có vẻ nhay chồm chồm lên như những con cạp cái tùy thời có thể vồ tới mà cắn xé.

Còn lão bà kia cũng giật nảy mình, nhìn Đoạn Văn từ trên xuống dưới một cách cẩn thận. Một hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Người đứng là Đoạn Văn hả, lại là đệ tử của lớp chúng ta? Được rồi, hơn một tháng trước, Ngài Hiệu trưởng đại nhân từng nói là ta sẽ có một tân đệ tử gia nhập lớp chúng ta, thật không ngờ lại là truyền kỳ Tế tự thanh danh chính thịnh."

Đứng trước ánh mắt của bao nhiêu người, Đoạn Văn rất không tự nhiên, đành phải làm bộ rất có phong độ cười ha ha nói: "Đúng, đúng là ta, đúng là ta,

bất quá hai chữ truyền kỳ thật là không dám đương."

"Bất quá, cho dù ngươi có là truyền kỳ Tế tự, nhưng ngươi một tháng rồi không đi học! Đây là việc không thể tha thứ được. Nghỉ học!"

Lão bà thấy lớp mình bị Đoạn Văn làm cho rối loạn, nên cho dừng tiết học ở đây. Đồng học tràn lên vây lấy Đoạn Văn mà hỏi hết việc này đến việc khác. Có người hỏi cấp bậc Tế tự của Đoạn Văn rốt cuộc làm sao mà đạt tới cảnh giới như thế, có người hỏi hẳn dùng Tế tự thuật gì để chữa khỏi cho Tra Lí Bệ Hạ, còn có người lại diễn tả lòng hâm mộ sùng bái Đoạn Văn, rồi còn đề Đoạn Văn ra lấy chữ ký nữa.

Bị vô số người vây quanh làm Đoạn Văn có cảm giác cơ hồ sắp nghẹt thở rồi. May mà lúc này, lão bà kia bỗng lên tiếng: "Tan học rồi còn ở đây làm gì? Giải tán hết cho ta! Đoạn Văn, ngươi theo ta ra đây!"

Nắm được cơ hội này, Đoạn Văn chạy nhanh còn hơn người máy, đi đến phía sau lão bà thở hổn hển.

Cung cúc theo sau nữ sư phụ, Đoạn Văn cuối cùng đi tới một căn phòng cuối hành lang. Sau khi yêu cầu Đoạn Văn ngồi xuống, lão bà bắt đầu mở miệng nói chuyện: "Nghe nói ngươi là đệ tử của Phở Hi Kim Đại sư, hẳn ... hẳn gần nhất thế nào rồi?"

Nghe mấy lời này, cộng thêm nét ửng hồng trên mặt lão bà đó, một tên thông minh quỉ quyết như Đoạn Văn dám khẳng định là lão đầu và lão bà này nhất định có tăng tị gì đó. Bất quá tại sao trước giờ không nghe lão đầu nhắc tới nhỉ? Với vẻ mặt rất quái dị, hẳn lộ vẻ bi thương: "Sư phụ một tháng trước bị .... bị thương."

"Cái gì? Hẳn bị thương, bị thương nặng không, bây giờ thế nào rồi?" Lão bà hiển nhiên khá nóng ruột, trong ngữ khí lại mang theo một nỗi lo lắng vô biên.

Thấy vẻ mặt lão bà đó như vậy, Đoạn Văn càng khẳng định chắc chắn giữa bọn họ có quan hệ không tầm thường. Hắn cười cười, trả lời rất tung tung: "Cũng không có chuyện gì, nghe nói bị một người sát thủ tên là Bì Đặc chém một đao vào sau lưng, sau khi bị thương còn vượt cấp sử dụng đến thần cấp ma pháp làm tắt cả ma lực đều suy kiệt."

"Cái gì? Sát thủ kiếm thánh Bì Đặc ! Ma lực hẳn hoàn toàn mất sạch!" Lão bà vô cùng kinh hoàng. Nghe Đoạn Văn nói xong, trực tiếp đứng bật dậy, hai tay nắm chặt lấy Đoạn Văn.

"Ồi! Nhẹ chút! Đau!"

Lão bà lúc này mới nói tay ra. Lúc này Đoạn Văn lại hỏi: "Xin hỏi Ngài là gì của sư phụ ta...?"

Trên mặt lão bà ửng hồng lên một cách rõ ràng, người đã hơn năm mươi tuổi rồi mà giống như một Tiểu cô nương e e lệ lệ, ngượng ngùng nói: "Ta cũng không dấu, kỳ thật trước kia chúng ta là một đôi tình nhân."

Sau đó lão bà kể những câu chuyện về tình yêu của họ. Nguyên lai lão bà này tên là Mã Lệ Á, là một Tế tự. Bà và Phở Hi Kim thật sự đã biết nhau từ khi mới hai mươi mấy tuổi, hơn nữa những năm đầu cảm tình của hai người rất đậm thắm. Nhưng vì họ một là Tế tự, một là Ma pháp sư, một cứu người một giết người, hai người thỉnh thoảng cãi nhau, hơn nữa ai cũng có quan điểm của riêng mình.

Về sau hai người lại cứ tranh qua cãi lại mà không ai phục ai, cứ thế dằng co mãi, quan hệ của hai người trở nên rất vi diệu. Sau đó ai cũng bướng bỉnh không chịu lùi nửa bước. Hơn nữa, vì còn yêu nhau tha thiết, nên cho tới bây giờ không ai lập gia đình cả.

Nghe Mã Lệ Á kể xong, Đoạn Văn hơi khinh bỉ nhân cách quái lạ của hai người, tựu vì một chút tranh cãi mà hi sinh hạnh phúc cả đời!

Đoạn Văn nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Ngài cũng có thể đoán được mà, bị người ta phá vỡ hộ thuẫn rồi còn bị Kiếm thánh chém cho một kiếm, sau khi trúng kiếm, lại dám vượt cấp sử dụng thần cấp ma pháp. Ngài nói xem tình huống của Phở sư phụ bây giờ là như thế nào? Ai nha! Rõ ràng yêu nhau đến thế lại chỉ vì một điểm nhỏ mà tranh cãi cả đời! Ai nha! Con người quả là một loại động vật phức tạp! Một người sống được bao nhiêu năm chứ? Ai!" Nói xong, Đoạn Văn lại còn làm bộ như một lão nhân kinh lịch như trong các vở bi kịch mà hẳn xem, tang thương ngửa đầu lên trời than dài!

Mã Lệ Á nghe xong, trong lòng cực kỳ bối rối. Đi tới đi lui không ngừng, tay vung vẩy, vịn vịn không ngừng.

Thấy hình dáng do dự của Mã Lệ Á, Đoạn Văn dần tới: "Ai nha! Lúc đó ta thấy lão sư cả người trên dưới máu me tèm lem, mặt thì trắng bệch. Lúc ấy, ta thấy hẳn nằm thẳng cứng trên mặt đất, ánh mắt rất ôn nhu nhìn phía trời xa, trong mắt vẻ nhu tình hiện ra, ta cũng không hiểu là vì ai nữa?"

"Không cần nói nữa, ngay bây giờ, ngươi lập tức đưa ta đi gặp hắn. Ngươi nói đúng, vô luận ai đúng ai sai, chúng ta đúng là đều đã bướng bỉnh một cách ngu ngốc. Đoạn Văn mau mau dẫn đường! Ta phải gặp hắn!" Mã Lệ Á rốt cục bị Đoạn Văn nói đến mức gần vỡ cả động mạch tim.

(Đoạn Văn chửi tác giả: Độc Cô tiểu tử, ta khinh ngươi! Ngay cả lão đầu mà còn có tình người, ta là một soái tiểu tử vĩ đại như vậy mà lại không có. Muốn ta làm việc miễn phí cho ngươi hả? Đừng hòng!

Độc Cô Lãnh Giả: Tiểu tử, nhân phẩm ngươi quá kém!

Đoạn Văn tức giận quát trời: Nhân phẩm ta kém, tiểu tử ngươi nhân phẩm tốt lắm hả? Nhân phẩm của ta cũng là do ngươi cấp mà!

Độc Cô Lãnh Giả: Thôi, thôi, sẽ có, sẽ có ngay, cái gì cũng phải dựa vào chính mình mới được! Cần có đề cử mới xong!

Đoạn Văn nhìn trời điên cuồng hét lên: Trời ơi, đất ơi, các vị thần ơi! Hãy dùng phép để cứu rỗi chết cái tên Độc Cô tiểu tử vô lương kia đi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kim thương bất khuất lão tương hảo

Đoạn Văn đưa Mã Lệ Á tới nhà lão đầu, sau khi hỏi vài hạ nhân, Đoạn Văn biết lão đầu đang ở trong thư phòng. Đoạn Văn lại đưa Mã Lệ Á tới thư phòng, đẩy cửa ra. Mã Lệ Á dường như rất thận trọng đứng nép ở sau cánh cửa. Lúc này lão đầu đang cúi gằm xuống viết cái gì đó, khi ngẩng đầu thấy Đoạn Văn, lão đầu cười nói: "Vân Nhi, ngươi không phải đi đến trường sao? Lại trốn học hay sao mà về nhanh như vậy. Tên đệ tử này đúng là hư đốn thật!"

Đoạn Văn cười rất thân bí: "Lão đầu, ngươi xem ta hôm nay đưa ai đến đây?"

Lão đầu hứng thú nhìn Đoạn Văn, cười nói: "Ngươi sẽ không đưa vài vị Công chúa đến đây đó chứ! Á à, ta biết tiểu tử nhà ngươi lòng dạ bất chánh mà. Ta đã sớm thấy được, ai ở ngoài cửa đó, là Khải Sát Lâm hay Khải Lợi vậy? Không đúng, tuổi hơi lớn một chút, Đoạn Văn ngươi không đem Hoàng Hậu đến đây đó chứ?" Lão đầu có vẻ hơi nóng ruột, Hoàng Hậu cao quý đến thì không hay lắm.

Đoạn Văn cười cười nói: "Đúng! Ta mời Hoàng Hậu đến đó."

Lão đầu nghe xong khần trương hẳn lên, bất quá vừa thấy sắc mặt trêu chọc của Đoạn Văn, nên cũng trở lại thoải mái hơn.

Đoạn Văn nói tiếp: "Có điều, vị này đúng là Hoàng Hậu của lão. Lão đầu, ngươi xem, đây là ai?" Nói xong Đoạn Văn kéo Mã Lệ Á ra.

Vừa thấy Mã Lệ Á, Phò lão đầu đã ngây người. Chỉ thấy lão tròn mắt há mồm nhìn Mã Lệ Á, trong mắt tràn ngập nhu tình xen lẫn nghi hoặc. Lấp ba lấp bấp cả nửa ngày trời lão ta mới nặn ra được bốn chữ: "Ngươi, ngươi đã đến rồi!" Mã Lệ Á cũng tỏ vẻ rất thận trọng, lão bà năm mươi tuổi bây giờ lại giống như một tiểu cô nương mười tám tuổi e lệ thận trọng, mặt đỏ bừng bừng khần trương hỏi: "Đúng vậy! Ta đến rồi! Ngươi... ngươi có khỏe không?"

"Khỏe... khỏe chứ!" Lão đầu nhìn Mã Lệ Á đầy thâm tình, ánh mắt này giờ chưa bao giờ rời khỏi người của lão bà.

"Mấy hôm trước ngươi không phải bị thương rất nặng sao?" Mã Lệ Á hơi nghi hoặc hỏi.

Lão đầu lúc này mới liếc mắt nhìn Đoạn Văn, Đoạn Văn quay về lão khẽ gật đầu ra hiệu, lão đầu chuyển hướng về phía Mã Lệ Á, nhìn bà chăm chú rồi nói: "Đúng vậy! Thiếu chút nữa đã chết, may mà nhờ có Vân nhi."

"Sao?" Mã Lệ Á lại nhìn chăm chú Phò Hi Kim có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Lúc này, Đoạn Văn cảm thấy mình bây giờ ở đây thì tuyệt đối là người thừa, vì vậy hắn xoay người lặng lẽ bước đi, nhưng tiện tay khép luôn cửa lại.

Đoạn Văn đi thăm thú các ngành nghề trong Gia tộc một chút, đi tới đi lui, rồi đến chỗ chế tác của đám Địa Tinh. Mười lăm Địa Tinh công tượng này là những thiên phú về phương diện chế tác, dưới lượng kim tệ dồi dào của Đoạn Văn họ đã mua được rất nhiều công cụ và vật liệu. Bọn họ trong một tháng đã tìm ra phương pháp chế tác Không gian giới tử. Chỉ có điều việc chế tác Không gian giới tử phải cần có vài loại khoáng thạch trân quý rất khó tìm, cả đại lục cũng rất ít khi xuất hiện.

"Cấp Nộ, các ngươi bây giờ đang nghiên cứu cái gì đó?" Thấy hơn mười Địa Tinh đang tụ tập thảo luận, Đoạn Văn nhin không được tò mò hỏi.

"Thiếu gia!" Tất cả Địa Tinh đều hướng về phía Đoạn Văn đơn đả chào. Bọn họ tôn kính Đoạn Văn không chỉ vì Đoạn Văn giải trừ thân phận nô lệ cho bọn họ, mà còn sùng bái Đoạn Văn về phương diện công nghệ chế tác. Đoạn Văn năm thì mười họa mới tới đây, nhưng lại thường xuyên đưa ra những ý kiến rất tinh diệu. Dưới mắt họ, Đoạn Văn tuyệt đối là một chế tác đại sư! Bởi vì rất nhiều suy nghĩ của Đoạn Văn là những mơ ước của bọn họ, hơn nữa thường xuyên giúp họ khai thông những bế tắc.

"Thiếu gia, chúng ta đang thảo luận về phương pháp chế tác một loại tên là thủy tinh mà mấy ngày hôm trước Ngài đề cập." Cấp Nộ cung kính trả lời.

Mấy ngày trước, Đoạn Văn vốn là người học y cảm thấy không có Hiển vi kính thì thật là phiền toái. Rất nhiều nghiên cứu mà không có Hiển vi kính thì căn bản không thể phát hiện ra bản chất của vấn đề. Theo Đoạn Văn thấy, cho dù khoa kĩ của thế giới này có lạc hậu đến đâu, nhưng vẫn có thể chế tác ra một cái kính phóng đại! Làm kính phóng đại đầu tiên phải có thủy tinh, Đoạn Văn vốn nghĩ mình cố gắng làm thử, nhưng Đoạn Văn căn bản rất lười, lại nghĩ mình có một đám thủ hạ rất giỏi nên thôi. Vì vậy hắn bèn đi tìm Địa Tinh kêu họ nghiên cứu thử.

Hắn vừa cười vừa hỏi: "Tiền độ thế nào rồi?"

Cáp Nộ trả lời: "Thiếu gia, Ngài muốn làm vật đó thì chúng ta cơ bản tìm được phương pháp làm rồi. Hôm trước Ngài nói về một loại đá đặc thù nào đó, ta nghĩ thủy tinh cũng phù hợp với yêu cầu của Ngài, chỉ có điều phải là loại đá thủy tinh rất tinh khiết, bằng không căn bản không thể hóa đá thường thành trong suốt được."

Đoạn Vân nghe xong rất khó hiểu: "Chẳng lẽ các người không phải dùng đá thường để chế tạo ra đó chứ?"

"Thiếu gia, Ngài đừng nói giỡn vậy chứ. Đá căn bản không trong suốt mà." Cáp Nộ có vẻ rất khó hiểu, đá làm sao có thể trong suốt được đây? Hay Đoạn Vân khi nói về đá thì có nghĩa là hắn nghĩ đến một loại đá đặc thù nào đó?

Đoạn Vân cười bất lực, nguyên lai là mình lần trước không nói rõ ràng cho họ. Loại đá đặc thù theo như lời Đoạn Vân kỳ thật chỉ là những nguyên liệu trong qui trình chế tác thủy tinh hiện đại - trường thạch hoặc là đá vôi. Cũng không còn cách nào khác, Đoạn Vân đành phải giảng giải tỉ mỉ cho họ về nguyên lý chế tạo thủy tinh.

Thủy tinh hiện đại sử dụng cát thạch anh, bột soda, khoáng chất với đá vôi nung ở nhiệt độ cao mà thành. Trong quá trình nóng chảy phải tăng dần nhiệt độ để đảm bảo các nguyên liệu không bị kết tinh. Thủy tinh bản chất tự nhiên là giòn và trong suốt. Có loại thủy tinh thạch anh, thủy tinh silicat, thủy tinh xanh, thủy tinh floride. Thủy tinh bình thường là loại thủy tinh silicat, nguyên liệu lấy từ cát thạch anh, bột soda, đá vôi trộn đều với nhau, nung cho nóng chảy, khuấy đều, rồi gia công thành hình, rồi cứ thế tiếp tục.

Bất quá phải giảng bài cho một đám Địa Tinh không hề có khái niệm về những thuật ngữ hóa học thì quả là một sự tình đau khổ cho Đoạn Vân. Mỗi khi nói đến một chất nào đó, Đoạn Vân phải miêu tả cực kì chi tiết, nhưng lại có không ít chất mà nơi này căn bản không có. Giảng đến nửa ngày, đám Địa Tinh công tượng mới miễn cưỡng hiểu được về nguyên lý chế tác. Bất quá việc họ có thể sản xuất ra thủy tinh hay không thì còn phải làm thí nghiệm rất nhiều lần.

Thời gian đã qua được hai canh giờ, Đoạn Vân phỏng chừng lão đầu và Mã Lệ Á sư nương chắc cũng đã hàn huyên xong. Đoạn Vân rón ra rón rén đến thư phòng của lão đầu, vênh tai nghe ngóng một chút. Bên trong không có động tĩnh gì! Xem ra hai người đã đi rồi. Vì vậy Đoạn Vân mở cửa ra bước vào, nhưng lúc này thì Đoạn Vân phát hiện mình đã phạm sai lầm rồi.

Chỉ thấy lão đầu và Mã Lệ Á đang ôm nhau thành một cục phi thường thân mật. Đoạn Vân phăm phăm đi vào như vậy hiển nhiên đã quấy rầy đôi tình nhân đang ôm nhau cứng ngắc say đắm trong mộng tình. Thấy có người tiến vào, hai người giật mình vội buông nhau ra. Lúc này Đoạn Vân chú ý tới vẻ mặt phẫn nộ của lão đầu, còn Mã Lệ Á vẻ mặt thì rất ngượng ngùng.

Đoạn Vân có vẻ rất hối hận gãi gãi đầu, rồi nói: "Các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi, ta không thấy cái gì cả." Nói xong, Đoạn Vân định chạy trốn. Nhưng Phở lão đầu hiển nhiên không muốn buông tha tên gia hỏa đã quấy rầy chuyện tốt của mình một cách dễ dàng như vậy: "Đứng lại! Vân nhi, người tới đây ta bảo, ta có việc cần nhờ người đây!"

Hết cách trốn rồi, Đoạn Vân chia bộ mặt đau khổ về phía lão đầu nói: " Sư phó, Ngài có chuyện gì phân phó, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không chối từ!"

Lão đầu lúc này lại có vẻ hơi lúng túng, lão nói nhỏ nhỏ: "Vân nhi, cái...kia, cái...kia, người còn có cái Tây Tựu Đan đó không vậy, ta nghĩ... ta nghĩ..."

Đoạn Vân thần tình quái dị nhìn Phở Hi Kim, rồi lại nhìn lão bà Mã Lệ Á bên cạnh lão. Nói thật nhé, dù đã hơn năm mươi tuổi rồi mà Mã Lệ Á mới nhìn qua hay nhìn lâu vẫn rất xinh đẹp, hoàn toàn thuộc loại sống lâu mà vẫn duy trì được nhan sắc, là "bà cô già" diễm lệ. Nếu trẻ lại hai mươi tuổi, Mã Lệ Á tuyệt đối sẽ là một đại mỹ nữ phong vận mĩ miều toàn thành.

Đoạn Vân cười đều, con người đảo vòng vòng quý dị, nếu như Tiểu Bạch thấy vẻ mặt Đoạn Vân như vậy, nó nhất định biết ngay Đoạn Vân lại muốn chơi khăm một người nào đó. Đoạn Vân làm bộ chính sắc nói: "Lão đầu, thật không ngờ lão gia người lại vì tư dục của mình mà đem đệ tử ra bán đứng. Hừ! Muốn Tây Tựu Đan trừ phi người phải hứa với ta một điều kiện."

"Điều kiện gì ta cũng hứa với người!" Lão đầu vì tình nhân của mình đến nỗi ngay cả điều kiện gì cũng không hỏi mà đáp ứng ngay.

Đoạn Vân cười cười, nói với lão đầu: "Được, đây là người nói đó nha! Điều kiện của ta chỉ là: há mồm ra! "

Lão đầu mặc dù rất nghi hoặc nhưng cũng hiểu rõ cá tính của Đoạn Vân, vì vậy rất ngoan ngoãn mở miệng ra. Đoạn Vân nắm lấy cơ hội tiện tay móc ra một viên đan dược ném thẳng vào. "Người cho ta uống cái gì đó?" Phở lão đầu nuốt nuốt rồi hỏi Đoạn Vân.

Đoạn Vân cười cười: " Không có cái gì, một viên cực phẩm dược hoàn mà thôi."

Lão đầu ngửa cổ lên, có chút khấn trương nói: "Ta không phải muốn xin cho mình, ý của ta là xin một viên Tây Tựu Đan cho Mã Lệ."

Đoạn Vân làm gì mà không biết tâm tư của lão đầu, Đoạn Vân lúc này lại ra vẻ tiếc hận nói: " Ai nha! Lão đầu, người sao không nói sớm một chút? Lãng phí hết một viên cực phẩm dược, một viên này giá tới mấy trăm vạn đó."

Tiếp theo, Đoạn Vân lại chuyển sang Mã Lệ Á nói: " Sư nương yên tâm, ta vẫn còn, Ngài cầm lấy, đây là Tây Tựu Đan." Nói xong Đoạn Vân đứng chắn vào giữa lão đầu và Mã Lệ Á, đồng thời ngăn tầm mắt của lão đầu, một lần nữa lấy ra một viên dược hoàn, dúi vào tay Mã Lệ Á, nói: " Đây là Tây Tựu Đan, lập tức phục dụng ngay, bằng không dược hiệu rất dễ dàng bị xuống cấp".

Mã Lệ Á cảm viên được hoàn nhìn thoáng qua rồi ngửa đầu uống luôn. Nhìn Mã Lệ Á nuốt viên thuốc vào xong, Đoạn Vân nhanh chân chuồn êm. Trong khi đi ra ngoài vẫn lại khép cửa lại cho bọn họ như trước, bất quá lần này Đoạn Vân lại đem một cái khóa to tởm khóa cứng cánh cửa lại.

Kỳ thật, thuốc mà Đoạn Vân cho lão đầu căn bản không phải là Tẩy Tủy Đan gì cả, mà là nam tính cực phẩm được hoàn "Kim thương bất khuất", còn đưa cho Mã Lệ Á uống cực phẩm xuân dược, thứ thuốc đầy nữ tính mà Đoạn Vân vừa mới nghiên cứu chế ra. Đoạn Vân đặt cho nó một cái tên vừa rùng rợn vừa vô cùng kích động: "Nữ tu cũng điên cuồng".

Một là một lão già đã phục dụng qua Tẩy Tủy Đan biến thành một huyết cương trung niên, một là lão xử nữ hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn còn rất phong vận, đã yêu nhau hơn nửa cuộc đời, kim nén trong lòng đã lâu, bọn họ bây giờ uống cực phẩm xuân dược vào, rồi lại còn ở chung với nhau trong một căn phòng bị khóa kín thì sẽ xảy ra việc gì đây? Các bạn cứ đợi đó mà xem nhé!

Rốt cục chỉ hơn mười phút sau, cả gian thư phòng của lão đầu truyền ra tiếng rên rỉ đặc hữu của lão bà Mã Lệ Á và tiếng gầm gừ đặc thù của lão đầu, hơn nữa còn nghe những âm thanh huỳnh huỵch vọng ra từ trong phòng.

Nghe những tiếng động điên cuồng truyền ra từ thư phòng, đầu óc đen tối của Đoạn Vân lại nghĩ: lão đầu, người mạnh thật nha! Bất quá, tiếng rên rỉ quặn quai của Mã Lệ Á sư mẫu quả là khó nghe.

Phở lão đầu về sau đã chửi Đoạn Vân: đồ nghiệt chủng, sao lại cho vì sư phục dụng cái đồ quỷ quái này? Ta muốn giết người! Bất quá niệm tình thầy trò bấy lâu, ta cho người một cơ hội lập công chuộc tội: đi thu phiếu đi, không có phiếu đề cử ta sẽ tố cáo người ngược đãi lão nhân với tác giả, ta muốn làm cho người thân bại danh liệt thế thảm đó!

Đoạn Vân khóc như mưa như gió: ta đâu có đắc tội với ai, ta làm việc này còn không phải là vì hạnh phúc của lão đầu người sao?

Phở lão đầu nhìn trời gầm lên: người có đi không?

Đoạn Vân không dám cãi, đành phải thay một bộ quần áo rách, cầm cái bát vỡ đi tới trước mặt mọi người kêu to: "Đại ca đại tỷ a, có khỏe mạnh con cháu đây nhà không? Van cầu các người cho xin vài phiếu đề cử đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hoàng bì tộc nhân Cuồng chiến sĩ

Bây giờ đã là ngày thứ hai rồi, Đoạn Vân theo thói quen hàng ngày rèn luyện Thái Cực quyền trong sân. Sau một thời gian cố moi móc lại từng tế bào não trong đầu, Đoạn Vân rốt cục cũng hiểu được chân khí trong Thái Cực của mình chính là một loại hài hòa giữa âm và dương. Sáng sớm và tối tối luyện công mới có lợi cho công lực của mình. Bất quá Đoạn Vân vẫn cảm thấy kỳ quái là mình rõ ràng đã được xem như là cấp độ kiểm sư cấp ba của thế giới này, nhưng sao mình cho tới giờ vẫn không có cảm giác đột phá? Chẳng lẽ tầng thứ nhất chân khí cũng tương đương với cấp bậc thứ ba của thế giới này? Sau này nếu luyện đến tầng bảy tám không biết chừng còn có thể phi thăng à nha!

Nhưng Đoạn Vân còn chưa kịp mơ mộng xong thì Phở lão đầu tay khoác Mã Lệ Á đi ra, sắc mặt vô cùng phần nộ. Thấy tình cảnh này, Đoạn Vân tự nhiên hiểu ngay. Thật không ngờ lão đầu lại cường mạnh như vậy, suốt một đêm hẳn phải nghe hai người bọn họ hoan ca rên rỉ thật là khó chịu.

Bất hảo a, có mùi sát khí rồi! Đoạn Vân đang muốn chuồn êm, nhưng lão đầu lại không đáp ứng: "Mới sáng sớm tỉnh mơ, đại thiếu gia Đoạn Vân của chúng ta muốn đi đâu đây?"

Thua luôn, ai kêu lão là lão đầu chứ? Đoạn Vân không thể khi dễ lão nhân này được. Đoạn Vân rất lém lỉnh chạy tới bên lão đầu, cười ha ha không dứt: "Sư phụ, Ngài dậy sớm rồi! Ai, hôm nay trời đẹp thật! Sư phụ, Ngài ăn sáng chưa? Chưa ăn thì để ta gọi đám hạ nhân làm đồ ăn sáng nhé. Sư nương, ai nha! Ngày hôm qua chưa nhìn kỹ, thật không ngờ sư nương lại xinh đẹp như thế, hơn nữa sư nương hôm nay dường như trẻ hơn ngày hôm qua. Sư phó, Ngài cho sư nương ăn cái gì mà hay vậy, thật không ngờ chỉ qua một đêm mà sư nương tựa hồ trẻ ra hai mươi mấy tuổi, hiệu quả xem ra còn tốt hơn cả Tẩy Tủy Đan à."

"Người còn dám nói Tẩy Tủy Đan? Nói mau, buổi chiều hôm qua người rút cuộc cho chúng ta ăn cái gì?" Lão đầu vừa nghe Đoạn Vân nhắc tới Tẩy Tủy Đan, tức giận đến ngay cả râu mép cũng vểnh lên. Còn Mã Lệ Á đứng một bên lại sớm bị câu "Sư phó, Ngài cho sư nương ăn cái gì?" của Đoạn Vân khiến cho thần tình đỏ bừng, cơ hồ muốn úp cả khuôn mặt trông như gấc chín vào ngực của lão đầu.

Đoạn Vân thân thể lắc lư, tiếp tục cười lên ha ha: "Cái gì? Buổi chiều ngày hôm qua các vị ăn cái gì rồi? Có phải là ta cho các vị ăn không? Đâu có, làm gì có chuyện đó. Được rồi, sư phụ, ngày hôm qua lão không phải nói với ta là muốn Tẩy Tủy Đan sao? Lão nhìn cho kỹ đây này. Sư phụ, đây là hai viên Tẩy Tủy Đan, ta tặng cho lão đó, ai nha! Có một sư phó như người ta thực sự là may mắn đến tám kiếp đó! Hai lạp này cơ hồ tới gần một ngàn vạn đó.

Ai nha, có người yêu quý sư phụ như vậy sao?"

Vì mạng nhỏ của mình, Đoạn Vân vội vàng móc ra hai hoàn Tây Tủy Đan đưa cho lão đầu.

Lão đầu cầm hai viên thuốc xem tới xem lui, vẫn sợ là thuốc giả. "Sư phụ, đừng xem nữa, tuyệt đối là thật đó. Ai nha! Một ngàn vạn của ta!" Đoạn Vân đứng một bên vẫn giả khổ vừa tìm biện pháp thoát thân.

Lão đầu sau khi xác định là thuốc thật, sắc mặt giận dữ từ từ bớt đi. Lão nói lớn: "Hôm nay tha cho ngươi, nếu sau này tái phạm chuyện như vậy, ngươi coi chừng đó." Nói xong lão diu Mã Lệ Á vào nội đường.

Còn Đoạn Vân vừa gãi đầu vừa cười khà khà, trong miệng còn nói thầm: "Cái gì coi chừng? Không phải sướng gần chết sao? Còn làm bộ dối trá như vậy! Ta khinh ngươi!"

"Ngươi nói cái gì?"

"A! Không có gì, không có gì!" Đoạn Vân bị dọa sợ chết khiếp, thật không ngờ thanh âm nhỏ xíu như vậy mà lão đầu cũng có thể nghe thấy được.

Thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật!

Kỳ thật Đoạn Vân cũng biết lão đầu và Mã Lệ Á sẽ không trách hắn, chỉ là sĩ diện nên tìm một người trút giận. Kỳ thật trong lòng cả lão phu lão thê đều cao hứng không biết bao nhiêu mà kể! Rốt cục đã kết hợp được với nhau như nguyện rồi, rốt cuộc không cần vì quan điểm khác biệt mà gây gỗ quăng đồ ném đạc. Trải qua đau khổ hơn phân nửa cuộc đời, nay họ đã hoàn toàn hiểu ra mình phải làm gì mới đúng. Bọn họ thật ra đang cảm kích Đoạn Vân vô tận.

"Diệp Cô Thành, hôm nay chúng ta đi chơi!" Đoạn Vân lớn tiếng gọi.

"Cái gì? Chủ nhân, ta cũng muốn đi." Còn lúc này Ngu Ma Vương ở đâu mò ra lại cũng lò dò đi theo.

Bất quá hôm nay tâm tình Đoạn Vân rất tốt nên không cự tuyệt thỉnh cầu hợp lý của Ngu Ma Vương: "Được, đi thì có thể đi, bất quá ngàn vạn lần không được gây chuyện a!"

Ngu Ma Vương từ khi có thể hóa thành hình người, thực lực có thể khổng lồ ở mức ngũ cấp thậm chí còn thấp hơn, hơn nữa cho dù là Kiếm Thần Diệp Cô Thành cũng hoàn toàn nhìn không ra khí tức ma thú trên người hắn. Do đó, Ngu Ma Vương bây giờ nhìn qua trông như một thiếu niên đầu ngu mười mấy tuổi.

"Chi chi, ngô ngô!" Không ngờ Tiểu Bạch cũng bị đề nghị của Đoạn Vân hấp dẫn, không biết từ nơi nào xông ra, nhảy vọt vào trong lòng Đoạn Vân, vẻ khéo léo đáng yêu dúi dúi vào trong lòng Đoạn Vân. Đoạn Vân hết cách, đành phải hứa: "Được, đem ngươi đi, ngươi một tiểu súc vật mà đi chơi cái gì há! Thôi được, đi thì đi! Đi hết! Ta thật hết cách với các ngươi rồi!"

Sau đó, Đoạn Vân ôm Tiểu Bạch, còn Diệp Cô Thành và Ngu Ma Vương đi theo phía sau. Ba người một thú, không, đúng ra là hai người hai thú cứ như vậy đi tung tăng trên đường.

Nói thật, Đoạn Vân từ đầu tới giờ hôm nay mới có cơ hội đi chơi Thiên Long thành một lần. Thiên Long thành là đệ nhị thành thị trong cả đại lục, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ thấy nơi nơi đều ngựa xe tấp nập, đủ loại chủng tộc khác nhau. Nhân tộc chiếm tỉ lệ tuyệt đối trên đường đi. Bất quá ta cũng có thể thấy không ít dị tộc. Ai Nhân, Thú Nhân, Bán nhân nhân cơ hồ tùy thời có thể nhìn thấy, Tinh Linh mặc dù hiếm thấy hơn, nhất là nữ Tinh Linh, nhưng không phải là không có. Quầy hàng, tiệm ăn, tiệm tạp hóa chập chùng đâu đâu cũng có. Trên đường nơi nơi đều có thể nói là phồn hoa rực rỡ, náo nhiệt vô cùng.

Đoạn Vân la cà khắp nơi, hứng thú nhìn và cảm thụ quang cảnh nhộn nhịp và không khí sôi động của thành thị, trong lòng vô cùng cao hứng.

Lúc này, những tiếng giằng co phía trước thu hút sự chú ý của Đoạn Vân. Đoạn Vân tò mò đi tới phía trước tìm hiểu, hần vón rất khoái cảnh này! Biết đâu tìm được mấy cảnh như trong tuồng cổ - cường đoạt dân nữ chẳng hạn. Không phải rồi, một đám người đó không phải là nữ, đều là một đám nam nhân cơ thể cường tráng. Chẳng lẽ là cường bức dân nam? Khẩu vị của ai mà nặng đô vậy?

Đoạn Vân tò mò đánh giá cả hiện trường. Tình hình như thế này: sáu nam nhân bị một đám binh lính võ sĩ vây chặt. Mấy tên nam giới cơ thể cao lớn này đứng thành một vòng tròn nhỏ chỉ lo thủ thế giằng co với đám võ sĩ tay cầm vũ khí. Còn bên ngoài là một thiếu gia mặc quân phục áo gấm quần hoa của quý tộc, rõ ràng là Đội trưởng của đám binh lính kia. Bất quá, cái làm cho Đoạn Vân hơi giật mình là da của đám nam nhân kia lại có cùng màu với da mình, là màu vàng. Chỉ có điều da vàng của họ với da vàng của dân Trung Quốc thì có chút bất đồng, màu vàng của bọn họ là một màu vàng sẫm hơi nâu đen.

Lúc này, Diệp Cô Thành rỉ tai nói với Đoạn Vân: "Thiếu gia, sáu người kia là Cuồng Chiến Sĩ. Còn cái ông tướng trẻ trẻ mặc quân phục chính là đại công tử Lạp Hi Đức của Tả tướng đại nhân đó."

Thật không ngờ lại là đại công tử của Tả tướng Khoa Lí Lôn, vậy chuyện này phải tham gia vào rồi.

"A chà! Không phải đây là Đại công tử Lạp Hi Đức đại thiếu gia sao? Ngon gió mát lành nào đưa Ngài tới đây vậy." Tên Đoạn Vân là một tên gia hỏa miệng trơn như mỡ, chuyện gì mà bị hắn bịa ra cũng y như thật cả. À mà không, mấy trò này là do hắn học được từ mấy lão ẻo là trên TV, cũng là mấy câu cửa miệng của dân chơi thôi!

“Xin hỏi, ngươi là ...” Lạp Hi Đức căn bản không biết Đoạn Vân, bắt quá thấy Đoạn Vân biết mình, mình cũng không thể vô lễ quá mức.

“Tại hạ Đoạn Vân.” Đoạn Vân trơ trẽn trả lời trơ tráo như không.

“Nguyên lai là Tề tự Đoạn Vân thanh danh vang dội, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng.” Lạp Hi Đức xem ra rất khách khí với Đoạn Vân. Đoạn Vân chỉ vào mấy tên Cuồng Chiến Sĩ hỏi: “Xin hỏi đây là ...”

“À, không có gì, bọn họ là Cuồng Chiến Sĩ, vì Cuồng Chiến Sĩ rất dễ bị cuồng hóa, hơn nữa sau khi cuồng hóa sẽ coi như mất lý trí, công kích vô tội vạ khắp nơi. Vì an nguy của dân chúng Thiên Long, do đó cần phải đưa bọn họ trục xuất khỏi đây.” Lạp Hi Đức trả lời, vẻ mặt rất nghiêm trang.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Đoạn Vân vốn đang muốn giúp đỡ cho đám Cuồng Chiến Sĩ có cùng màu da, nhưng bây giờ xem ra không có cửa.

“Các ngươi làm sao lại đến nơi này vậy?” Đoạn Vân hỏi mấy Cuồng Chiến Sĩ đó.

Lúc này một trong các Cuồng Chiến Sĩ có vẻ trầm ổn nhất vội lên tiếng. Theo như những gì hắn phun ra, Đoạn Vân lập tức có cảm giác muốn giết người. Thật không ngờ bọn này lại cùng loại với chủng tộc Thú Nhân 'ta đây', cứ hễ mở miệng lại là ‘ta đây’ tới ‘ta đây’ đi.

Tên Cuồng Chiến Sĩ đó nói: “Đám ta đây cũng là bất đắc dĩ, lương thực trong tộc không đủ, Tộc trưởng chỉ có đủ để phân phát cho một vài tộc nhân thôi, còn chúng ta đây đến nơi khác kiếm sống, hi vọng qua mùa gặt hạt này, nhưng chẳng ai dùng chúng ta đây, chúng ta đây thật sự hết cách rồi.”

“Bọn họ tại sao không dùng các ngươi?” Đoạn Vân rất nghi hoặc, vừa thấy cơ thể như vậy đã biết sức lực của bọn họ tuyệt đối mạnh hơn so với Thú Nhân. Lúc này Lạp Hi Đức trả lời câu hỏi của Đoạn Vân: “Vì Cuồng Chiến Sĩ rất dễ nổi nóng, hơn nữa khi tức giận sẽ bị cuồng hóa, còn sau khi Cuồng Chiến Sĩ cuồng hóa thì sẽ mất lý trí, chẳng phân biệt được địch ta, công kích khắp nơi. Cái nguy hiểm chính là, thực lực của bọn họ bình thường chỉ vào khoảng cấp năm cấp sáu, sau khi cuồng hóa cấp bảy tám, hơn nữa đã cuồng hóa không thấy đau đớn, cơ hồ không chết không dừng tay, rất kinh khủng!”

Thật không ngờ vận mệnh của Cuồng Chiến Sĩ lại tệ thảm như thế. Thực lực cường đại mà lại như một quả bom nổ chậm tự hủy. Đoạn Vân ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi: “Các ngươi, hẳn là sẽ không tự dung cuồng hóa chứ hả? Có phải là nếu không có gì kích thích các ngươi thì các ngươi cũng sẽ không cuồng hóa vô tội vạ?”

“Không phải đâu, chúng ta đây cũng có thể tự cuồng hóa. Hơn nữa cũng chỉ có những khi bị kích thích mãnh liệt thì chúng ta đây mới có thể không tự chủ được mà cuồng hóa một cách bị động.” Vị Cuồng Chiến Sĩ đó trả lời chi tiết.

Hết cách, ai kêu bọn người có màu da vàng làm chi, lại làm cho Đoạn Vân có cảm giác thân thiết nữa? Vô luận như thế nào, Đoạn Vân quyết định phải giúp mấy người da vàng có vận mệnh bi thảm này một tay.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên Long tử lâu Kim Diệp Hiên

Đoạn Vân ngẫm nghĩ, rồi hỏi: “Bộ lạc các ngươi có phải là ở A Nhĩ Ti Tư không?” Đoạn Vân cũng biết về A Nhĩ Ti Tư, nghe nói nơi đó là một vùng đất hoang vu, diện tích rất lớn cơ hồ phải bằng đến phân nửa vương quốc này, hơn nữa nghe nói A Nhĩ Ti Tư trên danh nghĩa cũng là quốc thổ của Thiên Long Đế Quốc. Hoàn cảnh nơi đó nghe nói cũng khá tốt, chỉ có điều vì ở đó là nơi giáp giới với ma thú rừng rậm, thường xuyên có ma thú xuất nhập, là nơi rất hiểm ác. Nơi đó tập trung rất nhiều các chủng tộc khác nhau, cơ hồ tất cả dị tộc đều có mặt ở đó. Nghe nói bộ lạc Cuồng Chiến Sĩ cũng tụ cư ở đây.

“Đúng vậy! Bộ lạc chúng ta đây đúng là ở tại A Nhĩ Ti Tư. Nơi đó là nhà của chúng ta đây, chỉ có điều vì năm nay thu hoạch mùa vụ rất kém, tộc lĩ vì không muốn nhiều người bị chết đói nên yêu cầu một bộ phận dân chúng di tản khắp nơi. Mùa xuân sang năm chúng ta đây cũng sẽ về mà thôi.” Tên Cuồng Chiến Sĩ kia vừa nhắc tới A Nhĩ Ti Tư thì vẻ mặt tỏ ra rất xúc động.

Bây giờ đã là mùa thu rồi, chỉ cần thêm hai tháng nữa là đã bắt đầu một năm mới rồi. Xem ra bộ lạc Cuồng Chiến Sĩ để kéo dài sự sống của chủng tộc mình mà có lẽ phải bắt đầu phân tán tộc nhân. Chẳng biết tại sao Đoạn Vân khi vừa nghe vận mệnh tệ thảm của người da vàng ở dị giới này, trong lòng rất xúc động. Vô luận như thế nào, cho dù Đoạn Vân không giúp được tất cả Cuồng Chiến Sĩ, Đoạn Vân cũng quyết định phải giúp sáu tên da vàng vừa ngu vừa hồ hồ trước mắt này.

Vì vậy Đoạn Vân nói với Lạp Hi Đức: “Lạp Hi Đức đại thiếu gia, xin hỏi Ngài có thể giúp ta một lần không?”

"Mau nói đi, cứ nói, Ngải và cha ta đều đang làm quan trên triều, có chuyện gì xin cứ phân phó!" Lạp Hi Đức tỏ ra rất bội phục Đoạn Văn, nhất là Đoạn Văn này lại phát minh ra những đan dược thần kỳ. Những thứ đó quả thực không phải người thường có thể làm ra được!

Đoạn Văn cười, rồi kéo Lạp Hi Đức sang một bên nói: "Không cần như vậy đâu, đại thiếu gia không cần khách khí, cha ngươi Tà tướng đại nhân cùng sư phụ Phổ Hi Kim lão đầu của ta là cố giao, chúng ta đều là hậu bối nên phải thân cận mới phải. Từ nay về sau, chúng ta coi như là huynh đệ, đừng làm vẻ khách khí vậy mất vui. Ta xem ngươi chắc là lớn tuổi hơn ta, sau này ngươi là đại ca của Đoạn Văn ta rồi."

Lạp Hi Đức nghe xong rất cao hứng, mặc dù không biết Đoạn Văn muốn nhờ gì, nhưng có thể cùng Đoạn Văn kết bái cũng đã làm cho hắn vô cùng hưng phấn rồi, dù sao đây cũng là một vị truyền kỳ Tể tự chứ bộ.

"Được, Đoạn Văn huynh đệ, được kết bái với ngươi quả là một vinh hạnh cho ta, Lạp Hi Đức từ nay về sau sẽ là huynh đệ của Đoạn Văn. Đoạn Văn huynh đệ, đi thôi, đại ca hôm nay mời ngươi uống rượu!" Lạp Hi Đức xem ra cũng là một người hào sảng, tỏ ra thân mật với Đoạn Văn rất nhanh, câu cổ bá vai Đoạn Văn luôn.

"Được, đi uống rượu. Bất quá tiểu đệ còn có một việc muốn phiền toái đại ca." Đoạn Văn rốt cục nói đến chính sự.

"Có gì mà phải nói nữa, hôm nay vô luận chuyện gì ta cũng đáp ứng ngươi! Nói đi! Muốn nhờ ta làm gì?" Lạp Hi Đức luôn luôn giữ tác phong quân nhân, thật sự là nghĩa khí quá mức, còn không kịp nghe Đoạn Văn nói cái gì đã đáp ứng rồi.

Đoạn Văn rất phấn khởi, vì vậy trực tiếp nói luôn: "Đại ca, là việc như thế này. Ngươi cũng biết ta bây giờ có sản xuất một chút dược vật, việc chế tạo dược vật này phải có không ít dược tài trân quý, ta nghe nói ở trong A Nhĩ Ti Tư có đại lượng dược tài đó. Do đó ..."

Lạp Hi Đức cũng là người hiểu chuyện, nghe xong đầu tiên hơi suy tư một chút, nhưng rồi sau đó cười lớn lên: "Được, Đoạn Văn tiểu đệ, hôm nay đại ca đáp ứng cho ngươi chuyện này. Mấy tên Cuồng Chiến Sĩ này ngươi lo mà quản cho tốt!" Sau đó hắn phát tay ra lệnh cho bọn lính tản ra.

Đoạn Văn rất cao hứng: "Đại ca quả nhiên là một người hào sảng, xin đại ca chờ ta một lát. Tiểu đệ lập tức sẽ đi ngay."

Đoạn Văn nói xong đi về phía mấy Cuồng Chiến Sĩ, lớn tiếng nói: "Ta quyết định thuê các ngươi, bao ăn cơm no, mỗi tháng mười kim tệ. Các ngươi có đồng ý không?"

"Mười kim tệ?" Sáu tiểu tử khờ đó tỏ vẻ không tin, lại có người dùng nhiều tiền như vậy để thuê bọn họ sao. Bất quá mười kim tệ đúng là quá hấp dẫn đối với những Cuồng Chiến Sĩ, tất cả bọn Cuồng Chiến Sĩ lập tức đồng thời kêu lên: "Đồng ý, đồng ý, chúng ta đây đồng ý!"

Kế tiếp, Đoạn Văn dẫn dò Diệp Cô Thành đưa sáu Cuồng Chiến Sĩ này về nhà, còn thì đưa Tiểu Bạch giao cho Ngưu Ma Vương kêu Ngưu Ma Vương đi theo phía sau. Cứ như vậy Đoạn Văn và Lạp Hi Đức khoác vai bá cổ nhau đi đến một túp lều lớn nhất trong thành. Bất quá, Đoạn Văn không phát hiện ra việc Ngưu Ma Vương khi nhận Tiểu Bạch, hai tay lại hơi run rẩy!

"Lạp Hi Đức đại ca, hôm nay đại ca giúp tiểu đệ chuyện lớn như vậy, buổi tiệc hôm nay là ta xin được khoản đãi!"

"Làm sao như vậy được, không phải nói từ trước là ta mời sao? Với lại, ta cũng chẳng làm cái gì cả, nhắc tay một cái là xong rồi!" Lạp Hi Đức kiên trì. Bất quá khi hắn nói "Nhắc tay một cái" thì đúng nghĩa là "Nhắc tay một cái".

"Không được, lần đầu tiên uống rượu, làm gì có đạo lý để đại ca mời khách. Vô luận như thế nào, hôm nay này phải để cho ta, bằng không ta với ngươi chia tay ở đây vậy."

Lạp Hi Đức cười cười, rồi chỉ về một túp lều phía trước: "Tốt, xin mời! Tới đây, đúng là nơi này rồi. Nhà này đúng là túp lều lớn nhất Thiên Long thành - Kim Diệp Hiên. Thế nào? Hào hoa không?"

Đoạn Văn đi theo Lạp Hi Đức đi vào, phải nói là bên trong thật sự có phong cách rất độc đáo. Lầu các rực rỡ, sàn lót hồng mộc, hơn nữa mọi bộ cục đều biểu lộ sự hài hòa với tự nhiên. Hồng hồng lục lục hắc hắc bạch bạch thanh thanh từ từ hoàng hoàng, mọi màu sắc rực rỡ của thiên nhiên đều được kết hợp với nhau nhuần nhuyễn. Đoạn Văn liếc mắt qua lập tức bị cảnh trí trước mắt hấp dẫn, phát ra một tiếng cảm thán: "Việc phối màu ở nơi này quả là hòa hợp và đặc sắc, hơn nữa các loại bộ cục lại càng tinh xảo. Ta dám nói, người thiết kế túp điểm này nhất định là một mỹ nữ cao nhã hào phóng lại còn tính cách rất đặc biệt nữa!"

Lạp Hi Đức cười cười: "Ngươi nói sai rồi, lão bản của túp điểm này chính là Bộ trưởng Tài chính Khắc Mễ Kì của Đế quốc, nghe nói cũng là do hắn thiết kế đó. Ha ha, Đoạn Văn tiểu đệ, ngươi sẽ không bị mỹ nữ ám ảnh đến phát điên đó chứ! Mấy vị Công chúa đều là mỹ nữ đẹp nhất, chẳng lẽ ngươi còn muốn ..." Đoạn Văn cười, hoàn toàn không để ý tới tiếng cười nhạo của Lạp Hi Đức. Nói đùa, nếu một nam nhân mà có khả năng xếp đặt bộ cục xinh đẹp cao nhã như thế, vậy thì chỉ có một giải thích, tên nam tử đó không phải là một nam nhân, mà là một thái giám.

Bất quá tiếng Đoạn Văn cảm thán làm cho Tiểu Bạch ngồi cách đó không xa nghe thấy, thân thể không khỏi khẽ run lên. Ánh mắt "hắn" tỏ vẻ rất kỳ quái đánh giá Đoạn Văn, về mặt tò mò.

Lúc này tiếp viên đã tới nơi, nói với Đoạn Văn với về mặt rất có lỗi: "Xin lỗi, Lạp Hi Đức thiếu gia, bên trong hết chỗ rồi, có người đã bao toàn bộ mất rồi. Ngải xem còn có thể tìm chỗ khác bên ngoài không?"

Lạp Hi Đức nghe xong rất khó chịu, làm mặt nghiêm nghị nói: "Sao thế? Ngay cả Lạp Hi Đức thiếu gia mà cũng không có chỗ sao? Gọi mấy thằng dám bao cả nhà hàng đến đây cho ta, Lạp Hi Đức ta không thể không giảng đạo lý với hắn." Nói xong một câu Lạp Hi Đức liền quay về bên trong không lý tới nữa. Kỳ thật Lạp Hi Đức bình thường cũng thường đến đây ăn, thêm vào hôm nay lại mời Đoạn Văn, thế này thì còn gì là mặt mũi nữa, hơn nữa hai

người cũng muốn tìm một nơi an tĩnh hàn huyên tâm sự.

"Thật là hết chỗ mà, hôm nay Ni Khắc Tư thiếu gia của gia tộc Ốc Nhĩ Tây mời khách. Ngài biết hần là nhi tử của Hữu tướng đại nhân, chúng ta không dám đắc tội đâu ạ." Về mặt tên tiếp viên rất khó xử.

Vừa nghe đến tên Bồ Khoa Duy Kỳ, Lạp Hi Đức bình thường trước giờ nét mặt vẫn vui vẻ bỗng trở nên hàm hồ, hần tron mắt gần giọng: "Ốc Nhĩ Tây? Nó là thằng nào, gọi hần đến đây!" Lúc này, từ bên trong đi ra một đám người, thần sắc rất kiêu ngạo. Đoạn Vân nghĩ ngay: đám người này mới nhìn thấy là biết không phải "Chim tốt" rồi, đại khái tên cầm đầu chắc đúng là tiểu Bồ Khoa Duy Kỳ kia rồi!

Vị...kia Ốc Nhĩ Tây cười cười, don đả giang tay tiếp đón Lạp Hi Đức:"Ai chà! Không phải đây là đại công tử Lạp Hi Đức đại thiếu gia sao? Ngọn gió nào đưa Ngài tới đây." Những lời này sao Đoạn Vân cảm thấy quen quen vậy nhỉ? À đúng rồi, lúc mình gặp Lạp Hi Đức cũng chào hỏi không khác gì cả? Chẳng lẽ mình được xếp cùng loại với tên kia? Đoạn Vân tự khinh bỉ mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Khiếu nhĩ hiêu trương khiếu nhĩ cuồng

Đám người Ốc Nhĩ Tây đi ra, Đoạn Vân vừa thấy đã biết ngay đây là một đám ăn chơi trác táng, cả ngày hoa thiên tửu địa, tàn phá thân thể mình không còn ra thể thống gì nữa, sắc mặt có vẻ rất nhợt nhạt, cả đám đều có triệu chứng yếu thận. Chỉ thấy bọn họ được cầm đầu bởi Ốc Nhĩ Tây, mười mấy người kết thành một khối, trên mặt đầy vẻ trêu chọc nhìn Lạp Hi Đức và Đoạn Vân.

Ánh mắt Ốc Nhĩ Tây đảo qua rồi dừng lại trên người Đoạn Vân, bi ời nhìn đều, soi mói cả người Đoạn Vân từ trên xuống dưới mà đánh giá, rồi phun ra một câu khiến cho Đoạn Vân thiếu chút nữa là ói máu: "Ai dà! Lạp Hi Đức, người của được anh chàng bạch diện thư sinh non choẹt ở đâu vậy, quả là có khiếu thẩm mỹ cao đó nha!"

Lạp Hi Đức vừa nghe xong tức điên người, gào lớn: "Người không được ngậm máu phun người! Vị này là Đoạn Vân Đại Tế tự, là bằng hữu của ta. Ốc Nhĩ Tây, người xúc phạm ta thì không sao, nhưng Đoạn Vân là Cung đình Tế tự, người vũ nhục hần là không được đâu!" Nói xong, hần kích động muốn xông lên động thủ. Đoạn Vân nhanh tay giữ chặt hần lại. Rất kỳ quái, tại sao Lạp Hi Đức lại phản ứng kinh khủng như vậy nhỉ.

"Bằng hữu? Ta thấy phải là nam bằng hữu mới đúng! Người không biết tình cảnh của Lạp Hi Đức hả. Ủa, tên là Đoạn Vân à? Là cái tên tiểu Tế tự chuyên môn bán xuân được đây mà! Ta vũ nhục hần rồi thì sao? Không phải hần chỉ là một Tế tự tiểu nhân vô năng đắc chí sao, đâu phải việc lớn gì chứ?"

Ốc Nhĩ Tây hiển nhiên cũng như cha hần không biết chi tiết về Đoạn Vân, kỳ thật việc này rất bình thường, đến ngay cả Phò lão đầu cũng không phải hiểu rõ hết về Đoạn Vân, bọn họ lại còn là người ngoài làm sao hiểu rõ tên gia hỏa Đoạn Vân này âm hiểm đến mức nào được?

Đoạn Vân đã bị Ốc Nhĩ Tây khiêu khích tức đến xì khói, lúc này, Nguru Ma Vương lớn tiếng nói với Đoạn Vân: "Chủ nhân, có muốn ta đây giết bọn họ không? Bọn họ dám chửi người đó thấy không?" Nghe Nguru Ma Vương nói sắc mặt giận dữ của Đoạn Vân từ từ thu liễm lại không ít.

Đúng thế! Muốn đánh thì mình cũng không cần phải ra đánh, mình cao cấp như thế này thì đâu có ngu gì mà phải động tay động chân chứ. Bất quá, thù hata của ta quả là lợi hại! Ngẫm lại mình đứng là hơi lảm cẩm, hà tất vì mấy tên cặn bã này mà tức giận chứ!

Nghe Nguru Ma Vương nói, một đám gia hỏa chẳng biết trời cao đất rộng lại cười ha ha: "Ha ha ha, ta đang nghe cái gì đó, giết chúng ta, chỉ bằng tên đầu trâu đến cái sừng cũng chưa mọc dài này sao? Tức cười quá đi!"

Bị người khinh thị ma thú cấp chín có vẻ rất phẫn nộ, không khí chung quanh trở nên rất âm lãnh. Đoạn Vân đứng một bên cũng cảm nhận được sự tức giận của Nguru Ma Vương, hần vội bước lên ngăn lại. Lúc này phải tránh việc phát sinh thảm kịch. Nếu để một đầu nguru cửu cấp ma thú nổi điên ở đây, thì cả Thiên Long thành có thể bị hủy diệt hơn phân nửa.

Đám ăn chơi trác táng kia đột nhiên cảm thấy một luồng không khí lạnh đến rùng mình, mặc dù hàn ý chỉ lướt qua, nhưng mãi một hồi lâu sau không ai dám nói đến nửa lời, ánh mắt nhìn nhau trao đổi. Lúc này, Đoạn Vân hỏi Lạp Hi Đức: "Đại ca, tại sao vừa rồi bọn họ lại nói về người như vậy?"

Lạp Hi Đức thở sụt một cái rất bi thương, nói: "Đoạn Vân tiểu đệ, ta cũng không muốn đầu người, hai năm trước, khi ta còn tuổi trẻ háo thắng, ta đã cùng Ốc Nhĩ Tây quyết đấu, bị hần dùng thủ đoạn hèn hạ đánh bị thương cái ... ấy của ta."

Nói rồi hần cúi đầu về buồn bã, rồi nói tiếp: "Sau đó mặc dù sử dụng thủ thuật nối lại nên đã khôi phục lại hình dáng cho cái đó của ta, nhưng lại mất đi vĩnh viễn năng lực. Hôm nay nói về phương diện kia, ta đã là một phế nhân rồi." Nói xong Lạp Hi Đức hào sảng lại hơi bi phần rom róm nước mắt.

Đoạn Vân cầm tay Lạp Hi Đức bắt mạch cho hắn một chút, rồi hiểu được rất nhanh. Nguyên lai là công năng tinh hoàn bị hư hỏng, đối với loại bệnh này Đoạn Vân không dám chắc trăm phần trăm, dù sao cái món kia của Lạp Hi Đức chỉ được dùng tế tự thuật để phục hồi. Đoạn Vân cũng không biết cuối cùng có khả năng trị khỏi hay không.

Đoạn Vân buông tay Lạp Hi, nói về bình tĩnh: "Bệnh của ngươi rất phiền toái, bất quá tiểu đệ cam đoan với ngươi nhất định là có thể trị khỏi." Nghe Đoạn Vân nói xong, Lạp Hi Đức cả kinh, rồi sau đó sắc mặt lộ vẻ vui mừng nhưng lập tức lại xiu xuống, vẫn tiếp tục âm thầm. Hắn lắc lắc đầu không nói gì nữa. Dù sao hy vọng càng cao thì thất vọng cũng lại càng lớn a.

Còn đúng lúc này một thanh âm khó nghe lại vang lên: "Trị khỏi? Dối bị hư cũng có thể chữa khỏi sao? Nói đùa chứ! Ngươi tưởng mình là thánh thần sao? Ha ha!" Thanh âm khó nghe đó hiển nhiên là của Ốc Nhĩ Tây, cái tên chẳng biết chết sống là gì đó.

Đoạn Vân lạnh giọng nói với đám gia hỏa kia: "Các ngươi hôm nay có phải là rất sợ hãi không? Được, Đoạn Vân hôm nay cho các ngươi sợ hãi hơn nữa!" Còn lúc này đám playboy lại càng cười hi hi hỏ hỏ về càng lúc càng khả ố hơn.

Đoạn Vân cũng không thêm nhiều lời, gờ lấy Tiểu Bạch từ trong tay Ngưu Ma Vương, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: "Ngưu Ma Vương, nhiều nhất chỉ được lộ ra thực lực cấp bảy, nếu ngươi để lộ ra thực lực lớn hơn cấp bảy, buổi tối hôm nay đừng nghĩ đến ăn cơm nữa. Đánh cho toàn bộ bọn chúng không thể nhúc nhích được cho ta! Nhớ kỹ, chỉ cần không chết người, tùy ngươi đánh như thế nào thì đánh!"

Nói xong, Đoạn Vân kéo Lạp Hi Đức đi ra ngoài: "Đại ca, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn cơm. Nơi này quá bẩn thỉu!"

Đám thiếu gia gia tộc không sợ trời đất đang muốn chế diễu Đoạn Vân nhất gan sợ chết, nhưng nắm đấm nhanh như gió của Ngưu Ma Vương đã nồng nhiệt tiếp đón bọn chúng, rải đều lên khắp người bọn chúng. Sau đó, tiếng kêu gào vang lên xa hàng trăm dặm, tiếng rên rĩ vút lên tận trời! Vô luận là quý tộc thiếu gia hay là gia tộc võ sĩ, trong số đó, thực lực cao nhất cũng đến cấp năm sáu là cùng, mặc dù Ngưu Ma Vương theo như phân phó của Đoạn Vân chỉ có thể lộ ra thực lực thấp hơn thất cấp. Nhưng cứu cấp chân chính dù sao cũng vẫn là cứu cấp.

Kết quả là, sau khi cuộc chiến chấm dứt, Ngưu Ma Vương đến cả đầu khí cũng không phát ra, chỉ bằng thân thể kinh khủng và tốc độ kỳ ảo của hắn cũng đủ đem một nhóm võ sĩ toàn cấp bốn cấp năm đánh cho dẹp dẹp. Cả đám quý tộc cũng bị đánh tới độ phun cả cơm ra ngoài. Từng đứa một ngã bò ra không thể động dậy nữa, cũng không ai hiểu được mình bị đánh ngã ra sao.

.

Đoạn Vân và Lạp Hi Đức còn chưa tìm được chỗ ngồi, Ngưu Ma Vương đã xong việc quay trở lại. Tiểu tử đầu trâu trung hậu cung kính cúi chào Đoạn Vân, rồi ôm quyền nói: "Chủ nhân, đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Nhanh vậy sao?" Lạp Hi Đức hiển nhiên giật cả mình, Đoạn Vân vốn trước giờ vẫn không hề nghi ngờ gì về tốc độ biến thái của Ngưu Ma Vương, nên chỉ hơi động não đã có thể hiểu được. Hà hà, quả là một món đồ cấp chín a! Đoạn Vân cười sáng khoái: "Tốt, tốt lắm, muốn ăn cái gì cứ tự nhiên kêu, thiếu gia cho ngươi ăn thoải mái!"

Ngưu Ma Vương há miệng liếm môi, cười nói: "Ta đây muốn một con trâu nướng! Không, phải là hai con!"

Đoạn Vân vừa nghe thiếu chút nữa ngã bổ chửng, rồi cười nói: "Ngươi làm sao dám ăn người mình vậy, ngươi không phải là trâu sao? Được, lão bản, đem lên đây cho ta hai con trâu nướng!"

Đoạn Vân nhìn bốn phía, phát hiện chỉ còn một cái bàn phía xa là còn chỗ. Trên bàn có một người lưng quay về phía Đoạn Vân đang uống cái gì đó. Mặc dù "Tiểu tử" kia mặc đồ nam giới, nhưng dưới con mắt nhà nghề của Đoạn Vân vốn đã nhìn vô số những thiếu nữ hiện đại, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra đó là một cô gái giả nam. Cười cười, Đoạn Vân đi thẳng tới đó, làm bộ nói rất có phong độ: "Vị thiếu gia này, xin hỏi mấy người chúng ta có thể ngồi ở chỗ này không?" Đoạn Vân cố ý nhấn mạnh hai chữ "Thiếu gia".

Tên giả tiểu tử đó đầu tiên cả kinh, nhưng sau đó phản ứng rất nhanh, giả giọng trầm trầm nói: "Có thể! Mời ngồi!"

"Cảm ơn 'Thiếu gia' a!" Đoạn Vân cảm ơn. Sau đó Đoạn Vân và Lạp Hi Đức cùng Ngưu Ma Vương đều kéo ghế ngồi vào bàn.

Vừa lúc, một đội Thành vệ binh vội vàng chạy đến. Tên Đội trưởng hướng về phía mọi người đang ăn cơm hỏi: "Là ai đánh Ốc Nhĩ Tây thiếu gia?" Đoạn Vân tiếp tục vuốt ve Tiểu Bạch, không để ý đến. Còn Lạp Hi Đức lại đứng dậy trả lời: "Là ta! Sao?"

Tên Đội trưởng đó vừa thấy Đại đội trưởng Lạp Hi Đức của chúng, cảm thấy rất khó xử, lúng ta lúng túng chẳng biết phải làm sao. Còn Lạp Hi Đức lại nói tiếp: "Đem những người bị thương lập tức chữa trị!"

"Dạ!" Tên Đội trưởng vội vàng lên tiếng, mang theo thủ hạ ba chân bốn cẳng chạy đi.

Đoạn Vân cười rất quỷ dị nói: "Đại ca, ngươi quá đáng rồi nhé. Rõ ràng là thủ hạ của ta đánh, ngươi dám nói là người đánh hả. Có phải là muốn cướp công của ta không? Thủ hạ của ta đây chẳng phải là đánh công khai sao! Không được, ngươi không thể cướp công của ta được, làm người phải trung thực chứ! Cái kia của ngươi chưa đứng vững đã muốn mò mẫm rồi, không có cửa đâu!"

"Phụt!" Tên giả tiểu tử đối diện vừa nghe Đoạn Vân nói xong đã cười phá ra, bao nhiêu rượu đều phun cả vào mặt Đoạn Vân!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngã tự giá nhĩ tố lão bà cuồng

Tự đứng bị người phun rượu vào mặt nên Đoạn Vân hơi tức giận. Nhưng vừa nghĩ người ta là một "giả tiểu tử" nên cơn giận lập tức tiêu tan.

Còn tên giả tiểu tử kia thấy Đoạn Vân bị mình phun đầy mặt nhoe nhoét như thế có vẻ rất hối hận, không ngừng xin lỗi Đoạn Vân, còn rút ra đưa cho Đoạn Vân một cái khăn tay.

Đoạn Vân nhanh nhẩu cầm lấy cái khăn tay một cách rất phong độ, vừa cầm đến tay, đã thấy một mùi hương thơm ngát. Bất quá Đoạn Vân không dùng nó lau mặt, chỉ là hất dùng tay áo quệt bữa lên mặt vài cái, sau đó lại rất vô sỉ lấy cái khăn tay nồng nàn hương trinh nữ cất vào trong ngực. Nhưng lại nói ra thành thế này: "Ai nha! Vị ca ca này quả là không có suy nghĩ a, sao lại phun lung tung như vậy. Không được, khăn tay này coi như là vật xin lỗi bồi thường. Sao? Người cũng không cần cảm kích như vậy đâu, Đoạn Vân ta không phải là một con người hẹp hòi. Việc này thôi cứ như vậy đi! Tới đây, Lạp Hi Đức đại ca, chúng ta uống rượu."

Tên giả tiểu tử đó hiển nhiên rất bất ngờ với sự vô lại của Đoạn Vân, đến ngay cả một cái khăn tay mà cũng tham lam. Vừa rất khó hiểu, vừa hơi lo lắng, cái miệng nhỏ nhắn bỗng trề ra. Nghi thái của một thiếu nữ biểu hiện ra không nghi ngờ vào đâu được.

Đoạn Vân thấy biểu tình của tên "tiểu tử" đáng yêu như thế, bỗng cười nói: "Ai nha, tiểu huynh đệ ngươi làm sao mà lại giống như các bà các mẹ thế kia, việc này không tốt đâu. Nam nhân chúng ta phải có tư cách của nam nhân, là nam nhân phải ăn to uống lớn. Về mặt ngươi như thế giống hệt như đàn bà đấy, sẽ làm cho người ta nói ngươi là hifi đó!"

"Cái gì cơ?" Dị giới hiển nhiên không có từ lóng chi đám pê- đê, nên cái tên giả tiểu tử đó căn bản không biết Đoạn Vân đang nói về cái gì.

"Hifi là, chính là ... Ừm, vừa rồi Ốc Nhĩ Tây nói đại ca ta là cái gì đó nhĩ?"

Đoạn Vân nhất thời không tìm thấy từ để diễn tả thế nào là "Hifi", chỉ có đem chuyện của Lạp Hi Đức ra nói. Bất quá, khi hất nhắc tới việc này, về mặt Lạp Hi Đức đột nhiên sầm xuống, trên mặt hiện rõ vẻ đau thương.

Đoạn Vân chú ý tới sự biến hóa của Lạp Hi Đức, vội vàng lấp liếm: "Đại ca, bệnh của ngươi thì cứ để cho ta chữa, yên tâm đi! Không có bệnh gì làm khó dễ được cho Đoạn Vân ta đâu, nếu ngươi còn có lo lắng, ta sẽ chữa cho ngươi ngay bây giờ."

"Nói dóc không biết ngượng!" Tên giả tiểu tử nói với vẻ rất không tin. Bất quá khi Đoạn Vân nhắc tới bệnh của Lạp Hi Đức, sắc mặt hắn lại hồng lên, cũng không biết là do uống rượu hay là quá thẹn thùng. Đoạn Vân không để ý, lại đưa rượu cho Tiểu Bạch uống.

Thấy Đoạn Vân không để ý đến nàng, nàng chuyển hướng về phía Lạp Hi Đức, nói: "Lạp Hi Đức, Lệ Ti tỷ tỷ đã đợi ngươi hai năm rồi, chẳng lẽ ngươi cứ tiếp tục như vậy mãi sao?"

Nghe một tiểu tử đột nhiên nhắc tới Lệ Ti, Lạp Hi Đức vừa bi thương vừa nghi hoặc: "Ngươi làm sao biết được chuyện này?"

"Lạp Hi Đức đại ca, Lệ Ti hẳn là đại tẩu hả? Thế nào? Bây giờ các ngươi tình cảm thế nào rồi?" Đoạn Vân rất muốn biết Lạp Hi Đức đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cuối cùng sẽ phát sinh việc gì.

"Đoạn Vân lão đệ, Lệ Ti là bạn gái trước kia của ta, quan hệ giữa ta với nàng cũng rất tốt. Lệ Ti là cô gái tốt, cho dù biết ẩn tật của ta cũng vẫn không bỏ ta, cũng không giận ta. Ta muốn nàng bỏ ta, nên ta cơ hồ dùng hết tất cả các thủ đoạn, nhưng Lệ Ti cũng vẫn chung tình như trước. Ta thiếu nợ Lệ Ti nàng nhiều lắm!" Nói xong Lạp Hi Đức ngửa đầu uống ực một chén rượu lớn. May mà rượu ở thế giới này rất bèo nhặt phèo, bằng không uống nhiều như vậy chắc chắn phải phun hết ra rồi.

Giả tiểu tử vỗ vai Đoạn Vân nói: "Đoạn Vân, ngươi ..." Tên giả tiểu tử lại dám trực tiếp gọi tên Đoạn Vân.

Còn chưa nói xong, Đoạn Vân đã nhanh tay nắm lấy: "Uy! Ngươi là ai? Ngươi làm sao biết được tên ta vậy. Đừng có đứng gần như vậy, ta với ngươi không quen biết. Muốn nói gì thì đứng ở kia mà nói, bây giờ nói đi!"

Cho dù Đoạn Vân ngoài miệng nói như vậy, nhưng tay lại nắm chặt lấy tay của giả tiểu tử vuốt vuốt mu bàn tay mịn màng, rồi nắm chặt luôn. Miệng còn cảm thán: "Mềm mại quá! Tiểu huynh đệ ngươi không phải là đàn bà đó chứ!"

Tên giả tiểu tử đó bị Đoạn Vân đùa giỡn, mặt đỏ lên, bất quá khi bị Đoạn Vân hạch hỏi vội vàng phản bác ngay: "Ngươi mới là nữ nhân! Hừ!"

Một lát sau, tên giả tiểu tử đó cười rất ngọt ngào, đúng thế, rất là ngọt ngào, sau đó miệng hoa khê thốt: "Đoạn Vân Đại Tể tự, ngươi không phải vừa

mới nói có thể chữa khỏi cho Lạp Hi Đức đại ca sao?"

“Đúng thì thế nào, ta chữa khỏi cho Lạp Hi Đức đại ca được hay không thì có quan hệ gì với ngươi? Lạp Hi Đức làm sao trở thành đại ca của ngươi vậy? Hắn là đại ca của ta chứ!” Đoạn Vân rất khó hiểu, thứ quan hệ rắc rối này quả là nhức đầu!

“Được rồi, đã quên thì để ta giới thiệu, ta tên là Tạt Lạp Phu. Là nhị công tử của Bộ trưởng Tài chính của Đế quốc, đây là tẩu lâu của gia tộc Mã Khả Ni Khắc chúng ta. Cha ta là người thành lập ra tẩu lâu này!” Giả tiểu tử lúc này vội vã giới thiệu ra.

"Tạt Lạp Phu? Chưa từng nghe qua, ta biết Đại công tử Áo Li Tư Kim, đại nhân Khắc Mễ Kì cũng không có Nhị công tử, chỉ có con gái thứ hai là Tạt Sát Phu." Lạp Hi Đức lúc này xen vào nói một câu. Vừa nghe lời nói dối của mình bị người ta vạch ra, tên "Tạt Lạp Phu" cũng không có vẻ gì bối rối.

Đoạn Vân lúc này cũng không thêm giả bộ không biết giả tiểu tử đó là nữ cái nam trang, trực tiếp nói luôn : "Thật là nhìn không ra, thật không ngờ lão Khắc Mễ Kì mập ú lại có thể sinh ra người con gái xinh đẹp như vậy. Ai dà, thật sự là thật không ngờ. Không có đạo lý a!"

Tạt Sát Phu nghe xong, nhớ lại những thái độ cùng lời nói của Đoạn Vân đối với mình nhất thời hiểu ra hết, vừa thẹn thùng vừa tức giận: "Nguyên lai, nguyên lai, tên bại hoại này đã sớm thấy ta là nữ rồi. Ngươi còn, ngươi còn ... hừ!"

Đoạn Vân nở nụ cười đều giả, vẻ mặt rất kỳ quái hỏi: "Cái gì, ngươi thật sự là nữ hả? Ta vừa rồi chỉ là thuận miệng nói thôi."

“Ngươi ...!” Tạt Sát Phu đỏ bừng mặt, dậm chân thỉnh thoảng, trừng mắt liếc Đoạn Vân. Bất quá thấy Lạp Hi Đức vẫn còn vẻ trầm tư thương tâm ngồi bên nên không dám làm lớn chuyện.

Đoạn Vân thấy Lạp Hi Đức vẻ mặt bị thương, trong lòng cũng hơi thương cảm. Minh và Kì Kì nếu so với bọn họ còn khổ hơn, bây giờ đã ở hai thế giới bất đồng rồi. Bất quá Đoạn Vân thường trước giờ vẫn hay đề cập lòng thương cảm của mình xuống tận đáy lòng, do đó bề ngoài Đoạn Vân vẫn cười lên khá khả rồi nói với Lạp Hi Đức: "Lạp Hi Đức đại ca, ngươi đừng quá lo lắng, căn bệnh nho nhỏ của ngươi đối với ta mà nói chẳng là cái gì cả, vài ngày là khỏi thôi."

“Thật chứ?” Lạp Hi Đức và Tạt Sát Phu cả hai miệng đều đồng thanh hỏi lại.

Đoạn Vân trợn trắng mắt, quát: "Giả sao được! Ta đã nói trước giờ không bao giờ nuốt lời. Còn không tin sao ?"

Tạt Sát Phu thấy Đoạn Vân mặt húng như vậy, tay ngọc vân vê cái cầm thon nhỏ xinh xắn phản bác lại: "Tin ngươi mới là lạ, ngươi tuy nói là Tế tự, nhưng ngươi đừng tưởng rằng ta nhìn không ra bản sắc của ngươi. Ngươi đúng là một tên thập phần háo sắc, chuyên môn khi dễ nữ hài tử! Hơn nữa, ngươi toàn thân trên dưới không có một chút ma lực nào. Căn bản là một 'ma pháp bạch si' a!" Bất quá khi Đoạn Vân nhìn về mặt nàng, thì sao mà giống như là người con gái đang làm nũng làm hàng với bạn trai mình đến vậy?

Đoạn Vân giờ chén rượu lên nói: "Nếu ta trị khỏi cho Lạp Hi Đức đại ca, thì thế nào đây?" Nói xong Đoạn Vân ngửa đầu lên tợp một ngụm rượu lớn.

“Nếu ngươi có thể chữa khỏi cho Lạp Hi Đức đại ca, cũng làm cho hắn và Lệ Ti tỷ tỷ trăm năm hạnh phúc, ta đây sẽ..., ta sẽ..., ta sẽ gả cho ngươi làm lão bà!”

Phụt! Khụ khụ!

Đoạn Vân vừa uống được một nửa cốc rượu, nghe Tạt Sát Phu nói xong đã phun hết ra. Hơn nữa cũng không biết phun ra rượu hay là nước miếng nữa, toàn bộ bắn thẳng vào mặt của Tạt Sát Phu ở phía đối diện.

"Khục khục, ta trả lại cho ngươi đó! Một ngụm bù vào một ngụm! Ha ha, hi hi!" Đoạn Vân cười đều: "Bất quá, về phần ngươi gả cho ta, để ta tính lại cái đã! Ta sợ ta ăn không tiêu! Hung dữ quá đi! Hơn nữa ngươi còn nhỏ như vậy...!"

“Ngươi nói cái gì? Ta Tạt Sát Phu có chỗ nào không tốt, có chỗ nào thua ngươi hả?” Tạt Sát Phu vốn rất hối hận về việc mình nói ra những lời xấu hổ như vậy, nhưng bây giờ bị Đoạn Vân khiêu khích nên không chịu thua uồn ngực, trừng mắt về bất thiện nhìn Đoạn Vân, lửa giận tùy thời có thể bộc phát.

“Sao, sao cơ? A...! Lạp Hi Đức đại ca, ta đột nhiên nghĩ đến ta còn có một vài việc cần làm, chuyện chữa bệnh cho ngươi buổi sáng ngày mai đến nhà Phở lão đầu tìm ta nhé. Ngưu Ma Vương thôi không ăn nữa!” Đoạn Vân nói nhanh như sấm bắn liên thanh, sau đó tay thì kéo tiểu đầu Ngưu tay thì ôm lấy Tiểu Bạch chạy vội ra ngoài.

“Chủ nhân, ta đây còn chưa có ăn no!” Ngưu Ma Vương rất là bất mãn với vợ lấy một cái chân trâu, vừa đi vừa nhòm nhòm gặm lấy gặm để.

Bất chợt: “Chủ nhân, còn chưa thanh toán nữa?”. Đoạn Vân thật muốn đập chết Ngưu Ma Vương ngay lập tức, thật không ngờ bình thường Ngưu Ma Vương này vừa ngu vừa đần mà bây giờ lại nhớ tới việc cần phải thanh toán!

“Cả tẩu lâu toàn là ác nữ cả, còn thanh với chả toán cái gì, đi mau lên!” Đoạn Vân giờ thối vô lại ra.

“Đoạn Vân, ngươi kí sổ nợ cho ta!” Giọng eo éo như heo bị chọc tiết của Tạt Sát Phu vang lên đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ăn tạt trị liệu phẫu hầu lung

Về đến nhà, Đoạn Văn trực tiếp tìm tới sáu người Cuồng Chiến Sĩ hỏi bọn họ vài việc. Từ trong câu chuyện, Đoạn Văn hiểu rằng tất cả bọn họ đều là những chiến sĩ cấp năm cấp sáu, thực lực cũng rất mạnh. Với lại bọn họ còn khá trẻ, tiềm năng phát triển rất lớn. Hơn nữa bọn họ là Cuồng Chiến Sĩ, nếu cuồng hóa thì thực lực có thể trực tiếp đề cao hai cấp bậc, mà khi cuồng hóa thì cả thân thể lẫn dũng khí đều có đề cao nhất định, còn cơ hồ không thấy đau đớn. Do đó thực lực của bọn họ là rất kinh khủng. Chỉ có điều Cuồng Chiến Sĩ khi cuồng hóa sẽ có một hậu quả không hay ho lắm. Đó là không chỉ mất đi lý trí, cứ phải công kích điên cuồng, hơn nữa sau khi cuồng hóa để lại di chứng rất lớn, bị suy yếu nằm bẹp hết từ ba đến năm ngày.

Đoạn Văn cũng rất muốn tìm ra nguyên nhân dị thường làm cho Cuồng Chiến Sĩ cuồng hóa, nhưng Đoạn Văn trước hết phải tìm hiểu rõ và nghiên cứu thí nghiệm về cấu tạo thân thể của Cuồng Chiến Sĩ, việc này tuyệt không phải sự tình một ngày hai ngày mà xong được.

Buổi sáng ngày thứ hai, Đoạn Văn theo thói quen luyện công trong sân. Trong khoảng thời gian vừa qua hắn nghiên cứu rất nhiều, nên Đoạn Văn có nhận thức mới về chân khí, đối với sự vận dụng chân khí cũng có những tiến bộ nhất định. Bây giờ, chân khí trong cơ thể Đoạn Văn đã đạt thông không ít kinh mạch nội thể, vận chuyển cũng càng thuận lợi hơn trước. Hôm nay Đoạn Văn đã có thể dùng chân khí đưa đòn xuống chân để đề cao cước lực và tốc độ của mình. Đoạn Văn phỏng chừng chỉ cần chân khí đạt tới một trình độ nhất định, Đoạn Văn có thể sử dụng khinh công trong truyền thuyết rồi. Sau này nếu đánh không lại người ta cũng có thể sử dụng để bảo vệ tánh mạng. Cảm thụ được chân khí vận chuyển trong cơ thể, Đoạn Văn hết lần này tới lần khác múa luyện Thái Cực quyền. Sau khi đi quyền xong mấy lần, Đoạn Văn lại cầm lấy cây Trung Hoa kiếm do Ái Nhân Cấp Lợi chế tạo ra từ mấy ngày hôm trước, hy vọng có thể nhớ lại những chiêu thức Thái Cực kiếm mà mình đã từng học trước kia nhưng bây giờ đã gần như quên sạch. Đoạn Văn vừa luyện vừa ngẫm nghĩ nên hoàn toàn không phát hiện Diệp Cô Thành đang dẫn một nam hai nữ đi vào trong viện.

Dựa vào ký ức được cải tạo, Đoạn Văn điều chỉnh các loại chiêu thức Thái Cực kiếm khá thuận lợi. Hắn múa lại bài kiếm rất hoa lệ vừa được tổng hợp ấy một lần, múa xong mới thu công!

Bộp bộp!

"Thật không ngờ Đoạn Văn lão đệ múa kiếm đẹp như thế, thật là nhìn không ra!"

Đoạn Văn quay đầu lại, chỉ thấy bên kia là Lạp Hi Đức, Tập Sát Phu còn có một cô gái rất xinh đẹp đang dựa vào Lạp Hi Đức.

Đoạn Văn cười cười rồi đi tới: "Làm trò cười cho đại ca rồi, vị này đại khái đúng là đại tẩu Lệ Ti hà! Quả nhiên là xinh đẹp động lòng người! Đại ca, người quả là có điểm phúc sâu dày a! Ai dà! Tiểu đệ ta thì không được như vậy. Ha ha!"

Lệ Ti cười chum chim rất ngọt ngào.

Tập Sát Phu vừa nghe Đoạn Văn nói vậy liền chu mỏ nói: "Ai kêu ngươi là một tên sắc lang, bại hoại làm chi! Đoạn Văn người ngày hôm qua không phải nói có thể chữa khỏi ăn tạt cho Lạp Hi Đức đại ca sao?" Tập Sát Phu vừa nói xong, ba người đều nhìn Đoạn Văn với vẻ đầy khát khao hy vọng, rất muốn biết câu trả lời của Đoạn Văn.

Đoạn Văn cười: "Như thế nào, người vẫn còn nghĩ đến chuyện gả cho ta hả? Người từ từ để cho người ta còn chuẩn bị trong lòng một chút chứ! Đâu có cô gái nào mà khấn cấp lấy chồng như người vậy chứ?"

"Người...!" Tập Sát Phu nghe Đoạn Văn nói xong vô cùng giận dữ. Nàng cũng không hiểu sao bình thường mình rất hiền thực mà khi gặp Đoạn Văn thì lại không khống chế được tâm tình của mình.

Đoạn Văn hoàn toàn không để ý đến sự tức giận của Tập Sát Phu, hắn chuyển hướng nói với Lệ Ti: "Lệ Ti đại tẩu, ta bây giờ sẽ đưa đại ca vào phòng mổ chữa bệnh, ta nghĩ chắc là không có vấn đề gì đâu."

Lệ Ti cười nhẹ, rồi vái Đoạn Văn một lễ.

Sau đó Đoạn Văn kéo Lạp Hi Đức vào phòng mình trị liệu. Bắt đầu quá trình trị liệu tiểu đệ đệ cho Lạp Hi Đức!

Phương thức trị liệu rất đơn giản, chỉ là vận dụng phương pháp châm cứu kích thích tiểu đệ đệ của Lạp Hi Đức, rồi sơ thông vài bộ vị kinh mạch. Lấy ra những bộ phận bị hư hỏng của tinh hoàn ra, rồi dùng quyền trực áp vào. Trải qua một loạt các trị liệu, Đoạn Văn rất cục cựa cũng khôi phục được những bộ phận hư hỏng trong tinh hoàn của Lạp Hi Đức. Rắc lên vết thương một chút thuốc cao, sau khi cho hắn uống một viên Bổ Thận Hoàn để củng cố sức lực về sau, Đoạn Văn làm cho Lạp Hi Đức đang bị hôn mê tỉnh lại.

"Đại ca, quá trình trị liệu diễn ra rất thuận lợi. Buổi tối hôm nay người có thể rửa sạch những đờm ứ ở đó, sau đó có thể ... ân ... ha ha! Đại ca, ta còn giúp người gia cường chỗ 'đó đó' một chút ít. Ta cam đoan tuyệt đối mạnh hơn người bình thường. Đại tẩu nhất định sẽ cực kỳ thỏa lòng, sẽ....." Nói

xong Đoạn Văn cười rất bí ối.

Lạp Hi Đức nghe Đoạn Văn nói như vậy, trong lòng rất cảm kích. Đương nhiên bị tên Đoạn Văn du côn này nói ra như vậy, người đứng đắn như Lạp Hi Đức rất khó mà không ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên.

Đoạn Văn chỉ chỉ vào Lạp Hi Đức, tiếp tục trêu chọc: "Đại ca, ngươi có điểm phúc lắm nghe, làm cho tiểu đệ vô cùng hâm mộ đó! Bất quá, đại tẩu có phải là hơi trầm tính không?"

"Sao lại nói như vậy?" Lạp Hi Đức hơi khó hiểu.

"Đại ca, Lệ Ti đại tẩu vừa rồi không thấy nói một câu nào cả! Không phải trầm tính thì là cái gì?" Đoạn Văn trả lời trơn tuột.

Lạp Hi Đức thờ dài, nói: "Kỳ thật Lệ Ti là người cảm!"

"Cái gì? Cảm là làm sao? Bị khi mới sinh sao?" Đoạn Văn lấp bắp kinh hãi, nữ hài tử xinh đẹp như vậy mà lại là một người cảm, trời cao sao quá bất công, không phải là thiệt thòi quá sao!

"Đúng là bị khi mới sinh, nghe nói khi sinh Lệ Ti đã không khóc, lớn lên cũng không nói chuyện, ngay cả việc phát ra thanh âm cũng không làm được! Bất quá vô luận nàng có mao bệnh gì, ta cũng vẫn hết mực yêu thương nàng. Tình cảm của chúng ta ngươi không hiểu được đâu". Lạp Hi Đức nói với vẻ mặt đầy nhu tình.

"Thôi! Ngươi không cần ở trước mặt ta cái gì nữ nhân tình trường nữa. Nói cho ta biết tổ tiên của nàng có phải bị cảm di truyền không!" Đoạn Văn nhìn thấy vẻ mặt của Lạp Hi Đức rất không thông cảm.

"Không phải! Cha mẹ, ông nội nãi nãi của nàng đều rất bình thường. Không phải bị nguyên rủa đâu! Đoạn Văn, có phải là ngay cả bệnh này ngươi cũng có thể chữa khỏi?" Lạp Hi Đức nghe Đoạn Văn nói như vậy bèn hỏi lại, trong lòng trào dâng niềm hưng phấn.

Đoạn Văn trợn trắng mắt: "Tiểu đệ đệ của ngươi ta còn có thể chữa trị được cho ngươi tốt trở lại, hơn thế còn ngầu hơn trước nhiều. Thì một căn bệnh cảm do di tật có gì khó mà ta không chữa được! Ngươi nha, lại dám nói di truyền biến thành nguyên rủa, thật là vô văn hóa. Đi, ta bây giờ phải đi khám cho đại tẩu đã! Chúng ta ra ngoài!"

Đoạn Văn đưa Lạp Hi Đức ra ngoài.

Lệ Ti và Tập Sát Phu đang ở bên ngoài đợi kết quả, thấy bọn họ đến lập tức vây quanh hỏi han đủ thứ. Nhất là Tập Sát Phu không ngừng kéo nhéo bên tai Đoạn Văn hỏi cái này cái kia, Đoạn Văn bị nàng xoay như con mòng mòng cứ khật khừ lừ đừ một gần chết. Còn Lệ Ti kéo Lạp Hi Đức ra chỗ khác rồi không ngừng ra hiệu, hơn nữa ánh mắt dò hỏi không ngừng quét về phía Đoạn Văn loang loáng như quáng chớp.

Đoạn Văn ho nhẹ hai tiếng, mở miệng nói: "Lạp Hi Đức đại ca của ta hẳn là không có vấn đề gì nữa đâu. Bất quá ... " Nói đến đây Đoạn Văn đột nhiên ngưng giọng. Thấy ánh mắt khẩn cấp sốt ruột của Tập Sát Phu và Lệ Ti, Đoạn Văn cười rồi nói tiếp với Lệ Ti: "Lệ Ti đại tẩu, vấn đề của ngươi cũng cần phải giải quyết một chút!"

Tập Sát Phu rất nghi hoặc, hỏi lại: "Lệ Ti tỷ có vấn đề gì? Tên bại hoại này không cần phải dọa người ta đâu."

Về mặt Lệ Ti cũng rất hồ nghi, nhưng rồi thấy Lạp Hi Đức đang ngắt ngay con gà tây say đắm nhìn mình có vẻ rất hưng phấn nên cũng không nói gì.

"Chẳng lẽ không thể nói chuyện không phải là một vấn đề sao? Không thể nói chuyện cũng một loại bệnh!" Đoạn Văn lạnh nhạt nói.

"Chẳng lẽ ngươi có thể làm cho Lệ Ti tỷ mở miệng nói chuyện? Điều này là không thể được! Đại bại hoại ngươi nói thật không đó?" Cả mặt Tập Sát Phu là một dấu hỏi to đùng.

Đoạn Văn cười, khẽ gật đầu: "Tiểu lão bà, ngươi hãy chờ xem đi! Ta cho các ngươi kiến thức cái gì là kỳ tích của Tế tự giới."

Nghe Đoạn Văn lại gọi nàng là tiểu lão bà, Sát Phu đỏ bừng mặt, sáng giọng: "Ai, ai là lão bà của ngươi, ai mà biết bệnh của Lạp Hi Đức đại ca đã chữa khỏi rồi hay chưa nữa! Hừ!... Tiểu lão bààà..."

Đoạn Văn lúc này cũng không để ý đến nàng nữa, kêu Lệ Ti ngồi xuống rồi bắt đầu khám chuẩn đoán cho nàng. Qua một loạt khảo cứu, Đoạn Văn rốt cục biết được nguyên nhân Lệ Ti không thể nói chuyện là do dây thanh đới của nàng bị phù nề. Loại bệnh này là do thai nhi ở trong tử cung chịu một sự chấn động nào đó hoặc là bị trúng gió mà thành. Sống sót được đã là một kỳ tích rồi.

Đoạn Văn kiểm tra xong thờ phào nhẹ nhõm nói: "Có thể chữa khỏi, bất quá phải làm phẫu thuật. Đại ca, ngươi đưa đại tẩu đến phòng vừa rồi. Ta đi chuẩn bị một chút rồi lập tức bắt đầu trị liệu."

Nửa giờ sau, Đoạn Văn thông báo mình chuẩn bị phẫu thuật nên đuổi hết mọi người ra ngoài, bảo Diệp Cô Thành giữ chặt cửa. Nói gì chứ, lần này hẳn khai đao vào yết hầu, nếu như bị mấy người đó thấy, lỡ làm ồn ỉ lên thì coi như tiêu đời!

Sau khi cho uống thuốc mê, Đoạn Văn bắt đầu tự do hành động! Đừng có nghĩ bậy à, chỉ là mổ yết hầu trị liệu thôi. Thủ thuật này kỳ thật không phải quá khó, nhưng hơi nguy hiểm. Dựa vào thuật châm cứu và đại lượng quyền trục phụ trợ, làm cho các bộ phận bị đại não khống chế của Lệ Ti toàn bộ dừng lại. Mổ rộng yết hầu ra, tìm cái dây thanh đới rồi dùng dao cắt tia chỗ bị viêm sưng. Bước mấu chốt của thủ thuật này là không chế thời gian, nếu thời

gian quá dài Lệ Ti đang chết già có thể sẽ biến thành chết thật. Hơn nữa hẳn phải dùng châm cứu khổng chế rồi dùng quyền trực xử lý thanh đới. Thanh đới của người là một bộ vị mẫn cảm. Chỉ một chút bất cẩn có thể biến thành khéo quá hóa vụng, lộn lành thành lộn què. May mà về phương diện này Đoạn Vân đã có không ít kinh nghiệm.

Đại khái nửa giờ sau, Đoạn Vân và Lệ Ti đã đi ra. Đoạn Vân đưa nàng đối mặt với mọi người mà nói: "Lệ Ti đại tẩu, người thử phát ra âm thanh xem, a .... A ....!"

Lệ Ti vừa tỉnh lại đã cảm giác yết hầu của mình hơi khác với bình thường, bây giờ Đoạn Vân kêu nàng mở miệng nói chuyện, nàng thử mở miệng ra. Nhưng vẫn không thể phát ra thanh âm gì. Đoạn Vân lại thử hướng dẫn một lần nữa, Lệ Ti mở miệng liên tục về rất khẩn cấp, đôi môi xinh đẹp chu ra như chữ O, đột nhiên trong miệng nàng phát ra một tiếng "A .....". Sau khi kêu xong, về mặt Lệ Ti là không thể diễn tả được. Lại thử phát ra thanh âm một lần nữa, rồi nàng hứng chí ôm chặt lấy Lạp Hi Đức kêu a a liên tục. Đáng về cực kỳ đáng yêu a!

Đoạn Vân thở phào nhẹ nhõm, may mà thành công, bằng không yết hầu coi như tiêu tòng luôn. Lạp Hi Đức và Tập Sát Phu cũng rất phấn khích, trên mặt không thể dấu được nỗi hạnh phúc tràn trề giãi giẻ. Đoạn Vân nói: "Đại ca, ta đã làm cho đại tẩu có thể phát ra âm thanh rồi! Kế tiếp là việc dạy cho nàng nói chuyện. Việc đó phải dựa vào người thôi! Người phải kiên nhẫn hướng dẫn nàng mới được."

"Cái gì, nguyên lai người không có khả năng làm cho Lệ Ti tỷ nói chuyện sao?" Tập Sát Phu kêu lên.

Đoạn Vân tròn tròn mắt nói: "Chẳng lẽ người vừa mới đề đã biết nói sao? Ta phỏng chừng cũng không khó khăn lắm đâu, dù sao Lệ Ti cũng rất quen thuộc với những lời nói bên ngoài, chỉ có điều một vài âm tiết có thể phát âm không được chuẩn!"

Còn lúc này Lệ Ti buông Lạp Hi Đức ra đi đến trước mặt Đoạn Vân ngón ngừ ngọng ngịu của nàng cố gắng phát ra được hai chữ: "Cám ơn!"

Đoạn Vân cũng không biết phải làm gì, chỉ gãi gãi đầu, đỏ mặt nói: "Đừng khách khí, xin đừng khách khí! A a!"

"Ha ha ha ha!" Mọi người cười vang cả lên!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vô tri ác thiếu ước quyết đấu

"Cái gì? Quyết đấu?" Đoạn Vân giật mình, về mặt rất khó tin.

"Đúng vậy, ba ngày sau. Việc này Bộ Hạ phê chuẩn rồi, bất quá người vẫn có thể cự tuyệt được." Lạp Hi Đức có vẻ quan tâm tới hắn. Còn cả Công chúa Khải Sát Lâm và Tập Sát Phu thì đều lo lắng ưu tư.

Bây giờ đã là hai ngày sau khi Đoạn Vân chữa khỏi cho Lạp Hi Đức. Sáng sớm hôm nay Lạp Hi Đức vội vàng tìm tới Đoạn Vân báo tin. Đoạn Vân hỏi han mới biết là nguyên lai ngày đó hắn đem Ốc Nhĩ Tây đánh cho xất bắt xang bang, đánh cho bò lê bò cang vô cùng mất mặt. Bữa đó Đoạn Vân ra lệnh cho Ngưu Ma Vương ra tay với Ốc Nhĩ Tây cùng một đám quý tộc đệ tử, đánh cho thê thảm tới mức không ai nổi nhìn. Mặc dù không làm ai mất mạng, nhưng quả đấm của ma thú cấp chín ai mà chịu được. Nếu Đoạn Vân không ra lệnh cho Ngưu Ma Vương không được sử dụng đầu khí hoặc là ma lực, thì thương tổn cấp chín cũng đủ để cho bọn chúng chỉ vì một vết thương nho nhỏ mà đổ máu đến chết.

Đoạn Vân cơ hồ đắc tội với tiểu bảo bối của gần một nửa các quan đại thần trong triều, do đó Hữu tướng Bồ Khoa Duy Kỳ cầm đầu văn quan võ tướng liên danh tố cáo với Tra Lí, yêu cầu nghiêm trị Đoạn Vân. Tra Lí cũng không muốn so đo với Đoạn Vân vì hắn còn muốn có nguồn thuốc đảm bảo chiến thắng cho quân sĩ của đế quốc, do đó không hề hạ lệnh bắt giam Đoạn Vân, nhưng mà hắn cũng phải hứa với các bá quan sẽ điều tra việc này. Còn Bồ Khoa Duy Kỳ thấy Tra Lí cố ý thiên vị Đoạn Vân, vì vậy mới đề ra một phương pháp nguyên thủy nhất: Quý tộc quyết đấu!

Đoạn Vân sau khi hiểu được mọi việc cảm thấy hơi buồn cười, chẳng lẽ ai quyết đấu thắng là người đó đúng sao? Luật lệ này quả là dã man! Nghĩ đi nghĩ lại, Đoạn Vân vẫn thấy điên hết cả đầu phải hỏi cho rõ: "Đòi quyết đấu với một Tề tự không có ma lực cũng như đấu khí, xem ra việc này sẽ phải giải quyết như thế nào đây? Tra Lí Bộ Hạ lại còn ưng chuẩn nữa cơ chứ! Việc này còn đạo lý gì nữa hả? Cho dù Ốc Nhĩ Tây thắng, hắn còn có vinh dự cái gì chứ?"

"Vi Đoạn Vân người là một Tề tự, quyết đấu giữa Tề tự thì có thể sử dụng ma súng, còn có thể sử dụng quyền trực. Bất quá Ốc Nhĩ Tây là một kiếm sĩ cấp năm, đề đã bại người, cha hắn nhất định sẽ cho hắn một vài món cực phẩm trang bị, nhưng cũng có thể sẽ sử dụng cả ma súng nữa." Khải Sát Lâm giải thích cho Đoạn Vân hiểu.

"Nhưng Đoạn Vân không có ma súng mà!" Tập Sát Phu rất lo lắng, "Nếu không Đoạn Vân người cự tuyệt cũng được, dù sao người chỉ là một Tề tự

bình thường! Không ai dám chê cười người đâu."

Đoạn Văn nhìn lại thấy Tập Sát Phu trên trán nổi mồ hôi lấm tấm đáng vẻ rất lo lắng, hần khê cười, rồi chồm môi phát ra một tiếng “Chụt!” làm bộ hôn gió một cái. Tập Sát Phu thấy Đoạn Văn trong tình huống này mà còn không quên trêu ghẹo mình, có vẻ rất giận, cố tình giậm chân giậm cẳng bành bịch. Còn Khải Sát Lâm đứng một bên thấy Đoạn Văn liếc tới liếc lui với người bạn thân của mình là Tập Sát Phu thì trong lòng sinh ra cảm giác không vui, đôi môi xinh xinh trên cái miệng nhỏ nhắn vô tình cong lên.

Thấy vẻ mặt của hai vị mỹ nữ vô cùng đáng yêu, Đoạn sắc lang tự nhiên tranh thủ dòm trên ngó dưới cho no mắt.

Đoạn Văn cười lên ha ha: "Ha ha, hai vị tiểu mỹ nhân, nhìn hình dạng lo lắng của các người kia. Cần thận coi chừng thành bà già đó! Ha ha, ai nói là Đoạn Văn ta không có ma sủng vậy? Yên tâm đi, nếu có thể sử dụng ma sủng, hừ hừ hừ! Thật không ngờ lại có một thằng 'lưu đạn' muốn thách thức ta quyết đấu! Hừ hừ!" Nói xong, Đoạn Văn lại khà ô cười hi hi về rất dâm dăng.

Ba người ở đây rất khó hiểu tại sao Đoạn Văn lại tự tin như thế, nhất là Khải Sát Lâm, ghé tai hỏi nhỏ Đoạn Văn cái gì là "lưu đạn"! Bất quá thấy Đoạn Văn không thêm lo lắng, bọn họ cũng thấy bình tĩnh yên tâm lại nhiều. Ngược lại Tập Sát Phu đứng một bên khê gật đầu, dường như đã có một quyết định sắt đá gì đó.

Cảm tình của Lạp Hi Đức với Đoạn Văn có thể nói là một ngày tăng ngàn dặm, hần bội phục Đoạn Văn một cách mù quáng. Mặc dù hần mới biết Đoạn Văn vài ngày, nhưng việc này không ảnh hưởng tới tình bằng hữu giữa bọn họ. Đoạn Văn không chỉ có chí trong một ngày đã chữa trị ân tật mà mình phải mang nhiều năm qua, làm cho cái đêm ngay sau khi được điều trị mình đã có thể yêu đương Lệ Ti, vừa khiến cho mình sung sướng bay bổng, vừa làm cho tình yêu của nàng sâu đậm hơn lên một tầng. Hơn nữa hần còn giúp Lệ Ti có khả năng nói chuyện. Do đó, Lạp Hi Đức đối với Đoạn Văn không chỉ có tình huynh đệ bằng hữu, mà còn có tiếp thụ đại ân đại đức.

Buổi sáng sớm ngày thứ hai, Đoạn Văn đang ở trong Trang viện luyện công, Tập Sát Phu đã tìm đến Đoạn Văn. Bất quá nàng bị Diệp Cô Thành chặn lại, bắt phải đợi ở bên ngoài sân. Toàn bộ tinh thần của Đoạn Văn đang chìm vào cảnh giới quên hết hiện tại bên ngoài, chỉ khoan chân ngồi yên vận công. Hôm nay Đoạn Văn cảm giác được chân khí của mình rất xáo trộn, cơ hồ tán loạn khắp nơi trong cơ thể, không ngừng công kích vào những huyết đạo trọng yếu nội thể. Đoạn Văn phỏng chừng có thể sắp có đột phá. Sau đó Thái Cực chân khí vận chuyển khắp toàn thân qua các kinh mạch chủ yếu, rồi không ngừng vận chuyển tuần hoàn, không ngừng công kích vào các đại huyết.

Qua hơn mười lần cố gắng, Đoạn Văn rốt cục phá tan một huyết đạo, lộ tuyến chân khí tuần hoàn lại dài ra một chút. Sau khi trải qua chẳng biết bao nhiêu lần cố gắng, Đoạn Văn đã giải khai được hai huyết đạo. Trong nháy mắt sau khi giải khai được hai huyết đạo đó, Đoạn Văn cảm giác được tất cả chung quanh trở nên rõ ràng hơn, mình chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được mọi việc, mọi diễn biến cách mình hai thước. Hơn nữa chân khí của mình hình như có đột phá về chất, không chỉ mạnh lên không ít mà vận hành lại càng thêm thuận lợi thư sướng. Đoạn Văn đã có thể tùy tâm sở dục đem chân khí chuyển đến tứ chi rồi.

Đoạn Văn đem chân khí vận hành mấy lần để thích ứng với lộ tuyến vận công mới, mãi sau mới thu công. Chỉ trong chớp nhoáng sau khi đột phá, Đoạn Văn với cảm giác rất nhạy bén đã cảm nhận được sự tồn tại của Tập Sát Phu đang ở bên ngoài sân chờ mình.

Đoạn Văn thu công, thử đem chân khí vận hành vào đôi chân, thử một lần khinh công trong truyền thuyết. Thật không ngờ khi chân khí mệnh mệnh trong cơ thể Đoạn Văn được vận đến đôi chân, Đoạn Văn nhất thời có cảm giác mình nhẹ đi không ít, dường như cả người bay bổng, như muốn bay lên trời vậy. Đoạn Văn hết lần này đến lần khác thử vận công để nhảy lên, thật không ngờ hần lại nhảy được đến năm sáu thước. Đoạn Văn rất hưng phấn, thử tới thử lui không ngớt, hoặc là chạy tới chạy lui, thân thể nhẹ như chim yến, lướt khắp trong sân lưu lại từng đạo, từng đạo tàn ảnh mờ.

Lúc này Diệp Cô Thành đang gác cửa hiển nhiên phát hiện được những cử động của Đoạn Văn, tỏ ra rất kinh ngạc. Bất quá hần đang bận giữ chân Tập Sát Phu ở ngoài cửa, nên cũng không có gì biểu hiện gì ra mặt. Hần chỉ quay về phía Đoạn Văn đang hí ha hí hửng gọi lớn một tiếng: "Thiếu gia, Tập Sát Phu tiểu thư đã đợi người gần một giờ đại lục rồi." Một giờ đại lục ở đây tương đương so với một giờ đồng hồ.

Đoạn Văn vừa nghe vậy, lập tức ngừng lại. Minh đang cao hứng nên quên mất nàng đang chờ đợi. Minh là người lớn đến thế này rồi mà sao còn cứ hưng phấn như con nít vậy, thật không nên à! Đoạn Văn cười khà khà rồi đi ra gặp Tập Sát Phu.

"Ha ha, tiểu lão bà, sớm như vậy mà người tìm tướng công ta có chuyện gì thế?" Đoạn Văn mỗi lần gặp đều trêu chọc Tập Sát Phu một chút. Tập Sát Phu càng làm ra vẻ ngượng ngáy thì Đoạn Văn lại càng trêu chọc nhiều hơn.

Sắc mặt Tập Sát Phu hơi đỏ lên, trên mặt tràn đầy những nét ngây thơ của thiếu nữ, nổi giận sảng giọng: "Ai là lão bà người hả? Cái tên bại hoại này! Người ta đến từ rất sớm, còn người lại bắt người ta đợi lâu như vậy nữa?"

"Còn nói không phải à? Coi kia, mặt đỏ lên như thế kia kia! Ha ha!" Đoạn Văn rõ ràng không muốn buông tha nàng, tiếp tục đùa giỡn.

"Người nói nữa là người ta đi đó, người ta thật vất vả mới xin cha hứa tặng người con ma sủng chuyên để bảo vệ gia tộc, thật không ngờ người lại cứ chiếm tiện nghi của người ta! Hừ!" Nói xong, Tập Sát Phu cứ như làm nũng quay đầu đi chỗ khác làm ra vẻ không thèm để ý tới Đoạn Văn.

Đoạn Văn đầu tiên cả kinh, sau lại cảm thấy buồn cười, thật không ngờ Tập Sát Phu lại trần trệ nữ tính đến như thế. Vẫn giữ thái độ cười cợt, Đoạn Văn chạy lên cười nói: "Hay lắm! Tập Sát Phu luôn luôn là người đối xử với Đoạn Văn tốt nhất. Thật không ngờ người vẫn chưa cưới mà đã biết suy nghĩ vì phu quân ta như vậy, ta Đoạn Văn quả là có phúc."

"Người còn nói nữa ?! Ai nói người ta muốn gả cho người hả? Hừ! Ai thêm gả cho cái tên bại hoại này!" Tập Sát Phu nghe Đoạn Văn lại nói như vậy, trong lòng rất ngọt ngào, sắc mặt càng đỏ bừng lên thêm. Thấy vẻ vừa cười vừa giận, xinh đẹp động lòng người, con người của Đoạn đại sắc lang nhà ta thiếu chút nữa lợt tròng rớt ra ngoài.

Lắc lắc đầu để lấy lại bình tĩnh, Đoạn Văn hỏi: "Đây là ma sùng loại gì thế? Đầu tiên ta nói cho người cái đã, việc này không thể xem như là của hồi môn đâu, hồi môn sau này mới bàn! Ai u! Thôi đừng đánh, đừng đánh nữa, đưa cho ta xem ma sùng trước đi!" Táp Sát Phu thấy Đoạn Văn lại nói hươu nói vượn, lập tức nhấc tay đánh luôn. Kỳ thật với khinh công của Đoạn Văn bây giờ, trừ phi là những người có thực lực mạnh hơn Đại kiểm sự hoặc là những thích khách cao thủ có tốc độ cực nhanh, nếu không thì đừng ai nghĩ đến việc chạm được vào chéo áo của Đoạn Văn.

Táp Sát Phu lấy ra một mảnh ma pháp khế ước rồi niệm chú ngữ, trong chớp lát một con "Đại" Hùng xuất hiện trước mắt Đoạn Văn. Thấy con "Đại" gia hỏa cao hơn sáu thước trước mắt mình, Đoạn Văn hơi tròn mắt.

Táp Sát Phu cười rất đắc ý, nói: "Thế nào, đây là cha ta tốn hơn bốn trăm vạn mới mua được từ một bộ nô đội đó. Vốn là muốn hiến cho Đế quốc, nhưng bị ta khóc lóc xin xỏ mãi, sau cha ta mới đem nó cho ta. Còn nói là tùy ta làm sao xử lý cũng được! Ta hôm nay đem nó tặng cho người, để nó giúp người đi đã bại cái tên bại hoại Ốc Nhĩ Tây đó. Thế nào, đây là thất cấp Đại địa chỉ hùng chứ chơi sao, lợi hại chưa?"

Cảm nhận được tình yêu của Táp Sát Phu, Đoạn Văn đưa mắt say đắm du lịch khắp người Táp Sát Phu, thấy Táp Sát Phu hơi ngượng ngùng, vốn nàng đang hưng phấn, bỗng sắc mặt trở nên hồng nhuận. Lúc ấy bọn họ đứng rất gần nhau, thấy khuôn mặt diễm lệ nhu tình của Táp Sát Phu, Đoạn Văn nhận không được lại tiến thêm một bước cho gần hơn nữa. Không kịp phòng bị đột nhiên bị Đoạn Văn hôn chụt một cái, Táp Sát Phu nhất thời cảm thấy trời long đất lở. Khi Đoạn Văn áp đôi môi đầy ma lực vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì trong nháy mắt, Táp Sát Phu cảm thấy trái tim mình rõ ràng đang đập kịch liệt dường như nhảy vọt một cái ra ngoài lồng ngực, toàn thân như có một luồng điện truyền lưu khắp nơi làm cơ thể run lên, sắc hồng lan ra từng phân da thịt của nàng.

Thấy Táp Sát Phu dờ người ra, thân thể cứ run rẩy lấy bầy như cây sậy, Đoạn Văn lo lắng nàng sắp ngã xuống đến nơi, vì vậy choàng tay ôm chặt lấy nàng. Một cái ôm này đối với Táp Sát Phu lập tức có ảnh hưởng tuyệt đối vượt qua cái hôn vừa rồi. Táp Sát Phu toàn thân trên dưới như bị điện giật, cả người không còn có lấy một điểm khí lực. Còn hai tay nàng vốn chẳng biết làm sao lại không tự giác vươn ra ôm lấy eo Đoạn Văn.

Mùi thơm trinh nữ đặc hữu trên người Táp Sát Phu làm cho Đoạn Văn có chút mê man ngất ngây. Tên "Đại" Hùng bên cạnh có vẻ bất mãn phát ra một tiếng hống làm hai người đang mê say nhất thời hoàn hồn. Hai người vội vàng buông nhau ra. Còn Đoạn Văn bị người quỷ rầy có vẻ rất bất mãn liếc mắt nhìn về phía ma sùng mà mình sắp thu phục trừng mắt.

Hãy đợi đấy, ta sẽ thu thập người thật cẩn thận à!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ma sùng tiểu hùng khiêu phỉ tử

Đoạn Văn đánh giá cẩn thận tên đầu bốn hùng này, trong lòng khá là cao hứng và cũng cảm động lắm. Đồng thời cố gắng phân tích suy nghĩ của tên Khắc Mê Ki này. Nhận Ma thú khế ước từ tay Táp Sát Phu, sau khi xóa bỏ ấn ký Khắc Mê Ki, Đoạn Văn nói với Táp Sát Phu: "Tiểu lão bà, cha người sao lại đồng ý đem đầu bốn hùng này đưa cho ta vậy?"

"Hống!"

Đại địa chỉ hùng đang đứng một bên vừa nghe Đoạn Văn gọi một tên gấu vĩ đại như mình là "Bốn hùng" thì rất bất mãn, gầm lên một tiếng làm Đoạn Văn bị dọa nhảy dựng lên.

Đoạn Văn vừa phải nhảy lo Choi như thế tự nhiên trong lòng rất không sáng khoái, Đoạn Văn ra vẻ hung dữ trừng mắt nhìn bốn hùng, tên Đại địa chỉ hùng không hề sợ hãi cũng lòi ra cả hai con mắt gấu, vẻ mặt giận dữ trợn trừng dọa lại Đoạn Văn. Đoạn Văn vừa thấy ánh mắt khủng bố của mình lại còn thua cả một con ma thú nên cảm thấy bất ổn hơn nữa, còn Táp Sát Phu chứng kiến Đoạn Văn lại đấu nhãn với con ma sùng của mình xem mắt ai nhiều ghen lắm gì hơn, cảm thấy rất buồn cười, đôi tay nỡn nà nhỏ bé giơ lên che miệng xinh, đứng một bên không ngừng cười khúc khích. Nghe tiếng Táp Sát Phu nhìn không được mà cười như châm như chọc như thế, Đoạn Văn cảm thấy mình rất mất mặt, trực tiếp gào lớn vào không trung: "Ngu Ma Vương, mau tới đây quản lý tiểu đệ mới của người! Mau lên!"

Nghe Đoạn Văn gọi, Ngu Ma Vương phóng như điên tới trước mặt Đoạn Văn. Theo phân phó của Đoạn Văn, Ngu Ma Vương mới nhìn qua thì trông giống như một ngư đầu tiểu hỏa hơn mười tuổi trừng mắt liếc nhìn Đại địa chỉ hùng. Tên Đại địa chỉ hùng đáng thương dưới uy thế trấn áp của ma thú cấp chín, thân thể run rẩy không kim chế được, vốn từ hình dáng ngông nghênh lúc này bây giờ lại giống như một thằng bé ngoan ngoãn rất ôn thuận nằm xuống trước mặt Đoạn Văn. Còn Táp Sát Phu lấy làm khó hiểu, làm sao tên ngư đầu Thú Nhân còn chưa trưởng thành này lại làm cho một đầu thất cấp ma thú cao ngạo sợ hãi đến thế. Thấy Táp Sát Phu nghi hoặc, Đoạn Văn chỉ cười, lờ tịt đi không giải thích gì cả. Đoạn Văn quay về Đại địa chỉ hùng trước mặt, hỏi: "Người có tên chưa?"

“Mụ mụ trước kia có đặt tên cho ta đây, tên là Tiểu Bảo Bảo.”

Thanh âm Đại địa chi hùng vẫn còn là giọng trẻ con. Đoạn Vân cơ hồ chói với suýt té xỉu. Thật không ngờ một đầu đại hùng to lớn như vậy lại một đứa trẻ chưa trưởng thành! Đoạn Vân thật sự không thể tưởng tượng được đầu bốn hùng này lớn lên sẽ trở thành cái dạng gì.

“Ngươi năm nay bao tuổi rồi, còn bao lâu nữa mới có thể trưởng thành a?” Đoạn Vân hỏi tiếp.

Đại Hùng, không, phải là tiểu Hùng đánh giá Đoạn Vân rồi nói: “Đại khái một trăm tuổi hay hơn gì đó, khi đến hai trăm tuổi mới có thể xem như trưởng thành, còn có vài chục năm nữa chứ mấy!”

Đoạn Vân thiếu chút nữa lại muốn ngã lăn quay! Một trăm tuổi mà mới chỉ có hình dáng của sáu bảy tuổi, rồi lại còn phải vài chục năm nữa mới trưởng thành! Bất quá ngẫm nghĩ nơi này là dị giới nên cũng không có kinh ngạc quá mức nữa. Đoạn Vân khẽ gật đầu: “Được, tốt lắm! Ngươi sẽ ở Trung Hoa Gia tộc của ta, cũng là đệ nhị ma sủng của Đoạn Vân ta. Sau này tên của ngươi là Phi Tử! Ở trong Gia tộc phải biểu hiện cho tốt đó! Bây giờ có yêu cầu gì có thể nói ra.”

“Nói gì cũng được hả?” Tiểu Hùng nhìn Đoạn Vân có vẻ nghi hoặc. Thấy Đoạn Vân khẽ gật đầu, hắn mới nói tiếp: “Ta đây yêu cầu đổi tên!”

“Cái gì? Ngươi mập ú như vậy không gọi Phi Tử thì gọi là cái gì?” Đoạn Vân cười cười.

“Chủ nhân, van ngươi đó, mỗi kỳ thật không béo phì chút nào. Mỗ chỉ là vóc người hơi lớn thôi. Mỗ không có gât ngươi đâu, mỗ thật sự không có gât ngươi. Van ngươi mà, chủ nhân!”

Tiểu Hùng đáng yêu nói ồa ra như muốn khóc, hoàn toàn không còn lấy một chút hình dạng hung ác như vừa rồi. Quả nhiên mới chỉ là một đứa nhỏ, hơn nữa có thể nói tuyệt đối không vượt qua một đứa nhỏ mười tuổi.

Nén cười trong lòng, Đoạn Vân nói nghiêm túc: “Không được, tên này không thể sửa được, đã bảo kêu là Phi Tử thì cứ là Phi Tử đi! Sau này những đái ngộ cho ngươi ở trong Gia tộc cũng sẽ giống như Ngưu Ma Vương, hiểu không? Theo Ngưu Ma Vương mà học tập đi!”

“Sao?” Thấy thái độ “đãi ngộ” kiên quyết như thế, tiểu Hùng đáng thương cũng không thể không nhận tên mới của mình. Về mặt rất hậm hực, hắn cúi đầu đi theo “Ngưu đầu tiểu hòa” Ngưu Ma Vương. Ai! Gặp phải tên chủ nhân vô lương rồi a!

Tập Sát Phu nghe Đoạn Vân đã có một con ma sủng thì có vẻ nghi hoặc, hỏi gấp: “Đoạn Vân, đệ nhất ma sủng của ngươi làm sao ta trước giờ chưa bao giờ gặp cả? Nó ở đâu? Gọi nó đến cho ta xem nào!”

Đoạn Vân cười nói: “Ngươi không phải đã gặp rồi sao!”

“Gặp rồi? Ngươi không nói là Tiểu Bạch đó chứ!” Tập Sát Phu đoán.

“Không phải! Ha ha!” Đoạn Vân cũng không nói gì thêm.

“Tập Sát Phu, ngươi lấy vật quý báu như vậy đưa cho ta, ta cũng phải có cái gì tặng cho ngươi chứ! Mà xem ra cũng chẳng có cái gì hay ho tặng cho ngươi được.” Đoạn Vân ngẫm nghĩ một lát rồi lấy từ gói tử ra một đan dược dúi vào tay Tập Sát Phu, nói: “Tiểu lão bà, cho ngươi viên thuốc này!”

Tập Sát Phu nhìn viên thuốc lấp lánh tỏa sáng trên tay cẩn thận đánh giá: “Đây là...?”

“Tây Tuyền Đan!” Đoạn Vân trực tiếp nói.

“Cái gì?” Tập Sát Phu vừa nghe đã nhảy dựng lên. Tây Tuyền Đan bây giờ có thể nói là một loại huyền thoại rồi. Một tháng trước, sau khi Đoạn Vân đấu giá mười lạp Tây Tuyền Đan, thì có một vị thương nhân của Lôi Ngạo Đế Quốc đem một viên mà mình mua được dâng hiến cho Hoàng Thái hậu của Lôi Ngạo Đế Quốc đang bệnh nặng. Sau khi Hoàng Thái hậu phục dụng xong, không chỉ bệnh tật tiêu tan, mà những triệu chứng mãn tính vật vãnh từng hành hạ bà nhiều năm qua cũng biến sạch. Thần kỳ hơn là một viên thuốc nho nhỏ đó lại làm cho một lão thái bà hơn chín mươi tuổi trong nháy mắt đã biến thành một vị mỹ phụ nhân cực kỳ phong vận chỉ khoảng bốn mươi tuổi thôi. Hơn nữa, không người nào phục dụng xong mà không nói về thực lực cũng như các loại tố chất thân thể đã có đột phá về chất. Có vị kiếm thánh chỉ dựa vào nó mà đột phá tới Kiếm Thần. Việc này đã truyền khắp cả đại lục rất nhanh, làm cho Đoạn Vân hơi hối hận về quyết định đấu giá lúc trước.

Hai tay Tập Sát Phu hơi run lên, nàng không dám tin Đoạn Vân, muốn hỏi gì đó lại không dám nói. Đây là một báu vật mà tất cả đàn bà con gái đều mơ tưởng muốn có. Ở xã hội này địa vị đàn bà hiển nhiên không cao như nam nhân. Đoạn Vân đấu giá mười hoàn Tây Tuyền Đan nhưng nghe nói cũng chỉ có Hoàng Thái hậu của Lôi Ngạo Đế quốc là một người đàn bà duy nhất phục dụng. Tập Sát Phu có nằm mơ cũng không ngờ mình lại là người phụ nữ thứ hai trên đại lục sở hữu Tây Tuyền Đan. Đoạn Vân cười cười cợt cợt: “Tập Sát Phu, viên thuốc này là do ta trong lúc vô tình lượm được đó, nghe nói có thể làm cho đàn bà trở nên hấp dẫn hơn. Ngươi là tiểu lão bà của ta, tất nhiên phải là người xinh đẹp nhất trên thế giới. Chẳng qua ta hy vọng ngươi trở nên hấp dẫn hơn nữa! Ngươi cầm lấy đi! Dù sao đây cũng là tâm ý của lão công ngươi.”

Đoạn Vân không phải không tin Tập Sát Phu, bất quá Đoạn Vân không thích phiền toái, do đó nói là mình trong lúc vô ý tìm được. Kỳ thật Đoạn Vân muốn đưa nhiều hơn, nhưng làm như vậy người khác sẽ rất dễ dàng liên tưởng đến mình có vô số liên quan đến thần dược này. Tây Tuyền Đan đối với Đoạn Vân mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. Chỉ cần Đoạn Vân vui, một ngày có thể luyện ra mấy trăm viên tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng đối với người khác, một viên đã có thể là bảo vật giá trị liên thành rồi. Kỳ thật Đoạn Vân vốn cũng không muốn lấy thuốc cho Tập Sát Phu, nhưng thấy người ta đã đem ma sủng quý giá như vậy tặng cho mình, mình không có đi có lại thì cảm thấy trong lòng không thoải mái. Thiếu nợ ân tình không phải là phong cách của Đoạn Vân. Hơn nữa, Đoạn Vân cũng thấy rõ tình yêu của Tập Sát Phu đối với mình. Đoạn Vân cho rằng, cho dù bí mật

nguồn gốc Tây Tuyền Đan có bị tiết lộ thì cũng không có cái gì là không được, cũng chỉ là phiền toái một chút thôi. Minh có thể tuyên bố ra bên ngoài Tây Tuyền Đan thần dược này là do "Gia tộc trưởng lão" chế luyện ra, còn mình cũng không có khả năng ấy. Chỉ cần đem ra từng ít từng ít một là có thể lấp liếm được rồi, xem ra hôm nào ta cũng phải đưa cho mấy vị Công chúa vài viên. Được rồi, dường như lâu lắm rồi không gặp Khai Lợi nhi, hơi nhớ nàng rồi, còn có cả Lị Lị Lộ nữa chứ.

Tiền Táp Sát Phu lúc này vừa xúc động vừa hồ đồ đi rồi, Đoạn Vân kêu người gọi sáu tên da vàng - Cuồng Chiến Sĩ tới. Sau vài ngày nghiên cứu, Đoạn Vân đã cơ bản tìm ra nguyên nhân cuồng hóa của Cuồng Chiến Sĩ, cũng nghiên cứu ra phương pháp trị liệu đặc thù. Hôm nay, Đoạn Vân muốn thử một lần nữa sáng tạo ra thêm một kỳ tích mới!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Y trị cuồng chiến giai nhân phóng

Trải qua một quá trình phân tích và nghiên cứu kỹ công, Đoạn Vân phát hiện việc cuồng hóa thụ động của Cuồng Chiến Sĩ chủ yếu nguyên nhân là ở chỗ các mạch máu và kinh mạch bành trướng điều khiển sự cuồng hóa của Cuồng Chiến Sĩ, còn Cuồng Chiến Sĩ vì sinh lý đặc thù thiếu mất cái van điều khiển áp lực của mạch máu và kinh mạch ở cổ của mình, làm ảnh hưởng đến dây thần kinh chạy qua cổ, từ đó ảnh hưởng đến các cảm giác của Cuồng Chiến Sĩ, hơn nữa đại não cũng vì tình trạng sung huyết ở cổ mà mất đi năng lực tư duy không thể kiểm soát nổi. Do đó tạo nên tình trạng thân thể không hề đau đớn và mất đi lí trí. Nếu muốn giải quyết loại phản ứng này, Đoạn Vân nghĩ ra hai loại phương pháp: một là phẫu thuật trị liệu, mổ mở rộng mạch máu và kinh mạch ở cổ các Cuồng Chiến Sĩ rộng ra một chút, làm cho mạch máu trong lúc cuồng hóa không còn ngăn chặn dây thần kinh nữa; hai là lợi dụng công hiệu tẩy căn phiệt tủy của Tây Tuyền Đan, bắt quả Đoạn Vân phỏng chừng trị liệu bằng dược vật có thể sẽ không trị hết bệnh căn được. Đối với sáu Cuồng Chiến Sĩ hai ngày trước đã đồng ý gia nhập Gia tộc mình, Đoạn Vân quyết định chịu khó một chút: trước tiên phẫu thuật trị liệu rồi bỏ ra một viên Tây Tuyền Đan làm nốt việc tẩy căn phiệt tủy.

Thủ thuật kỳ thật rất đơn giản, kết hợp chăm cứu với quyền trực, Đoạn Vân xử lý cho sáu Cuồng Chiến Sĩ rất nhanh. Thở phào nhẹ nhõm, Đoạn Vân gọi một Cuồng Chiến Sĩ bước lên rồi ra lệnh: "Cuồng hóa!"

Tên Cuồng Chiến Sĩ tên là Lạp Lực mặc dù hơi lo lắng, nhưng Đoạn Vân là gia chủ của bọn hắn. Vì vậy lập tức hét lớn một tiếng, nhất thời, Lạp Lực toàn thân nhanh chóng bành trướng, các loại mạch máu trong cơ thể kéo dài ra, vốn cơ thể rất to lớn của hắn bây giờ toàn thân trên dưới lại càng tràn ngập lực lượng kinh khủng. Năm Cuồng Chiến Sĩ khác rất khẩn trương sẵn sàng bảo vệ chung quanh Đoạn Vân, vẻ mặt hơi lo âu bối rối! Đoạn Vân thì bình tĩnh đánh giá Lạp Lực sau khi đã cuồng hóa, ước lượng xem trình độ thực lực tăng lên được bao nhiêu.

Lạp Lực có chút khó tin đánh giá lại thân thể mình, dường như thân thể này không phải của mình nữa, đánh vào ngực vài cái, sau đó nói với Đoạn Vân rất hưng phấn: "Thiếu gia, thiếu gia, thành công rồi, phương pháp của thiếu gia đã trị khỏi bệnh chứng cuồng hóa của ta đây rồi. Ta đây vẫn còn có lí trí, ta đây còn có thể tự hồi, ta đây sẽ không công kích đồng bạn của mình nữa."

Rốt cục thành công rồi, Đoạn Vân tươi cười nói: "Cao hứng cái gì, có cái gì đâu mà kinh hãi. Năm người các ngươi, không cho cuồng hóa, đều tiến lên thử hiệu quả cuồng hóa của Lạp Lực xem sao."

Đoạn Vân rất muốn biết một Cuồng hóa Chiến sĩ cấp năm có thể đã bại năm chiến sĩ cùng cấp không cuồng hóa hay không. Vài phút sau, năm Cuồng Chiến Sĩ không cuồng hóa bị Lạp Lực cuồng hóa đánh bại, cả bọn đều nóng đầu, tới tấp cũng tự động cuồng hóa phản kháng lại loạn xạ ngẫu hết cả lên, làm Đoạn Vân đứng một bên kêu gào dừng lại mãi. Theo Diệp Cô Thành phỏng chừng, Cuồng Chiến Sĩ cấp năm sau khi cuồng hóa trực tiếp tăng lên hai cấp đạt tới cấp bảy, không biết đau đớn, nhưng lại tự chủ được việc cuồng hóa, tuyệt đối có thể đánh bại một bát cấp Đại kiếm sư. Điều này làm cho Đoạn Vân không thể không cảm thán: thực sự là một chủng tộc kinh khủng a! Bất quá phải nhờ có một tên biến thái như mình mới có thể làm được.

Sáu gã Cuồng Chiến Sĩ đã giải trừ cuồng hóa, suy yếu liên tiếp té trên mặt đất, tình trạng cuồng hóa đã tiêu mất, nhưng vẻ hưng phấn vẫn còn đọng lại trên mặt họ, mặc dù vẫn còn yếu mệt vì trận đánh đẫm tung bùng vừa rồi. Cuồng Chiến Sĩ mặc dù trí lực không cao, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ là người ngu. Bọn họ hiểu rằng: Đoạn Vân đứng là đáng cứu thế của bộ tộc Cuồng Chiến Sĩ. Mười mấy vạn Cuồng Chiến Sĩ không thể ngẩng đầu lên được trước mặt bao nhiêu dân tộc bấy lâu nay chỉ vì cái nguyên nhân này. Sáu Cuồng Chiến Sĩ trao đổi ánh mắt cho nhau rồi bất chấp việc suy yếu cùng cực sau khi cuồng hóa, cả lũ lồm cồm bò dậy, sau đó chuyển hướng về phía Đoạn Vân, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Đoạn Vân. Đoạn Vân bị cử động của sáu thủ hạ làm cho hơi giật mình, rồi cũng chẳng biết phải làm sao cho tốt.

"Chủ nhân, cầu xin ngài cứu giúp bộ tộc Cuồng Chiến Sĩ chúng ta đây! Van cầu Ngài mà!"

Sáu gã đại hán cao lớn vừa quỳ trước mặt Đoạn Vân vừa khóc lóc thảm thiết. Đoạn Vân rất có hảo cảm đối với những người da vàng Cuồng Chiến Sĩ ở thế giới này, nhưng Đoạn Vân không phải là một cứu thế chủ, hắn là một người khá ích kỉ. Hắn thấy, nếu tất cả Cuồng Chiến Sĩ đều là người dưới tay hắn, hắn tuyệt đối sẽ đồng ý không chút do dự. Dù cho là cả mười mấy vạn Cuồng Chiến Sĩ thì Đoạn Vân cũng sẽ không chối từ việc từng bước từng bước làm phẫu thuật cho họ. Nhưng nói thật, hắn không có họ hàng thân thích gì với đám Cuồng Chiến Sĩ, đem mười mấy vạn người đề ra phẫu thuật,

Đoạn Văn sợ một đến chết người. Không có lợi ai hỏi đâu tự nhiên kiếm chuyện làm cho một? Chỉ có đồ ngu mới làm vậy mà thôi!

Ngẫm nghĩ một lát, Đoạn Văn nói: "Sáu người các người là người của Trung Hoa Gia tộc ta, chữa khỏi cho các người là đương nhiên. Bất quá chữa bệnh cho mười mấy vạn người, thiếu gia xin lỗi không có nhiều thời gian và tinh lực. Bất quá, ta hứa với các người, sau này có cơ hội ta sẽ bàn lại. Ta cũng hy vọng các người phải giữ bí mật, ta nghĩ các người cũng không muốn thấy ta chưa tới A Nhĩ Ti Tư đã bị người ta ám sát rồi! Thôi, đây là sáu viên thuốc, mỗi người một viên uống vào đi!" Sau đó Đoạn Văn móc từ gói từ ra sáu viên Tủy Đan đưa cho mỗi người một viên. Sáu Chiến Cuồng Sĩ nhận thuốc ngẫm nghĩ một chút rồi nuốt ngay. Đoạn Văn khẽ gật đầu rất vừa lòng, nói: "Tốt lắm! Các người yên tâm, vừa rồi các người không phải uống độc dược đâu, mà là Tủy Tuyền Đan có thể đề cao thực lực của các người, ta phỏng chừng còn có thể vĩnh viễn giảm bớt di chứng 'sau cuồng hóa' của các người nữa." Nghe Đoạn Văn nói xong, sáu gã Cuồng Chiến Sĩ sắc mặt vui vẻ, cười khàn khàn khằng khặc lên rất ngu ngốc. Thấy vẻ ngu ngu khờ khờ của họ, Đoạn Văn cũng cười phá lên.

"Đoạn Văn, người làm gì ở đây vậy? Sao mà cao hứng thế?" Đoạn Văn quay đầu lại thấy thì ra là Tam Công Chúa Khai Sát Lâm, trong tay nàng cầm một cái hộp thật dài, trong hộp không biết là cái gì. Đoạn Văn liếc mắt thấy sắc mặt của Khai Sát Lâm không được tốt lắm.

Đoạn Văn phát phát tay kêu đám thủ hạ giải tán, rồi cười nói: "Ta còn tưởng là ai! Nguyên lai là tiểu thiên sứ Khai Sát Lâm xinh đẹp đáng yêu, làm say mê điên đảo hàng vạn thanh niên của ta! Thật kính thật kính! Xin hỏi Tiểu Lâm Lâm tìm Đoạn mỗ có chuyện gì vậy?" Nói xong Đoạn Văn ôm quyền với Khai Sát Lâm một cái rõ dài.

Khai Sát Lâm nghe xong, vốn tâm tình đang rất nặng nề nay trở lại tươi tỉnh lên một chút, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Bất quá sau khi cười nàng lại làm một bộ mặt rất chán ghét quay về Đoạn Văn. Đoạn Văn cười cười, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Ai nha! Tiểu Lâm Lâm à, nàng hôm nay không rửa mặt sao? Trên mặt sao lại còn có ghèn gì vậy?"

"Thật không, mau lên, tìm nước lại đây! Không được, không còn kịp rồi, người còn không mau lau cho ta!" Khai Sát Lâm vừa nghe vậy rất nóng nảy, không ngừng lau mặt mình. Bất quá khi nàng thấy Đoạn Văn đứng một bên cười trộm thì hiểu ngay mình lại bị tên gia hỏa Đoạn Văn này lừa. Khai Sát Lâm tức giận dùng cánh tay ma pháp sử dụng của nàng đánh mà như vuốt Đoạn Văn, hơn nữa vốn đã không có bao nhiêu khí lực lại còn sợ đánh mạnh làm đau Đoạn Văn nên không dám sử dụng toàn lực. Đoạn Văn bị nàng đánh một hồi cảm giác rất thoải mái, cảm giác rất giống xoa bóp làm cho người ta như được bay lên trời chói với như tiên vậy. Cảm giác được cánh tay mềm mại dấm lên cánh tay và ngực làm cho Đoạn Văn rên rỉ như được massage: "A, a, thoải mái quá! Mạnh một chút nữa, lên trên một chút! Ai chà! Oái ...!"

Khai Sát Lâm tức giận thấy Đoạn Văn vẻ mặt rất hưởng thụ, lực đánh bất giác tăng lên rất nhiều, đánh cho Đoạn Văn cắn răng chịu khổ! Thấy Khai Sát Lâm có vẻ không vui, Đoạn Văn cảm giác được có thể xảy ra chuyện gì đó. Vì vậy chính sắc hỏi lại: "Khai Sát Lâm, hôm nay không phát sinh ra chuyện gì chứ? Sao nàng mặt hung như vậy?"

Khai Sát Lâm ngẩng phắt đầu lên, nhìn Đoạn Văn muốn nói gì đó lại thôi không nói. Đoạn Văn tiếp tục hỏi: "Mau nói cho ta biết đi! Ta hứa sau này không khi dễ nàng nữa."

Khai Sát Lâm một lần nữa ngược lên nhìn hắn, trên mặt có vẻ ưu thương, nói khẽ: "Khai Lợi tỷ tỷ bị Phụ Hoàng cảm tức rồi!"

"Cái gì? Tại sao? Tra Lí sao lại làm như vậy?" Đoạn Văn giật mình, khăn trương đến nỗi ngay trước mặt Khai Sát Lâm cứ trực tiếp gọi thẳng tên Hoàng đế Bệ Hạ ra mà kêu réo. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Khai Sát Lâm, Đoạn Văn rõ ràng đã ý thức được tội bất kính của mình, vội lấp liếm cười nói: "Vô ý chút thôi, thất thố tỷ thôi mà! Bệ Hạ tại sao lại đem Khai Lợi cảm tức vậy?"

Khai Sát Lâm hơi trách cứ Đoạn Văn bất kính với Phụ Hoàng của nàng, sắc mặt có chút khó coi: "Sau khi Khai Lợi tỷ tỷ biết người phải quyết đấu với Ni Khắc Tư gia tộc Ốc Nhĩ Tây, đã đi cầu khẩn với Phụ Hoàng, hy vọng lão nhân gia có thể hạ chỉ hủy bỏ trận quyết đấu. Còn Phụ Hoàng thì nhìn thấy tình ý của Khai Lợi tỷ tỷ với người nên ..."

"Từ từ đã! Stop! Người nói là Khai Lợi có tình ý với ta? Khai Lợi thích ta thật hả?" Đoạn Văn hơi giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ Khai Lợi lại thích mình!

Khai Sát Lâm nghe Đoạn Văn hỏi như vậy, sắc mặt càng khó coi hơn, lớn tiếng kêu lên: "Ta biết nam nhân các người không có ai tốt cả, nhất là người tên đại bại hoại này! Hèn nhất! Đồ hèn sợ trách nhiệm!"

Đoạn Văn vừa nghe Khai Sát Lâm nói xong, biết nàng hiểu lầm vội vàng giải thích: "Khai Sát Lâm, không phải như người nghĩ đâu. Ta cũng thích Khai Lợi, ta vừa rồi chính là vừa kinh ngạc vừa cao hứng! Thật không ngờ Khai Lợi cũng thích ta."

Khai Sát Lâm đang vô cùng kích động vừa nghe Đoạn Văn nói vậy lập tức bình tĩnh lại. Nàng nhìn chăm chú Đoạn Văn vẻ rất nghi hoặc, tiếp tục kể: "Phụ Hoàng biết xong, giận dữ vô cùng! Lập tức hạ lệnh nghiêm cấm tỷ tỷ đi ra khỏi hoàng cung!"

"Cái gì? Tra Lí cũng dám làm như vậy hả? Lão bắt từ ... " Đoạn Văn gia hỏa này không sợ trời đất lại trực tiếp kêu tên Tra Lí ra chửi, điều này làm cho Khai Sát Lâm giật bắn mình vội vàng đi tới bịt miệng Đoạn Văn lại: "Không được nói nữa, nếu như bị người khác nghe được tố cáo người thì mạng họa sát thân đó!"

Đoạn Văn gỡ tay Khai Sát Lâm ra, rồi ngửi ngửi hít hít rất bị ối: "Ừm! Thom quá!"

"Người... !" Khai Sát Lâm quả thực muốn té xỉu, thật không ngờ Đoạn Văn lại vô lại như thế. Còn đúng là mình trước mặt tên Đoạn Văn đáng hận này không bao giờ có thể giận được, hơn nữa mình dường như còn rất thích tính "vô lại" của hắn nữa mới chết không cơ chứ.

Đoạn Văn cười nói: "Tốt lắm, sự tình của Khai Lợi ta sẽ nghĩ biện pháp sau. Thật sự làm người ta hưng phấn a, thật không ngờ Khai Lợi lại thích ta."

Được rồi, Khai Sát Lâm, nàng có ưa thích ta không?"

"Ngươi! Người ta ... nhưng Khai Lợi tỷ tỷ, ta ..." Khai Sát Lâm bị Đoạn Vân hỏi như vậy vừa thẹn vừa giận không nói ra được câu nào cho rõ ràng cả.

Đoạn Vân cười cười, không để ý đến nàng nữa, trực tiếp cầm lấy cái hộp trong tay nàng. Vừa mở ra thấy đó là một thanh kiếm, nhìn qua màu sắc hình dạng cũng không tệ lắm.

"Đây là kiếm báu Phụ Hoàng kêu ta đưa cho ngươi, nó tên là Phong Chi Nộ Hồng (con cuồng nộ của gió), là một á thần khí. Cha nói không muốn ngươi bị tổn thương gì." Khai Sát Lâm giải thích.

"Phong hệ hả? Tốt, tốt quá! Diệp Cô Thành!" Vừa nghe đến đây là kiếm thuộc Phong hệ, Đoạn Vân đã hô to một tiếng vào không trung. Chỉ chốc lát, Diệp Cô Thành sau một tiếng "Vèo!!!" đã xuất hiện trước mặt Đoạn Vân. Đoạn Vân ném cho hắn thanh "Phong Chi Nộ Hồng" nói: "Cầm lấy, Tra Li tặng thanh Phong hệ á thần khí này đó! Sau này nó là của ngươi."

Diệp Cô Thành rất hưng phấn, tiếp lấy thanh kiếm không ngừng ngắm soi vuốt ve: "Cám ơn thiếu gia! Kiếm tốt! Miễn cưỡng có thể sử dụng được."

Còn Khai Sát Lâm vừa nghe xong thiếu chút nữa té xỉu, đây là Phụ Hoàng nàng đặc biệt ban cho Đoạn Vân, để hắn thắng trận quyết đấu mà! Thanh kiếm á thần khí này ngay cả những Kiếm Thánh trong cung cũng rất khao khát được sở hữu! Thật không ngờ Đoạn Vân này lại tiện tay quẳng cho thủ hạ như vậy, cứ như đó là một món đồ rẻ mạt bọt bèo nhạt nhẽo lèo phèo như xương heo ấy nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Bá Y Thiên Hạ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.